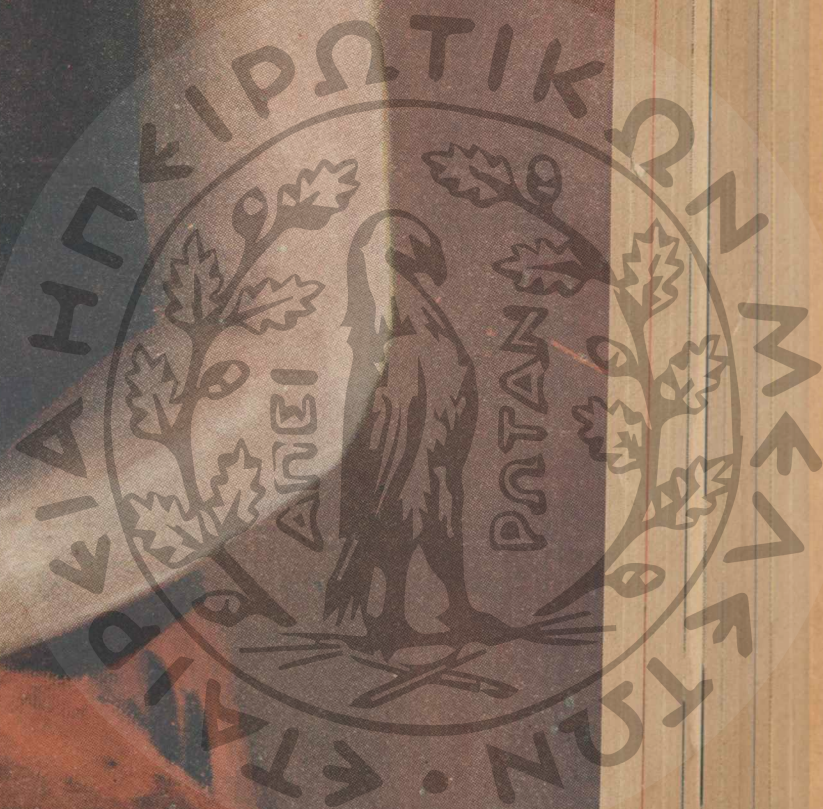

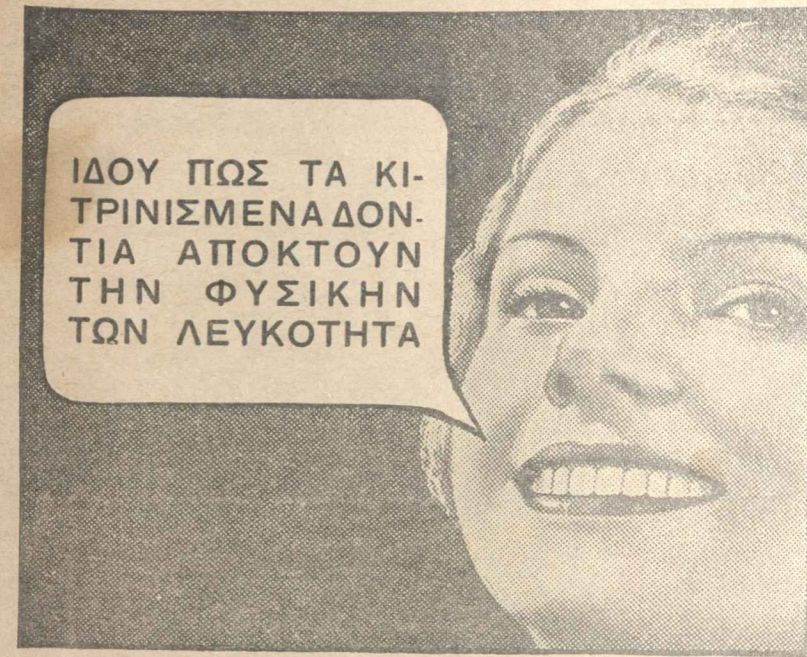
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^ο
ΑΡ. 590

Βαλάνης

ΙΔΟΥ ΠΩΣ ΤΑ ΚΙ-
ΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΔΟΝ-
ΤΙΑ ΑΠΟΚΤΟΥΝ
ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ
ΤΩΝ ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΦΟΝΕΥΕΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Βουρτσίσατε τούς δόντας σας με «Κολυνός» εντός τριών ημερών, θ' αποκτήσουν την φυσικήν των λευκότητα.

Ουδμία άλλη κοινή οδοντό-κρεμα είνε εις θέσιν να επι-τυχή ότι, επιτυγχάνει η «Κο-λυνός».

Αφαιρεί τας κηλίδας. Ο ά-φρός της διεισδύει και εις την παραμικροτέραν σχισμίν.

Η «Κολυνός» φέρει τὰ άκό-λουθα αποτελέσματα:

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

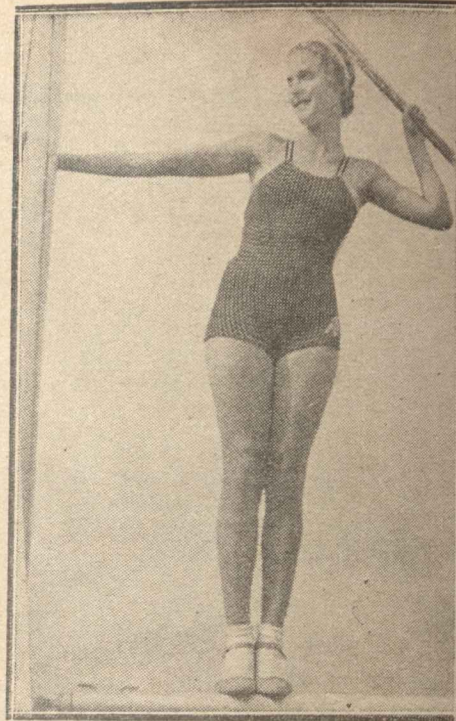

Για τα μαλλιά σας
το Σαμπουνάν
TETE-NOIRE

διότι πρέπει να γνωρίζετε, ότι το κάθε σαπουνί είναι επιβλαβές. Λούζε-σθε μία φορά την εβδομάδα με Σαμ-πουάν «TETE-NOIRE» (Tét-nouär) και θα διατηρήσετε τα μαλλιά σας ώ-ραία, υγιή και χάρις στο Cheveclat (δηλ. τη σκόνη που περιέ-χεται στο μικρό εσώκλειστο φακελλάκι) γυαλιστερά σαν μετάξι. Το Σαμπουνάν «Tét-nouär» είναι αποτέλεσμα έπιστημονικής πεί-ρας δεκαετηρίδων. Δεν περιέχει χρωστικές ούτε άλλας επι-βλαβείς ουσίας. Εάν θέλετε να διατηρήσετε ή να επανακτήσετε το άρχικό ξανθό χρώμα, τότε ζητήσατε τόν πράσινο φάκελλο με την επιγραφή: Shampoo-TETE-NOIRE. Η τακτική χρήση θα επαναφέρει το ώμορφο άνοιχτό χρώμα των μαλλιών σας.

SHAMPODOR SHAMPO SAN
Για ξανθά Για σκούρα
ΔΡΧΜ. 12.50 TETE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ. Π. Ι. ΜΑΙΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΛΑ

ΜΠΑΝΙΕΡ

από
ΜΑΛΛΙΑ ΑΥΤΑΝΤΑ
χρωματισμοί
γυμνένοι

ΣΧΕΔΙΑ ΜΟΔΕΡΝΑ

χάρην ρεκλάμα
από δρχ. 100 και
άνω.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

14-Αγίου Μάρκου

Η ΜΟΔΑ

ΜΟΔΕΛΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ
ΟΙΚΩΝ ΜΟΔΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΜΟΔΑΣ

LA FEMME CHIC
SALON DES MODES
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ - ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ
ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΤΕΛΕΙΟΓΑΤΗ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ 2 ΜΗΝΩΝ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
είναι έμπρός στα μάτια σας σαν βλέπετε ένα
καλό φαγητό. Μη στενοχωρείτε όμως ήμαρρωτοι
και αυτό να το άσολάσετε όταν συγχρόνως
έχετε την πρόνοιαν να μεταχειριστήτε και το
ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Σας άπαιλάσσει από τὰ άποθέματα του λίπους
έμποδίζει την αύξηση του βάρους και σας χα-
ζει ύγεια, φρεσκάδα και ένεργητικότητα.
Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία.

20 Ιουνίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1201

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Επίδραση πνευμάτων. Τὰ πνεύματα της γραμματικής και τὰ
Τανάγρας. Ένα καινούργιο έμπόριο. Πωλούνται έρωτες!...
θα γιατρεύονται οι

πνεύματα της Άγίας Βαρβάρας. Καλείται να επέμβει ο κ.
Τέ 'Ινστιτούτο του Έρωτος. Και άλλιν ο κ. Τανάγρας. Πώς
έρωτευμένοι, κλπ. κλπ.

Όλες ή λέξεις στην Ελλάδα έχουν δεινοπαθήσει τόσο, πού κα-
ταντούν στο τέλος άγνωστες και κανείς πειά δεν ξέρει τη σημασία
τους. Άλλά ή λέξις πνεύματα τὸ παραμένει. Τι σημαίνει; Άλλο-
τε, στο σχολείο, μαθαίναμε ότι τὰ πνεύματα είνε δύο: Η ψυχή
και ή βασίς. Έπειτα, πού μ'εγλώσσαμε, έπληροφόρημεν ότι είνε
πολύ πολλά. Αίθρης, διαβόζουμε, κάπου-κάπου, στις έφημερίδες, σε
ημερολόγια από τις έπαρχίες: «Ένταυθα τὰ πνεύματα έξηρεδι-
αίναν!» Έτσι να ιδώ εκ του πλησίον αυτά τὰ πνεύματα, μιά φορά,
σε κάποια έπαρχιακή πόλι. Ήσαν μαζεμένα σ' ένα κλαρενέο της πλά-
τας και κάπνιζαν ναργιλέδες: άστυνόμος, ειρηνοδίκης, έφορος, πρό-
εδρος κανόντης, δάσκαλος...

Τελειώσας, όταν λέμε πνεύματα, έννοούμε κάτι, πού ύπάγεται στη
δουλοδουλία του κ. Τανάγρας και τις έταίριές των ημερικών έρευνών.
Ρωτάτε τί άκριβώς; Υποτάσσει άνθρωποι, μακαρίτες άδελφοί, πού προ-
σπαλόνται μολαταύτα σε συνεδριάσεις, κοινάνα τραπέζια να' ά-
παντούν σ' έρωτήσεις για τὰ μέλλοντα να συμβούν, όπως τ' άρχαία
μάντεια. Είνε όμως άκριβώς καιρός τώρα, πού τὰ πνεύματα καταγι-
νάνται σε πολύ πιο περίεργα πράγμα-
τα, όπως, αίθρης, να πετροβολούν ά-
καρπία στήλια και να σπάζουν τὰ
κεφάλια των έννοιών. Η προέκτασις
αυτή σημειώθηκε, δεν είνε λίγες μέ-
ρες, στην συνομιλία της Άγίας
Βαρβάρας, όπου τὸ στήλι της κ. Βε-
νιτίας είνε τὸ μικρό δνομα της νοικο-
κυρίας πού κάθεται μέσα—πολιορκείται
κάθε βράδυ από πνεύματα και τὸ πε-
τροβολούν επί ώρες, έστιασαν δέ, μολύ-
βι με τὰ ράμα και τὸ κεφάλι τοῦ κο-
ρασιού της. Η άστυνομία εκλήθηκε
ἐπ' αυτού, αλλά δεν μπόρεσε να κάμει
τίποτα. Τι να κάμει; Πούν να πιά-
σει; Τὰ πνεύματα είνε άόρατα. Δεν
μπορούν ά άστυνύλακες, ούτε να τὰ
πιάσουν, ούτε να τὰ διασκορπίσουν, για
να τὰ συγχρίσουν με τὰ κλάματα. Από
τὸ άλλο μέρος όμως αυτή ή δουλειά
δεν μπορεί να πάη έτσι. Τὰ πνεύματα μπορεί να κακομάθουν με την
άσκηση. Κι αν σήμερα πετροβολούν στήλια, αύριο μπορεί ν' άνοί-
κουν μαγαζιά, να κλέβουν πορτοφύλια, να πλαμπογραφούν τσέκ, να
κάνουν ληστείες, άπαγωγές, φόνους, έμπερημούς... δ,τι τους κανεί.
Η άστυνομία πρέπει να δοή τὸ μέσον να επιβάλει τὸ νόμο σ' αυτό
τὸ νέο είδος κακομαθίας. Και τὸ μόνο πού της μένει να κάμει, είνε να
άπεινώνει στον κ. Τανάγρας, πού διαθέτει άρκετά πνεύματα, να στρα-
τολογήσει άρκετά άπ' αυτά και να ιδρύσει μιά ειδική άσφάλεια. Έ-
χουμε τόσες και τόσες άστυνομίες: Τήν ειδική, τή γενική, τή μυ-
στική, τήν άστυνομία πόλεων, τήν προχάσια, τήν άστυνομία λιμένων
και θαλασσών, τήν τουριστική άστυνομία, τήν πολεοδομική άστυνομία,
τήν οικονομική άστυνομία, τήν φοιτητική άστυνομία. Είνε καιρός ν' ά-
πεινώνουμε και μιά άστυνομία πνευματικών. Αυτή, τοιούχιστον, δεν
πρόκειται να μάς στοιχίσει τίποτα. Τὰ πνεύματα δεν θέλουν ούτε στο-
λά, ούτε φαί, ούτε μισθό, ούτε μοτοσυκλέττες. Θα είνε πανταχού πα-
ρόντα και θα κάνουν τορερή δουλειά. Θα διαβάζουμε στις έφημερίδες:

«Χθές, μετά
μεσημβρίαν, ν.
εις την συν-
οικήαν Πε-
τραλώνων, έ-
νόη ή κ. Πα-
γώνα Τσοκα-
ράδου ήτοι
μύθετο ν' ά-
πλώσει τή ή
μυτογά δ α
της άτελής-
φθη σάφνης,
ότι τὸ μυτο-
γαδούρι ν ο
μεθ'όλου τοῦ
περιεχομένου
έφευγε στον

— Δέ μπορεί, θα με πάρος; Είσαι ο πατέρας τοῦ παιδιού μου!
Κι αν τοιούτα, άς κάμει διαφροσύνη. Τὸ παιδί είνε τὸ σάνδαλο.
Άλλά μπως δεν είνε έπιχειρήσις και για τις παντρεμένες; Είνε ή
γραμμή τσιγκοκορμένη εν περιπτώσει διαζυγίου; Η εν' άπειρον δια-
τροφή. Γιατί δεν θα συστηματοποιή, λοιπόν, και δεν θ' άποκαταστή
αυτὸ τὸ έμπόριο; Όταν τὰ παιδιά βρίσκουν τόσο καλές τιμές στην
άγορά, ποιά δε θα θέλη να κάμει; Χάθηκε κάποιο καλό άποείο; Ο
κούτσάκος, περνώντας από τὸ Ζάππειο, βλέπει τήν άμνηση πάσημάντα
να κρατῇ στην άγκυρά της εὐτραφέστατο βρέφος.
— Να σου δώσω, τίς λέει, τὰ υλικά μου φτιάχνεις και μένα ένα
τέτοιο.

Η πρότασις δε θα φανταί και τόσο άστεία. Οι μετεμψέδες θα σκα-
φώνονται με τη μεγαλύτερη προθυμία και θα ποικιλίζονται σε ειδικά
πρόσθια. Ποιος δε θ' άγοράσει; Όσοι δε θα θέλουν για τσιγκοκορμένη,
θα τὰ θέλουν για ύπνεσις, για σωφρο αυτόκαίνιστον, για περιβολήσεις,
θυροφύλας, εργατές, ύπαιθλους... Θα γυρίσουμε στο άνθρωποπαίσιμο,
πού ήταν άλ-
λοτε στην ή-
μεροσία διά-
ταξι. Η μη-
τέρα δε περ-
νῆ με τὸ
παιδί τή κ
και θα τη
σπαιμάτη δ-
σπαιμάτη δ-
— Νόστιμο
είνε ο μετεμ-
ψης σου. Μού
τόν πούλας;
— Εὐχαρί-
στως... Άλ-
λά είνε πάσι
κατάρο από

άρα ως να είχε φτερά. Εις τὰς κερωνάς της έντρονόν γυναικά, έ-
σπευσεν ο άστυνύλας τοῦ γειτονικού τμήματος, ο όποιος, εξακριβώσας
ότι έπρόκειτο περί λοποδυτικού κλοπίσματος των πονηρών πνευμάτων,
έκάλεσε τ' άστυνομικά πνεύματα, τεθέντα πάραντα εις καταδίωξιν των
σφοτών, τὰ όποια και κατέφθασαν εις... Σκαρφαλακά. Η μυτογάδα
και τὰ πονηρά πνεύματα οδηγήθησαν στο άστυνομικό τμήμα, όπου έ-
κλήθη και ο κ. Τανάγρας δπως εξέταση τήν νέαν τούτην περιπτώσιν».

Είδατε ότι από της ελληνικής δικαιοσύνης έτέθη ένα ζήτημα πού
θμηζει Άγία Γραφή, κρίσι Σολωμώντος και παλαιά λαϊκά μυθιστο-
ρήματα: Μιά κόρη άπαλαιημένη έγινε φυσική κι' έξαγώγιμος μητέρα
ένος παιδιού. Αυτό τὸ παιδί τὸ πούλησε, ισωράντα χιλιάδες δραχμές,
πορκαλιό, σε μιά άλλη γυναίκα νομίμως παντρεμένη, πού δεν έκανε
παιδιά και τὰ επιθυμούσε. Άλλ' ενὸ τὸ παιδί μεγάλωνε μέσα στα χέ-
δια και τ' αγαπά της καινούργιας θετής μητέρας του, παρουσιάστηκε
ή προσηματική και ζητεί να τὸ πάρη. Η άλλη φωνάζει, ότι πρόκειται
περί εκδίσεως, ότι τὸ κάνει για να πάρη κι' άλλα λεπτά. Και ή δι-
καισύνη καλείται να κρίνῃ. Άλλά
τι να κρίνῃ; Έδώ πρόκειται περί της
χαρανγής μιάς νέας και μεγάλης...
διομηχανίας. Άφού τὰ παιδιά άρχι-
σαν να ποικιλίζονται και να βρίσκουν,
μάλιστα, τόσο καλές τιμές, ή δικαιο-
σύνη θα βρεθῇ σε πολύ δύσκολη θέ-
σι και στο τέλος θ' αναγκασθῇ να
προστατεύει κι' αυτό τὸ έμπόριο, δ-
πως και τ' άλλα. Ότι δε ή παιδο-
ποιία θα γίνῃ σύντομα έπιχειρήσις
μεγάλη δεν χωρεί άμφιβολία. Η πο-
χή μας, ή όπια, ός γνωστόν, έλα
άντικαθίσταται... τῆς μετοχῆς, πώς
είνε δυνατόν ν' άφήνῃ εἶναι τὰ παι-
διά; Τὸ παιδί είνε ήδη έπιχείρησις.
Η νέα πού άφήνῃ ν' άποκαταστή
καί παιδί για να κρατήσει τὸν νέο
πού θέλει να τὸ στοιχίσει μετά την ά-
σφάλει.

— Δέ μπορεί, θα με πάρος; Είσαι ο πατέρας τοῦ παιδιού μου!
Κι αν τοιούτα, άς κάμει διαφροσύνη. Τὸ παιδί είνε τὸ σάνδαλο.
Άλλά μπως δεν είνε έπιχειρήσις και για τις παντρεμένες; Είνε ή
γραμμή τσιγκοκορμένη εν περιπτώσει διαζυγίου; Η εν' άπειρον δια-
τροφή. Γιατί δεν θα συστηματοποιή, λοιπόν, και δεν θ' άποκαταστή
αυτὸ τὸ έμπόριο; Όταν τὰ παιδιά βρίσκουν τόσο καλές τιμές στην
άγορά, ποιά δε θα θέλη να κάμει; Χάθηκε κάποιο καλό άποείο; Ο
κούτσάκος, περνώντας από τὸ Ζάππειο, βλέπει τήν άμνηση πάσημάντα
να κρατῇ στην άγκυρά της εὐτραφέστατο βρέφος.
— Να σου δώσω, τίς λέει, τὰ υλικά μου φτιάχνεις και μένα ένα
τέτοιο.

Η πρότασις δε θα φανταί και τόσο άστεία. Οι μετεμψέδες θα σκα-
φώνονται με τη μεγαλύτερη προθυμία και θα ποικιλίζονται σε ειδικά
πρόσθια. Ποιος δε θ' άγοράσει; Όσοι δε θα θέλουν για τσιγκοκορμένη,
θα τὰ θέλουν για ύπνεσις, για σωφρο αυτόκαίνιστον, για περιβολήσεις,
θυροφύλας, εργατές, ύπαιθλους... Θα γυρίσουμε στο άνθρωποπαίσιμο,
πού ήταν άλ-
λοτε στην ή-
μεροσία διά-
ταξι. Η μη-
τέρα δε περ-
νῆ με τὸ
παιδί τή κ
και θα τη
σπαιμάτη δ-
σπαιμάτη δ-
— Νόστιμο
είνε ο μετεμ-
ψης σου. Μού
τόν πούλας;
— Εὐχαρί-
στως... Άλ-
λά είνε πάσι
κατάρο από

— Δέ μπορεί, θα με πάρος; Είσαι ο πατέρας τοῦ παιδιού μου!
Κι αν τοιούτα, άς κάμει διαφροσύνη. Τὸ παιδί είνε τὸ σάνδαλο.
Άλλά μπως δεν είνε έπιχειρήσις και για τις παντρεμένες; Είνε ή
γραμμή τσιγκοκορμένη εν περιπτώσει διαζυγίου; Η εν' άπειρον δια-
τροφή. Γιατί δεν θα συστηματοποιή, λοιπόν, και δεν θ' άποκαταστή
αυτὸ τὸ έμπόριο; Όταν τὰ παιδιά βρίσκουν τόσο καλές τιμές στην
άγορά, ποιά δε θα θέλη να κάμει; Χάθηκε κάποιο καλό άποείο; Ο
κούτσάκος, περνώντας από τὸ Ζάππειο, βλέπει τήν άμνηση πάσημάντα
να κρατῇ στην άγκυρά της εὐτραφέστατο βρέφος.
— Να σου δώσω, τίς λέει, τὰ υλικά μου φτιάχνεις και μένα ένα
τέτοιο.

ἀγαπημένου μου!

Λιγότερη σιωπή ακολούθησε... Ήταν πένθιμη σιωπή, που την τάραιψα μονάχα το μυστηριώδες φτερούγισμα του θανάτου στον αέρα, καθώς κ' η φωνή του εξαγριωμένου πλήθους κά-τω στο δρόμο:

—'Εκδικήσεις!... 'Εκδικήσεις!... Θάνατος στους δολοφόνους τυράννους!... Μας σκότωσαν άνθρωπα το καμάρι της 'Ιταλίας; μας!

Ο Μοντεχρήστος, παρ' όλες τις άγριες ψυχικές προσπάθειές του δεν κατώρθωσε ακόμη να συνέλθῃ. Στεκόταν αλύγιστος, κίτρινος σαν λεμόνι, κεραυνόπληκτος κυριολεκτικώς... Μονάχα το πρόσωπό του σουπαζόταν φριχτά, κ' ήταν παραμορφωμένο απ' τον βίαιο ψυχικό άγωνα του...

Σκεπτόταν, ότι για πρώτη φορά στη ζωή του, ο λόγος του κ' η ύποσχέσις του δεν είχαν εκπληρωθῇ...

Είχε υποσχεθῇ στη Λουκιόλα να σώσει με κάθε θυσία τὸν ἀγαπημένο της κ' ἀγαπημένο του 'Ασλίττα...

Καί τώρα, ὁ 'Ασλίττα ήταν νεκρός!

Θρηνώντας γερά, ξετρελαμένη απ' τὴν ἀπόγνωσί της κ' απ' τὸν πόνο της ἡ φτωχή κοπέλλα, είχε σωριαστῇ ξανά στον παχὺ τάπητα τοῦ δωματίου... Ἀγκάλιαζε ξανά καὶ φιλοῦσε τὸ γόνατα τοῦ Μοντεχρήστου... Κι' ὁ κόμης ἔνοιωσε τώρα πὺ καυτερὴ τὴ λότη του: 'Η ἀπελπισία της δυστυχισμένης Λουκιόλας, τοῦ φαινόταν ὡς μιά σιωπηλὴ ἀλλὰ φριχτὴ ἐπίπληξις, γιατί δεν είχε τηρήσει τὴν ὑπόσχεσί του ἀπέναντί της!

Ξαφνικά, ἡ ἀντίδρασις ἔκανε τὸ θάμα της, μέσα στή μουδιαμένη ψυχὴ τοῦ κόμης. Σήκωσε τὸ χέρι του κ' ἔτριψε ἔντονα τὸ μέτωπό του, σὰν νάθελε νὰ ξεσχίσει τοὺς μαύρους πέπλους ποὺ τοῦ σκοτείνιαζαν τὸ λογικόν...

Τὸ κορμί του στηλώθηκε περήφανα, ἀλλὰ τὰ μάτια του δεν μπόρεσαν νὰ μὴ θουρκώσουν ἀπ' τὴν ἐπίσημη θλίψι τῆς στιγμῆς.

—Πατέρα, κλαίς; μουρμούρισε ὁ 'Ελπιδοφόρος, πλησιάζον-
τας καὶ φιλώντας τὸ χέρι του.

Ο Μοντεχρήστος δεν ἀποκρίθηκε.

Σήκωσε μόνον τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ κάτι ψιθύ-
ρισαν τὰ χείλη του... Κατόπιν, παραμέρισε γλυκὰ καὶ γαλήνια
τὴ Λουκιόλα... "Εσκυψε καὶ φίλησε τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του...
Κι' ὁλοτελὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του ὕστερα, ἤρεμος ἀλλὰ συ-
γνός στήν ὄψι, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα...

Κατέβηκε τὶς σκάλες, μὲ ὄμμα ἀργὸ καὶ σταθερό... Βῆκε
στὸ δρόμο... Τὸ συνωτισμένο πλήθος, θλέποντάς τον, παραμέ-
ρισε μὲ σεβασμό, ἀλλὰ δεν ἔπαυε καὶ νὰ φωνάζει:

—Νὰ ἐκδικήσουμε τὸν 'Ασλίττα!... Θάνατος στοὺς δολοφόνους του!

Μὰ ὁ ὑπεράνθρωπος κόμης, φαινόταν ὅτι δεν ἄκουγε κ' ὅτι
δεν πρόσεχε τὸ πολυτάραχο αὐτὸ περιβάλλον...

Μιά ἐπιμονὴ σκέψι, σκέψι τρελ-
λῇ, σκέψι τὴν ὁποία φοβόντουσαν
καὶ τὰ δικά του ἀκόμη χείλη νὰ
μουρμουρίσουν, εἶχε ἀπὸ ὦρα
καρφωθῇ στὸ μυαλό του καὶ τὸν
καταδρασκελίζε!

"Ελπιζε κ' ἀγωνιοῦσε.

Τί;

Δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ἐμπιστευτῇ
καὶ νὰ τὸ ἐκαθαρίσῃ, οὔτε στήν
ἴδια τὴν ψυχὴ του μέσα... "Ερ-
μαιο φριχτὸ τῆς κριφῆς του αὐ-
τῆς σκέψεως, ἔρμαιο μιάς τρελ-
λῆς ἐλπίδας καὶ μίας ἀγρίας ἀ-
γωνίας, σήκωνε τὰ μάτια του
ποτέ-ποτέ στὸν οὐρανόν!

Καὶ θόδιζε...

Βάδιζε, σὰν ἑνὸς πρὸς τὸ πε-
ριβάλλον, ἴσα στήν ομάδα τοῦ
λαοῦ, ἡ ὁποία κρατοῦσε τὸ φο-
ρετό... Τὸ πλήθος γύρω του μόνι-
νιζε, θλαστικμοῦσε τοὺς τυράν-
νους Ἀυστριακοὺς καὶ θρονιόφω-
ναζε ἀπειλὰς αἱματος κ' ἐκδική-
σεως...

"Αλλὰ καὶ παραμέριζε εὐλαβι-
κὰ ὑπὸς τὸ διάβα τοῦ Μοντε-
χρήστου, ὅπως παραμερίζει πλῆ-
θος νεοσυλλέκτων ὑπὸς τὸ δι-
άβα διαφνοστεφούς στρατηγού...

"Εφτασε ἐπιτέλους στὸ φορετό,
ὁ κόμης... "Αγγισε... μὲ τὸ χέρι
του τὸν ὀμο ἐνὸς ἀπὸ κείνους
ποὺ τὸ σήκωναν...

—'Αφῆστε το γάμο! τοὺς εἶπε
μὲ ὑπόκοφτη φωνή. Θέλω νὰ δῶ
τὸ πτώμα!

"Ολοὶ ὑπάκουσαν ἀμέσως, μὲ
θρησκευτικὴ εὐλάβεια...

Ο κόμης ἔσκυψε τότε στὸ πτώ-
μα, θουδός, ἀλλὰ κρυφὰ συγ-

—'Ω, τί συμφορά, κύριε κόμη!... τραύισε ἡ Λουκιόλα.
(Σκίτσο τοῦ καλλιτέχνη κ. Δομ. Βαρδακώστα)

κλονισμένος ἐπὶ ὁ ἀγωνία... Ψαχούλεψε προσεχικά τὸ μέρος
τῆς καρδιάς... Κυττάζε καὶ περιεργάστηκε λίγη ὥρα τὴς φέ-
θες τοῦ λαίμου... Κι' ἀναψε ὕστερα ἕνα σπύρτο, ἀνασηκώσε τὸ
βλέφαρ τοῦ λλφισμένου δεξιὸ ματιοῦ τοῦ 'Ασλίττα καὶ πλν-
οίασε τὴ φλόγα πρὸς τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ!

"Εἶνε κατάσπρος ὡς μάρμαρο, τότε!... 'Ενα ὁρατὸν ἐ-
φωητὸ ὑπερτάτης λαχτάρας, θῆκε ἀπ' τὸ λαρόγγι του σπα-
ράζοντάς το... Κ' ἡ Λουκιόλα, ἡ ὁποία τὸν εἶχε ἀκολουθεῖ
καὶ στεκόταν τώρα πλάι του, εἶδε στὰ στεγνά του χείλη κά-
πὺ στυγαλέο χαμόγελο θριάμβου κ' ἐλπίδας!

—Δὲν εἶνε νεκρός!... Ζή!... φώναξε τότε ὁ Μοντεχρήστος με-
ταμορφωμένος. Φέρτε τὸν γρήγορα μέσα στὸ μέγαρο μου!

Δίχως κανέναν δισταγμό, θαθεῖα συνταραγμένοι ἐπίσης—ἀπ' ὅσα ἀλλόκοτα ἔβλεπαν—οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, σήκωσαν τὸ φο-
ρετό καὶ τράβηξαν μὲ ὄμμα γρήγορο πρὸς τὸ μέγαρο τοῦ Μον-
τεχρήστου... Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, διαδόθηκαν ἀστραπιαία καὶ
στὸ ἄλλο πλήθος, τὰ μυστηριώδη ἐκείνα λόγια τοῦ κόμης.

Καὶ τὸ πλήθος, ἂν καὶ δεν καταλάβαινε τί συνέβαινε πραγ-
ματικῶς, ἔξασσε ἀμέσως σὲ θρονιερὲς ζητοκραυγές, ἔχοντας
ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια καὶ στὰ φερήματα τοῦ ἐκα-
ρετικού αὐτοῦ ἀνθρώπου:

—Ζήτω ὁ Μοντεχρήστος!... Δὲν πέθανε ὁ 'Ασλίττα! Ἐὰ μὴ
τὸν ἀναστήσῃ ὁ κύριος κόμης!

'Αδιόφορος στίς κολακευτικὲς ζητοκραυγές τοῦ λαοῦ ὁ κό-
μης, ἀκολούθησε μὲ γοργὸ ὄμμα τὴν ομάδα ποὺ μετέφερε τὸν
'Ασλίττα... Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίαζαν πειὰ ὄλοι νὰ μπουν
στὸ μέγαρο τοῦ Μοντεχρήστου, καλπασμὸς ἀλόγων καὶ φωνές
τρόμου ἀκούστηκαν ἀπ' τὴν κοντινὴ γωνία τοῦ δρόμου: "Ερτα-
ναν ἐφιπποὶ Ἀυστριακοί, γιὰ νὰ διαλύσουν τὴν συγκέτραι μὲ
τὰ σπαθιά ὠψωμένα...

'Αμέσως μάντεψε τὸ κρίσιμο τῆς καταστάσεως, ὁ Μοντεχρή-
στος: "Αν τοῦ ἀρπαζαν οἱ Ἀυστριακοὶ τὸν 'Ασλίττα, κάθε ἐλ-
πίδα γιὰ τὸν νὰ σώσῃ, θάσθηνε ὀριστικὰ!

'Αποφάσισε τότε νὰ παίξῃ ἀποφασιστικὰ μὲ τὴν τύχη: Σπῆ-
λωσε ὑπερήφανο καὶ θαρραλέο τὸ κορμί του καὶ φώναξε θρονι-
τερὰ στὸ πλήθος:

—'Αδελφοί!... 'Αντισταθῆτε μὲ κάθε θυσία!... Στήστε ὀδον-
φόρα γύρω ἀπ' τὸ μέγαρό μου!... Τὰ ἐπιπλά μου δια-
εἶνε στή διάθεσί σας!... "Οχυρώστε το κ' ὑπερασπισθῆτε το!

Καὶ τότε, ἴσως σωθῇ ἡ 'Ιταλία κ' ὁ 'Ασλίττα!

Γιὰ μιά στιγμὴ, ἔμεινε ἐκθαμβὸς τὸ πλήθος. Γιὰ πρώτη φορὰ
ὡς τώρα, συμ-κρίζονταν ὁστὰ ἀνοιχτὰ τὸν ἱερὸ ἀγῶνα τοῦς ὁ
ἐξαιρετικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος!... Γιὰ τὸ συμφέρον τῆς 'Ιτα-
λίας τοῦς, γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦς 'Ασλίττα, δὲν
δίσταζε πειὰ νὰ θρεθῇ ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς Ἀυστριακοὺς καὶ
νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν!

Κι' ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ
κορυφώθηκε... Ἀστραπιαία, πῆ-
ραν ὄλοι στάσι ἀμύνης... Τὰ ἐπι-
πλά τοῦ μεγάρου τοῦ Μοντεχρή-
στου κουβαλήθηκαν στὸ δρόμο κ'
ἰσχυρὰ ὀδοφράγματα στήθηκαν
ἀμέσως... "Αφρίζαν οἱ Ἀυστρια-
κοὶ καὶ πυροβολοῦσαν ἀσπανά καὶ
τὸ πλήθος, ἀλλὰ καὶ τὸ πλήθος
ἀντιπυροβολοῦσε κ' ἀντιστέκο-
ταν μὲ τὴν ἴδια λύσσα...

Καὶ στήν πρώτη γραμμὴ, με-
ταμορφωμένη ἀπ' τὴν ἱερὴ ἐλπί-
δα κ' ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στήν
παντοδυναμία τοῦ Μοντεχρήστου
μαχόταν ἡ Λουκιόλα κ' ἐνθου-
ρυνε τοὺς φιλοπάτριδας ὁπαδούς
της: Δὲν τὴν ἔνοιαζε πειὰ γιὰ
τὸν ἀγαπημένο της... "Ηῆρε πὺς
θρικόταν σὲ χέρια αἰγούρας κ'
ἀγωνιζόταν τώρα πᾶς νὰ μὴν
τῆς τὸν ἀποσπᾶσουν καὶ πάλι οἱ
Αυστριακοί!

Πέρασε μισὴ ὥρα, ἔτσι... Μισὴ
ὥρα κολάσεως, αἱματος, φόνου
καὶ συμπλοκῶν... Οἱ Ἀυστριακοὶ
εἶχαν ἀναγκαστῇ νὰ υποχωρή-
σουν πειὰ, γιατί εἶχαν χτυπηθῇ
κ' ἀπ' τὰ ὦτα: Πλήθη λαοῦ ἐ-
νόπλου εἶχαν τρέξει ἀπ' ὅλα τὰ
σημεῖα τοῦ Μιλάνου κ' ἀγωνι-
ζόντουσαν σκληρὰ γύρω ἀπ' τὸ
μέγαρο τοῦ Μοντεχρήστου!

Τέλος, μαύρη ἀπ' τὸ μαροῦν
καὶ μὲ κουρελιασμένο τὸ πολυτε-
λὲς φόρεμά της ἡ Λουκιόλα, ἔ-
φησε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ ὄδο-
φράγμα κ' ὤρμησε μὲ λαχτάρα
μέσα στὸ μέγαρο... Ἀνέθηκε τῆς
σκάλες μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα...
Κι' ἀναμαλλιασμένη, λαχανα-

σμένη, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Μοντεχρήστου...

"Ὅσον ἄρκετο! ἐκεῖ μέσα. Στεκόντουσαν ὅμως παράμερα
καὶ κύτταναν μὲ σιωπηλὴ ἀγωνία πρὸς τὸ θάθος τῆς μεγάλης
αὐτῆς αἰθούσας...

"Εκεῖ, σ' ἕνα ντιβάνι ἐπιλωμένος ὁ μαρκήσιος 'Ασλίττα, ἦ-
ταν ἀκίνητος ἀκόμη. Ἀλλὰ ἡ προηγούμενη νεκρικὴ ἀκαμψία
τοῦ κορμιοῦ του, εἶχε ἐξαφανιστῇ πειὰ. Κι' ἕνα ἀλαφρορόδινο
χρῶμα, ἔβαφε τώρα τὰ μάγουλά του...

Σκυμμένος ἀπάνω του ὁ Μοντεχρήστος, κρατοῦσε στὰ χέρια
τοῦ εἶνα μπουκάκι μισογεμάτο μὲ κόκκινο ὕγρο. Καὶ χάνοντας
ἕνα μαχαίρι ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα δόντια του, ἔσταζε—κατὰ ὁ-
ρὰς διαστήματα—μερικὲς σταγόνες ἀπ' τὸ ὕγρο στὸ στόμα του...

—Κύριε κόμη!... Θεέ μου!... Μὰ εἶνε δυνατόν, Θεέ μου; τραύ-
λιζε γονατιστῇ τώρα ἡ Λουκιόλα καὶ μὴν τολμώντας νὰ πιστέ-
ψῃ ἀκόμη στὰ μάτια μας.

—Δεσπότη, ἡσυχάστε, περιορίστηκε νὰ πῇ ἄπλᾶ ὁ κόμης.
Θὰ σκοποῦντο, ἂν δεν κρατοῦσα τὴν ὑπόσχεσί μου!... ἈΛ-
λὰ, καθὼς βλέπετε, δεν ὑπάρχει πειὰ λόγος ν' ἀνησυχοῦμε!

Ὁ λατρετός σας, σὲ λίγο, θὰ σὰς μιλήσῃ!

Μισολίποθυμ ἀπὸ εὐτυχία καὶ συγκίνηση ἡ δυστυχὴς νέα, ἀ-
κούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ ντιβάνι, ἔσφιξε στὰ χέρια της τὸ
ἄμυρο ἀκόμη χέρι τοῦ 'Ασλίττα κ' ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. "Η
ἐπιπλοία τῆς ἄγρια συγκρατημένης πρίν, καὶ τὸ ξεχειλισμα
τῆς χαρὰς της τώρα, εἵρισκαν διέξοδο σ' αὐτὸ τὸ σωτήριο
δάκρυο, κ' ἡ θασανισμένη ψυχὴ της ἀνακυφίζονταν...

Ὁ Μοντεχρήστος τῆς ἔριξε ἕνα βλέμμα στοργικὸ καὶ γύρι-
σε κατόπιν στὸ μαρκήσιο Σαντακρότσε, ὁ ὁποῖος στεκόταν μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους στὸ θάθος τῆς
αἰθούσας.

—Σεβάστε μου φίλε, τοῦ εἶπε,
εἰδοποιήστε, σὰς παρακαλῶ, τὸν
ποστό μου ἀκόλουθο, νὰ ρηθὴ γρή-
γορα ἐδῶ!... Πρέπει νὰ φροντί-
σῃ καὶ γιὰ τὰ ἄλλα καθήκοντα
μου, τὰ ἐπίσης ἱερὰ σὰν αὐτό!

Κ' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο, τὸν
ἐπιλωμένο στὸ ντιβάνι 'Ασλίττα.

Ὁ γηραιὸς μαρκήσιος νι
Σαντακρότσε κυττάζε τὸν Μον-
τεχρήστο μὲ μάτια θουρκωμένα
ἀπ' τὴ συγκίνηση. Εἶχε μαντέψει
τί ἐνοῦσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ
κόμης καὶ θιάστικε νὰ ἐκτε-
λέσῃ μόνος του τὴν παράκλησί
τοῦ ἐκείνου: "Αὐτὶ νὰ στελλῇ σ' ἀ-
ναίτησι τοῦ 'Αλφ κανέναν ἀπ' τὸν
ὁπαδούς του, ἔτρεξε ὁ ἴδιος
—παρὰ τὴν ἡλικία του καὶ τὴν
ὑπεροχὴ θέσι του—νὰ τὸν θρῆ!...

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἐλπίσματό του, ἔ-
δειχνε πόση ἀπειρὴ ἐκτίμησι ἔ-
τρεπε στήν ἐκλεκτὴ προσωπικο-
τητα τοῦ κόμης!

Μίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀργότε-
ρα, ὁ Σαντακρότσε γύρισε μαζὺ
μὲ τὸν Μαύρο ἀκόλουθο τοῦ κό-
μης.

—'Αλφ τοῦ εἶπε ὁ Μοντεχρή-
στος, ἐλέποντάς τον, ἔχεις τὰ
κλειδιά τὸν ὑπογείων;

Ὁ 'Αλφς ὑποκλίσθηκε στὸν κύ-
ριό του κ' ἔδειξε διὰ τεράστιου
κλειδιά, τὰ ὁποῖα ἐγξώρισε ἀμέ-
σως ἀπὸ μιά πολυπληθὴ δέουσι
ὄλων κλειδιῶν.

—Καλὰ! ἐπ' ὀκνίσαμε ὁ κόμης.
Καὶ δίνοντας πὺ ἐπίσημο τό-
νο στὴ φωνή του, πρόσθεσε:

—Θα ὀδηγήσῃς ἀμέσως κἄτω
στὰ ὑπόγεια τὸν κύριο μαρκήσιο
κ' ἂν Σαντακρότσε, καθὼς κ' ἔ-
κείνος ἐκεῖ τοὺς κυρίους... Ὁ
ἀνάλξις διάπλατα ὅλες τὶς πόρ-
τες... Καὶ θὰ θέσις στὴ διάθεσί
τοῦς ὅλα τὰ ὅπλα κ' ὅλα τὰ
ὀπλαστικά της πυρίτιδες καὶ τῶν
παραρῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουμε ἀπο-
θηκεύσει κἄτω! Κατάλαβε;

Κι' ἐνὸς ὁ 'Αλφς ὑποκλινόταν
κατὰ τὸ σημεῖο τυφλῆς ὁπακο-
νῆς, ὁ Μοντεχρήστος γύρισε πρὸς
τὸν μαρκήσιο ντὶ Σαντακρότσε
καὶ πρὸς τοὺς ὁπαδούς του καὶ
τοὺς εἶπε:

—Κύριοι, καθὼς βλέπετε, τῆ-
ρᾶ πιστὰ τὶς ὑποσχέσεις μου!...

Ἡ Χάιδω
(Σκίτσο τοῦ καλλιτέχνη κ. Δομ. Βαρδακώστα)

Συμμερίζομαι καὶ βοηθῶ τὸν ἱερὸ ἀγῶνα σας, μ' ὅλη τὴν ψυ-
χή μου!... Δὲν ἔχει ὅπλα καὶ πολεμεφῶδια, ὁ λαός;... "Ας ὀπι-
σθῇ μὲ τὰ δικά μου!... Τοῦ λείπει κ' ὁ ἀγαπημένος τοῦ ἀρχη-
γός, ὁ νέος μὲ τὸ φλογερὸ τοῦ αἵμα, ὁ κατάλληλος γιὰ ν' ἀν-
θεθῇ στίς τραχύτητες τοῦ ἀγῶνος;... "Ἰδού, τοῦ τὸν χαρίζω!

Κι' ἔδειχνε τώρα μ' ἐπίσημη κίνησι τοῦ χεριοῦ του τὸν 'Α-
σλίττα, ὁ ὁποῖος ἄρχισε πειὰ νὰ συνέργετα.

"Ολοὶ τότε ἔβγαλαν μιά κραυγὴ ἀνεκλάλητης χαρὰς. Πραγ-
ματικὰ, ὁ 'Ασλίττα εἶχε ἀνοίξει σιγά-σιγά τὰ μάτια του κ' ἔ-
βλεπε ἐκθαμβὸς τριγύρω του... "Εμοίαζε μὲ ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος
εἶχε πρὸ λίγου ἐπισκεφθῇ τὸν "Αδὴ καὶ τώρα ἐξαναγύριζε ἀ-
νέλπιστα στὴ ζωή...

—Θεέ μου, εἶνε ζωντανός πειὰ!... μουγκρίσε μ' ἔξαψι ὁ Σαν-
τακρότσε κ' ὤρμησε λαχταρισμένος πρὸς τὸ ντιβάνι.

Ὁ Μοντεχρήστος τὸν συγκράτησε μ' ἕνα γρήγορο γνέψιμο.
—Δὲν βλέπει ἀκόμη, μαρκήσιε!... εἶπε. Ὅστε καὶ μὰς ἀκούει,
ἀκόμη!... Τὰ σκοτάδια τοῦ θανάτου, μέσα ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸν τρα-
βήσαμε, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ μουδιάζουν τὸ μυαλό του!

—'Αχ, ἂς εἰστε εὐλογημένος! ψιθύρισε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ
Λουκιόλα, ἐξακολουθητικὰ γονατισμένη πλάι του.

Καὶ λαθραία, τοῦ φίλησε τὴν ἄκρη τοῦ μαυιδὰ του.

—'Ας εἰστε εὐλογημένος, κύριε κόμη! ψιθύρισαν ἐπίσης κ' οἱ
ἄλλοι 'Ιταλοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν περιστοιχίσῃ τὸν σεβαστὸ τοῦς
μαρκήσιο Σαντακρότσε. Σώσατε τὸν πολύτιμο ἀρχηγὸ ἐνὸς ἱε-
ροῦ ἀγῶνος!

Κι' ὁ Μοντεχρήστος, σηκώνοντας τὰ μάτια του στὸν οὐρανόν,
μουρμούρισε μὲ θαυμάτιη κα-
τάνυξι:

—'Ας εἰσαι εὐλογημένη ἔσῃ,
ὁ ψυχὴ τοῦ ἀθῶα-Φαρία!... "Ε-
σύ μου δίδαξες κάποτε τὴν κα-
λωσύνη καὶ τὴν ἀσθασιολογία!...
Καὶ τὰ διδάγματά σου, τὰ ἱερὰ
καὶ σοφὰ, καρποφόρησαν στήν
ψυχὴ μου!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιά πλαι-
νὴ πόρτα ἀνοίξε καὶ στὸ ἀπέ-
ραντο γραφεῖο τοῦ κόμης
μπῆκε μιά νεαρὴ γυναῖκα ἐκ-
θαμβωτικῆς καλλονῆς. Ήταν ἡ
'Ελληνίδα σύζυγός του, ἡ νοπ-
τευτικὴ καὶ ζηλευμένη Χάιδω...

"Ολοὶ ἐκεῖ, τὴν ἀναγνώρισαν
ἀμέσως. Κ' ὑποκλίσθηκαν μ' ἔκ-
φρασι ζωηροτάτου θαυμασμοῦ
καὶ σεβασμοῦ στὸ πέρασμα
της.

Ἡ Χάιδω ἀνταπόδωσε τὸν γε-
νικὸ χαιρετισμὸ μὲ μιά χαριτω-
μένη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ της
κ' ἔτρεξε κατόπιν πρὸς τὸν κό-
μητα.

—'Αγαπημένε μου, ἦρθε μιά
ἐπιστολὴ κατεπεῖ οὐσα γιὰ ἐ-
νά! τοῦ εἶπε ψιθύρισα. Τὴν ἔ-
φερε ἀπ' τὴ Γαλλία ὁ μπάρμπα
Πηνελών, ὁ ἄλλος! λοστρόμος
τοῦ πλοῦ τοῦ "Φαραῶν!"

—Ὁ μπάρμπα Πηνελών; ψι-
θύρισε μὲ κρυφὴ, ἐντονατῇ
συγκίνησι.

—Ναί!... Μοῦ εἶπε ὅτι ἐργε-
ται ἀπ' τὴ Μασσαλία, ὅπου τὸν
ἄφησε—λέγει—νὰ ἐπαγρυπνῇ
σὲ προσφυλές σου ἀτομο!

—'Ω, δύσκολα συγκρατοῦσε
τώρα τὴ συγκλονιστικὴ συνεί-
νησί του, ὁ Μοντεχρήστος!

Ἡ καρδιά του κινδύνευε νὰ
σπάσῃ ἀπ' τοὺς σφοδροὺς παλ-
μούς της, καὶ τὰ χείλη τοῦ ἀρ-
γοκουνηθῇκαν ἀπὸ τὸν μουρ-
μουρίζοντάς ἕνα ὄνομα ἀγαπη-
μένο:

—Μερσεδές!... Ἡ Μερσεδές!

Ναί, τὸ γλυκίστατο ὄνομα
«Μερσεδές», ἔκλεινε μέσα του
ὅλα τὰ περιπετειώδη καὶ συγ-
κλονιστικὰ περασμένα τῆς ζωῆς
του!... Πάντα ἀνατρέχοντες σὺν-
κορμὸς ὁ Μοντεχρήστος, κάθε
φορὰ ποὺ θυμόταν τὸ οὐράνιο
ὄνομα «Μερσεδές», τὸ ὄνομα
ὁπλαδὴ 'Εκείνης, ποὺ ὀπῆρ-
ξε ἡ πρώτη του ἀγάπη κ' ἡ ἀ-
φορμὴ τῶν κατοπινῶν θειῶν
του!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΡΙΚΟΡΝΤΙ

στηματος, ένα ρολόι έδειχνε την ώρα. Ο χρόνος εξακολουθούσε να περνάει. Ο Ρικόρντι έδειχνε την ώρα. Ο χρόνος εξακολουθούσε να περνάει.

Όταν ο σενιόρ τέλειωσε τη δουλειά του, άνοιξε μία μπουλκιά κρασί και πήγε να σερβίρη τους τρεις καμπαλλέρος που περιμέναν. Γέμισε με προσοχή και μ' ακρίβεια τα ποτήρια τους, σκούπισε τα χέρια του στη θρώμικη ποδιά του, έβρασε τη μύτη του και ξάπλωσε σ' ένα πάγκο, θάλασσας ένα στεναγμό. «Ο ιδρώτας κυλούσε από το μέτωπό του, γλύστραγε στα μάγουλά του κι' έσταζε πάνω στο πουκάμισό του. Τ' άσπρα γένεια του ήταν ανακατεμένα και γεμάτα σκουπίδια, λές και μ' αδιά σάρωνε το μαγαζί του! Πάνω στη μύτη του είχε σκαλώσει μια έληθα που έμοιαζε σάν στόχαστρο μάλινχε! Και τα μάτια του, μέρα με τη μέρα, θόλωναν από το κρασί, μικραίνουν και κοκκίνιζαν, έτσι που νόμιζε κανείς ότι στο τέλος ο Ρικόρντι θα έμενε θεόστραθος.

Αυτή τη γνώμη φαίνεται ότι είχαν κι' οι τρεις καμπαλλέρος, γιατί μόλις είδαν τον σενιόρ Πάολο να λαγοκοιμάται από το μεθύσι του, κυττάχτηκαν μεταξύ τους, συνεννοήθηκαν κι' ύστερα ο ένας απ' αυτούς έβγαλε από τον κόρφο του ένα δέμα.

Στα πρόσωπα των συντρόφων του ζωγραφίστηκε τώρα η απληστία. Περίμεναν μ' αγωνία το μοίρασμα των λεφτών. Εκεί μέσα στο δέμα ήταν πεντακάσιες χιλιάδες πέζες. Όλα καλλεριστά χαρτονομίσματα της Τράπεζας της Αργεντινής. Η δουλειά είχε πάει περίφημα. Με το πιστόλι στο χέρι είχαν μπει μέρα μεσημέρι στην κεντρική αίθουσα της Τράπεζας, είχαν αρπάξει όλα τα λεπτά που θήκαν στο ταμείο κι' είχαν φύγει χωρίς κανείς να σκεφθή να τους εμποδίσει.

Μα ποιος θα τόλμαγε να ορθώση τ' αναστήμα του μπροστά στον διάσημο ληστή Μαρίλιο δέλ Χουέρ; Έπρεπε να ήταν ανήμπορος ο αστανα και να είχε μαζί του όλες τις στρατιές των έτοιμων.

Μετά τις καταθέσεις του, ο Ρικόρντι πήγε στο σπίτι του. Εκεί έβγαλε ο ληστής από την τράπεζα, σάν να ήταν κανένας κεφαλαιούχος που είχε πάει για ν' αποσύρη ένα ποσό από τις καταθέσεις του.

Μετά μία ώρα, δλο το Μπουένος-Αϊρες, ήξερε το νέο κατόρθωμα του Χουέρ κι' η «σενορίτες» ηκολούσαν με θαυμασμό το νέο «κόλπο» του ληστή. «Α, αυτές η «κυρίες» του καλού κόσμου της Αργεντινής δεν έμοιαζαν καθόλου μ' όλες τις άλλες γυναίκες. Έχουν δικές τους συνήθειες, δικά τους θίτια και κυττάζουν πάντα τους άνδρες μ' ένα βλέμμα γυναικός του πεζοδρομίου. Η καρδιά τους είχε γεμάτη λάσπη... πολυτελείας! Έτσι, μόλις έμαθαν την ληστεία του Χουέρ, έσπευσαν να του γράψουν τρυφερά έρωτικά γράμματα, να τον προσκαλέσουν στο μέγαρό τους και να τον αφήσουν να τους πάρη για ένθυμο τ' αρωμάτιο κομήματα τους.

Ο Μαρίλιο δέλ Χουέρ, ύστερα λοιπόν από τη ληστεία, είχε καταφύγει με τους συντρόφους του στη «χαθιέντα» του σενιόρ Πάολο Ρικόρντι κι' εκεί θέλησε να μοιράσει «τίμια» τα λεφτά.

Ο Πιέτρο, το πρωτοπαλίκαρκο, δήλωσε ο άρχηγος επίσημα δείχνοντας τον άνθρωπο που καθόταν άριστερά του, θα πήρη πενήντα χιλιάδες πέζες. Έτσι, Χουάν, θα πήρη τα μισά. Μήπως κανείς σας έχει παράπονο;

Ο Χουάν έφτυσε καταγής κι' ύστερα δδειςσε χωρίς να μιλήσει το ποτήρι του. Ο Χουέρ του έριξε μία φονική ματιά.

—Φαίνεται ότι δεν είσαι εύχαριστη.

ΤΟΥ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΚΕΡΑ

μένος, του είπε άποτομα.

—Πόρ ντίος, όχι, σενιόρ Μαρίλιο. Δούλεψα καλά. Τρεις νύχτες και τρεις μέρες παρακολούθησα τον ταμία. Έγινε κάλας φίλος του και ξόδεψε ένα σωρό πέζες για κεράσματα για να μάθω πότε θα ήταν γεμάτη η κάσας του από λεφτά. Έπειτα έγω πάλι είχα την ιδέα αυτής της κλοπής κι' έγω τη σχεδίασα. Μου φαίνεται ότι πρέπει να είσαι ευχαριστημένος, άρχηγέ, μόνο από τη δόξα. Όλο το Μπουένος-Αϊρες σε φοβάται, αλλά έμας κανείς δεν μας λογασιάζει. Μου φαίνεται λοιπόν ότι πρέπει να πληρώνης καλύτερα τους συντρόφους σου.

—Ε, σενιόρ, έκανε κι' ο άλλος σύντροφος του Μαρίλιο. Άς γίνουν τουλάχιστον έκατό η πενήντα χιλιάδες πέζες...

Ο ληστής ζάρωσε τα φρύδια του και χαμήλωσε το κεφάλι. Το στόμα χαμογελούσε σαρκαστικά. Μάζεψε τα λεφτά που είχε μοιράσει, τα έβαλε πάλι με τον όγκο των χαρτονομισμάτων κι' ύστερα έβγαλε το μαχαίρι του και με μία τρομακτική μαχαίρη τα κάρφωσε πάνω στο τραπέζι. Τα ποτήρια χορηγήσαν και κυλίστηκαν καταγής, σπάζοντας με κρότο. Ο νάτος στο κοιμόταν σ' ένα καρέκλα τινάχτηκε όρθιος και το έβαλε στα πόδια εξαφανισμένος. Ο Πάολο Ρικόρντι άνοιξε τα μάτια του μα δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Κατάλαβε ότι τώρα είχε άρχισει το γλέντι.

—Νά οδήσω το φώς; ρώτησε αδιάφορα.

—Όχι, ούλλιαξε ο Χουέρ. Πρέπει να καταλάβουν ότι έμοινα διατάσσω.

Και μ' αυτά τα λόγια έβγαλε το πιστόλι του και σηκώθηκε κυττάζοντας τους συντρόφους του και τα χαρτονομίσματα.

Αυτό το «κάρφωμα των κλοπιμαίων» είχε μία παλιά συνήθεια των κακοποιών της Αργεντινής. Όταν οι λεποδύτες με λώσουν στη μοιρασιά, τα καρφώνουν με το μαχαίρι τους κατά παίρνει εκείνος που θα ζήσει ύστερα από την αιματηρή μονομαχία.

—Είσαι ένας κ' είμαστε δυο, παρατήρησε ο Χουάν. Άς ρίξουμε καλύτερα τα ζάρια, να δοίμε με ποιόν θα κτυπήσει η τριετία.

—Σύμφωνοι! έκανε ο Χουέρ κι' έριξε τα ζάρια πάνω στο τραπέζι.

Έχασε ο Χουάν.

Οι δυο κακοποιοί θάλαν στο στόμα τις ναδάγλις τους και τραδήχτηκαν στις γωνιές της αίθουσας. Ο Πιέτρο άναψε την πίπα του και ξάπλωσε αναπαυτικά στην καρέκλα του.

—Σέθησε το φώς! ούλλιασε ο Χουέρ στον Ρικόρντι.

«Έπειτα έγω πάλι είχα την ιδέα αυτής της κλοπής», είπε ο Πάολο χόθηκε κάτω από το τεζάκι του και παρακολούθησε από τον κρυψώνα του τη μονομαχία. Ο Πιέτρο κόλλησε την πλάτη του στη τοίχο για να εινε ασφαλισμένος. Η φωτιά του τσιππουκιού του διακρινόταν τώρα καθαρά. Μά κι' αυτή δεν άργησε να σέθησε.

Ο Χουέρ κι' ο Χουάν είχαν άρξουν να παλεύουν. Ο Ρικόρντι άκουγε τις θλαστήμιες τους και τη θραειά από σ' α τους πάνω από πέντε λεφτά της δόξας. Ξαφνικά άκούστηκε ένα θογγήτό. Έπειτα ο γδοπος ενός σώματος που έπεφτε καταγής. Κάποιος είχε πεθάνει.

Το φώς άναψε πάλι. Ήταν ο Χουάν. Τό μαχαίρι του Μαρίλιο ήταν δουτημένο στο αίμα. Ο ληστής ήπιε ένα ποτήρι κρασί, σκούπισε τον ιδρώτα του και κύτταξε ειρωνικά τον Πιέτρο.

—Η σειρά σου τώρα, του είπε. Ο άλλος σηκώθηκε από τη θέση του. Τό φώς έσβησε πάλι. Η δεύτερη μονομαχία κράτησε πολύ. Τα μαχαίρια των δολοφόνων τους σκίζαν τις σάρκες, μα δεν πετύχαιναν το σκοπό τους. Μία στιγμή, οι δυο κακοποιοί άρπάχτηκαν στα χέρια, μα σκόνησαν στο πάτωμα του Χουάν και κυλίστηκαν κοντά του. Πάλεψαν έτσι πολύ ώρα. Ο Ρικόρντι έστηνε τ' αυτί του για να εεχαρίσει τις φωνές τους και να διη ποιος άνταγε σ' κούνη. Κ' οι δυο τους ήταν γεροί. Πέρσαν ακόμη λίγα λεφτά και τέλος ακούστηκαν συγχρόως δυο θογγήτα.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίο)

ΤΑ «στούντιο» της «Μέτρος», αυτές τις μέρες, εγυρίζεται ένα περίφημο φιλμ, «Το Σκάνδαλο της μέρας», στο οποίο πρωταγωνιστεί η χαρτωμένη ηθοποιός Κωνσταντίν Μπένετ. Η «φρενέτα» αυτή εινε σήμερα στο Χόλλυγουντ τόσο διάσημη γ' τις εντυπωσιακές της, ώστε κακώς της δόθηκε ο πρώτος ρόλος σ' αυτό το νέο φιλμ. Η Κωνσταντίν Μπένετ εινε πάν' α υπερβολικά εύθυμη και ξετρελαίνει τους θαυμαστές της με τις εξωφρενικές ιδέες της. Την τρεσμένη εβδομάδα μάλιστα σκάρωσε σ' ένα φιλμ της μία τόσο τραγική φάρσα, ώστε τον ινέγκασε να φύγη από τη φιλμοπολί.

—Αξίζει τον κόπο να σ' ες την διηγήσουμε:

Ο Τζών Πιέρνι, ένας πλούσιος Νιουγιόρκις, έκανε μια περιήγηση στην άμορφη «βενέτα» και δεν ένοιούσε να ξεκλήρη το το Χόλλυγουντ. Κάθε μέρα πήγαινε στη βίλλα της για να της φιλήσει με τρυφερότητα το χέρι και την ακολουθούσε στο «στούντιο» για να την άκούσει να τραγουδάει μ' αυτή την τόσο περιποιημένη φωνή.

—Θα με κάνετε να χάσω το μυαλό μου!... της έλεγε συχνά. Μα δεν έχετε καρδιά; Δεν με λυπάστε; Έχω πά' πια την άποψή μ' αυτό τον ήρωα, για να ήσυχάσω απ' αυτό το μαρτύριο...

—Και γιατί δεν πραγματοποιείτε αυτή την άποψή σας; τον ρώτησε μ' απάθεια η «βενέτα» Μπένετ. Μπορεί τότε να σ' ες ληπτική και να σ' ες άναστη...

Ο Τζών Πιέρνι, έβαλλος τότε, έβγαλε από τη βίλλα της με το ασιό να τινάξει τα μυαλά του και να της δείξη την αγάπη του. Όταν όμως βρισκόταν μόνος, συνηθισμένα από την... φέλλα του κι' έβλεπε ότι η ζωή ήταν τόσο άμορφη, ώστε να μην έχει κανείς το δικαίωμα να την στερηθή. Έβλεπε λοιπόν το πιστόλι του σ' ο στήθος του γοαρύου του και πήγαινε να συναντήση πάλι την Κωνσταντίν Μπένετ, η οποία τον έπαιζαν μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Έπειτα όμως ο Τζών Πιέρνι είχε άρχισι να της γίνεται έννομη, άπεφάσισε να τον ξεφορτωθή με κάη. Έτσι μ' α μια τηλεφωνήσε σ' όλες τις εφημερίδες ότι ο «γάμος» της με τον Τζών Πιέρνι αυτοκίνησε στη βίλλα της και τότε έδωσε μάλιστα και κάθε λεπτομέρεια γι' αυτό το έρωτικό δράμα. Οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι έβαλαν άρχει φαντασία, και, χωρίς να εεπαυσιάζουν αν ήταν αληθινή ή, άπρος, την δημοσίευσαν. Όλο το Χόλλυγουντ, φυσικά, άναστατήθηκε, άκούοντας πόδια του Χόλλυγουντ και μία υπερβολικά τρυφερά καρδιά. Εινε πολύ καλή μ' όλους τους φίλους της. Η Άρλεν Ζούγκε τώρα θα εινε πολύ πιο άμορφη από τα «Σκάνδαλα 1935».

Ο Τζέιμς Μάρκου, ο Ρόλαντ Μπέρνι, η Ντολρές ντελ Ρίο και ο Άλεξ Φράνσις, σ' ες μιά σκηνή του νέου φιλμ «Εσπερίνα», γλυκάτατο χαμόγελο κι' έκφραση μάτια. Έχει άκομη τα πλαστικά πόδια του Χόλλυγουντ και μία υπερβολικά τρυφερά καρδιά. Εινε πολύ καλή μ' όλους τους φίλους της. Η Άρλεν Ζούγκε τώρα θα εινε πολύ πιο άμορφη από τα «Σκάνδαλα 1935».

Η Ντολρές ντε Ρίο εινε άρρωστη βαρεία. Υποφέρει από την καρδιά της κι' οι γιατροί της συνέστησαν ν' αλλάξη τον αέρα της και να ξεκουραστή για λίγο. Αυτά της πρόφερον τα κινηματογραφικά περιοδικά της πόλεως του κινηματογράφου. Πολλοί όμως πιστεύουν ότι αυτή η νέα «εργασία» της Ντολρές ντε Ρίο προέχει από το άδοξο τέλος ενός κινητικού ειδύλλιου, που είχε τελευταίως η άσημη «βενέτα» μ' έναν άμορφο απλή αράτη της.

Στα «στούντιο» της «Ούρα» εγυρίζεται τώρα «Ο Τσιγκάνος Βιόνη», στον οποίο πρωταγωνιστεί ο περίφημος ηθοποιός Ζοζέ Νυχουέρο, ο οποίος φημίζεται για την άμορφη του και τις καταπληξες του.

Η Άνιτα Λούις άναψε να κινή τον θαυμασμό των ειδωλών του «στούντιο». Όλοι έλπίζουν ότι δεν θ' άρνηση να γίνη διάσημη βενέτα.

Ο Μιλτόν, ο «Βασίλης των Λούστρων», ξεκουράζεται άμεσα στην Κωνη Άκτι. Μα δεν έχναι τον κινηματογράφο. Τις περισσότερες ώρες της μέρας του άσπάζει με τη συγγαφή ενός καναλιού σε νάριο, το οποίο πρόκειται να εγυρίσει μόλις θα επιστρέψη σ' α πόλη. Έννοείται ότι κάθε μέρα βόλκει κυρ άσπάζει τον μετέλ του από τις άμορφες θαυμασιές του, ή όποιες έπνοουν να κολιπήσουν μαζί του και να παίξουν στην άμορφη...

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΚΕΡΑ

λήτοια του τένυς στην Καλιφόρνια. Η γοητευτική «βενέτα» εινε μια από τις καλύτερες «σενετίες» της Αμερικής και πολλές φορές της έχουν προτείνει να λάβη μέρος και στους διεθνείς άγώνες. Μα η Κωνσταντίν Μοντενέγκρο διατάζει, γιατί δεν θέλει να στερήση αυτή τη δόξα από μία άλλη γυναίκα, που δεν έχει άλληνη ικανότητα από το να παίζει καλό τένυς.

—Έγω, δήλωσε στους φίλους της, έχω και την δόξα του κινηματογράφου. Είμαι πασίγνωστη. Για ποιο λόγο λοιπόν να βάλω κι' άλλους μετέλδες στο κεφάλι μου; Παίζω τένυς γιατί μ' άρσει υπερβολικά αυτό το σπόρ, και δεν μ' ενδ' αφέρουν καθόλου ούτε τα χειρονομήματα, ούτε η δόξα.

Μα δεν εινε εύλογο άπάντων η Κωνσταντίν Μοντενέγκρο ν' αλλάξη γνώμη και να δοίμε καμιά μέρα να διακίχη με γυναικείο πεισμα τον τίτλο της πρωταθλήτριας του κόσμου σ' αυτό το σπόρ.

Η Ζαννέτ Γκέιντορ, που εγυρίζεται σήμερα στη φιλμοπολί ένα κανονικό συναρπαστικό έργο της, παρουνάζεται σ' αυτό με άπείστες τουαλέτες διπής της έμπνεύσεως, ή όποιες τον προσεχη χειμώνα θα ξετρελλάνουν όλες τις γυναίκες. Η Ζαννέτ Γκέιντορ έχει κατορθώσει να συνδυάση σ' αυτές την απλότητα με την άμορφη και να παρουσιάση ένα τόσο άρμονικό σύνολο, ώστε να προκαλή το θαυμασμό όλων των φίλων της.

Αυτό το καλοκαίρι, ή επό κομική γυναίκα της Καλιφόρνιας, ή Νόμα Σήρερ, άνακάλυψε ότι τα μεγάλα νύφια καπέλα κάνουν πιο έντονη και πιο γοητευτική την άμορφη της. Κι' έτσι θ' άφανιστή σε τις κοσμικές δεξέώσε της Φλωρίδος, στην οποία σήμερα ξεκουράζεται, μ' ένα τόσο μεγάλο καπέλλο, κάτω από το οποίο θα μπορούσαν να στεγασθούν...δέκα άνθρωποι!

Στο Χόλλυγουντ τέλειωσε αυτές τις μέρες το νέο φιλμ του Ρόμερτ Μοντενέγκρο και της Τζών Λάνγκ, το οποίο ήταν άμορφη να συνδεθούν πάρα πολύ στενά οι οι οι δυο διάσημοι «αστέρες». Η κακή γλώσσα, μάλιστα, της φιλμοπολίας, λένε ότι ο «Μιλτόν» έπισκεπτόταν ταχτικά την άμορφη Τζών Λάνγκ στη βίλλα της, για να της φέρουν καλύτερα τις έρωτικές σκέψεις τους. Γι' αυτό και το έργο τους εινε βέβαιον ότι θα εχη μεγάλη επιτυχία.

Η Άρλεν Ζούγκε εινε ένα καλό άμορφο «αστέρας» της «Φωξ Φιλμ» με σόμα νεράιδες, με γλυκάτατο χαμόγελο κι' έκφραση μάτια. Έχει άκομη τα πλαστικά πόδια του Χόλλυγουντ και μία υπερβολικά τρυφερά καρδιά. Εινε πολύ καλή μ' όλους τους φίλους της. Η Άρλεν Ζούγκε τώρα θα εινε πολύ πιο άμορφη από τα «Σκάνδαλα 1935».

Η Ντολρές ντε Ρίο εινε άρρωστη βαρεία. Υποφέρει από την καρδιά της κι' οι γιατροί της συνέστησαν ν' αλλάξη τον αέρα της και να ξεκουραστή για λίγο. Αυτά της πρόφερον τα κινηματογραφικά περιοδικά της πόλεως του κινηματογράφου. Πολλοί όμως πιστεύουν ότι αυτή η νέα «εργασία» της Ντολρές ντε Ρίο προέχει από το άδοξο τέλος ενός κινητικού ειδύλλιου, που είχε τελευταίως η άσημη «βενέτα» μ' έναν άμορφο απλή αράτη της.

Στα «στούντιο» της «Ούρα» εγυρίζεται τώρα «Ο Τσιγκάνος Βιόνη», στον οποίο πρωταγωνιστεί ο περίφημος ηθοποιός Ζοζέ Νυχουέρο, ο οποίος φημίζεται για την άμορφη του και τις καταπληξες του.

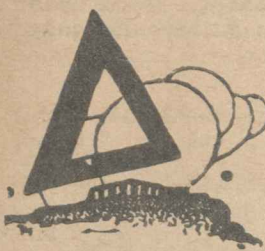
Η Άνιτα Λούις άναψε να κινή τον θαυμασμό των ειδωλών του «στούντιο». Όλοι έλπίζουν ότι δεν θ' άρνηση να γίνη διάσημη βενέτα.

Ο Μιλτόν, ο «Βασίλης των Λούστρων», ξεκουράζεται άμεσα στην Κωνη Άκτι. Μα δεν έχναι τον κινηματογράφο. Τις περισσότερες ώρες της μέρας του άσπάζει με τη συγγαφή ενός καναλιού σε νάριο, το οποίο πρόκειται να εγυρίσει μόλις θα επιστρέψη σ' α πόλη. Έννοείται ότι κάθε μέρα βόλκει κυρ άσπάζει τον μετέλ του από τις άμορφες θαυμασιές του, ή όποιες έπνοουν να κολιπήσουν μαζί του και να παίξουν στην άμορφη...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Την ημέρα εκείνη, ο Μαρμπουά άρχισε έτσι την παράδοσή του:

— Σήμερα, κύριοι, θα σας παρουσιάσω ένα περίεργο φαινόμενο... Πρόκειται για μία νέα ύστερική, μόλις δέκα όχτω χρόνων. Ονομάζεται Λίζα Ώμπερ και από μικρή έδειχνε φανερά συμπτώματα νευροπαθείας. Είχε πατέρα αλκοολικό και μητέρα επιληπτική. Θα την ιδίτε με τα ίδια σας τα μάτια και θ' ακούστε από το στόμα της την περίεργη ιστορία που θα σας πη και που είναι το πιο περίεργο ύστερικό φέμμα που έχω ακούσει.

Κατόπιν ο καθηγητής γύρισε στη νοσοκόμο που ήταν κοντά του κι' ερώτησε:

— Ηλθε;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Λοιπόν, φέρτε την.

Σε λίγο μπήκε μέσα στην αίθουσα μία όμορφη κοπέλλα με γαλανά μαύτια. Λίγο αν την έπρόσεχε κανείς, θα μπορούσε ν' αντιληφθί ότι παρουσίαζε άρχες έγκυμοσύνης. Ο Μαρμπουά την έβαλε να καθίσει και άρχισε να της μιλή:

— Δεσποινίς, είσθε εδώ μπροστά σ'ε γίατρούς. Μπορείτε λοιπόν να μου εξηγήσετε όλα που είπατε προχθές στο Ιατρείο μου; Μιλήστε χωρίς φόβο, θέλουμε όλοι το καλό σας και θα σας βοηθήσουμε να εκδικηθείτε.

Ο πρόλογος αυτός μάς εξέπληξε, αλλά η Λίζα Ώμπερ δεν μάς άφησε πολλή ώρα να σκεφθούμε κι' άρχισε να μιλά με αρκετή αδιαντροπία.

Είχε μπη στο νοσοκομείο Σαρκό για θεραπεία και πήγαινε καλύτερα, τόσο που της είχαν δώσει άδεια να κυκλοφορή μέσα στο ίδρυμα και πολλά γιαιτρούδκια έκαναν επάνω της πειράματα ύπνωτισμού και υποβολής.

— Πού να φαντασθώ τι θα μου συνέβαινε.

Κι' εξήγησε πως ένας γιαιτρός από τους έσωτερικούς, της έπρότεινε μία μέρα να την κοιμίσει μέσα στο θάλαμο των ακτινοσκοπήσεων. Όταν ξύπνησε όμως, ένοιωσε πως ήταν φανερά κουρασμένη και είχε πόνους σ'όλο της το κορμί.

Ένα μήνα αργότερα, είχε αντίληψη, ότι ήταν σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση.

— Με λένε ύστερική, είπε καταλήγοντας. Δεν με πιστεύουν. Μου λένε ότι είμαι μία διεφθαρμένη, μα εγώ σας θεσπίζω, ότι δεν είχα ποτέ μου κανένα φίλο... Ο πατέρας του παιδιού που θα γεννησώ, είναι ο γιαιτρός που με κοιμισε στο Ιατρείο. Άν τον συναντήσω ποτέ, θα τον εκδικηθώ.

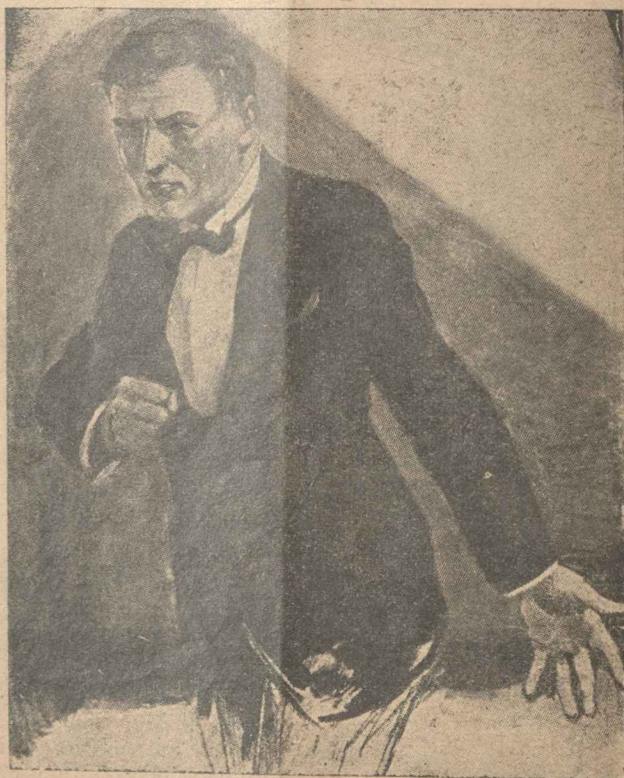
Ο καθηγητής την καθυσάχε και ύστερα έκανε νόημα στη νοσοκόμο να την πάρη.

— Νά την αφήσουμε να φύγη; ρώτησε η νοσοκόμος.

— Όχι, απάντησε ο καθηγητής. Θα την χρειασθούμε αργότερα.

Υστερα, όταν έκλεισε η πόρτα, συνέχισε την όμιλία του.

— Μη νομίζετε, είπε, ότι η γυναίκα αυτή έχει την ιδέα πως λέει ψέμματα. Είναι θέσπαι, ότι λέει την αλήθεια. Είναι από τα σπάνια παραδείγματα ύστερισμού και τίποτε δεν θα μπορούσε ποτέ να την πείσει ότι δεν είναι θύμα του γιαιτρού, που μόνο στη σταντασία της υπάρχει... Μπορούμε όμως να της δώσουμε την ικανοποίησι ότι εκδικήθηκε με την γνωστή μέθοδο του ύπνωτισμού. Θα κάνουμε άμέσως το πείραμα και θα ιδίτε τα θαύματά της.

Ο Μπερνιέ την ακολουθούσε βήμα προς βήμα...

τα της υποβολής. Φέρετε την ασθενή!

Η Λίζα Ώμπερ ξαναέκαμε την εμφάνισή της. Την έβαλαν να καθίσει και ο καθηγητής της είπε:

— Μολονότι σας συνέλν το άτυχμα που μάς ευχηθήκατε, δεν πιστεύω ωστόσο να έχετε αντίρρηση, αν σας ύπνωτισω εδώ ενώπιον του κοινού.

— Γ.στί να με ύπνωτισετε;

— Για το συμφέρον... Δεν θέλετε να εκδικηθείτε; Λοιπόν, άφήστε μας να σας βοηθήσουμε.

Και γυρίζοντας προς τ' άκροατήριο, πρόσθεσε:

— Ήπερνά, έ'α να την ύπνωτισω.

Μία λευκή μπλούζα κουνήθηκε άναμεσα στους άκροατές κι' έγινε νέος προχώρησε χωρίς μεγάλη προθυμία προς την ασθενή. Όταν έφθασε κοντά της, ακούμπησε τα δάχτυλά του στο θέλεφά της με δύναμη, αλλά η Λίζα μόλις τον είδε, άρπασε τον φωνάζει σαν τρομαγμένη.

— Αυτός είναι! Αυτός, τον αναγνωρίζω!

Μεγάλη σύγχυσις απλώθηκε τότε στην αίθουσα, αλλά ο καθηγητής σηκώθηκε κι' έφώναξε με ύφος επιτακτικό:

— Σιωπή! Δεν θα επιτρέψω κανένος είδους έκδηλωσης.

Ο γιαιτρός Μπερνιέ, έξ άλλου, είχε γίνει πειδινός και διαμαρτυρόταν:

— Είναι τρελλή! Πρώτη φορά την βλέπω...

— Εγώ σ' έβρισα, παληάνθρωπε και δεν θα μού γλυτώσει φώναςε η ύστερική.

Θά του ξέσχιζε μάλιστα το πρόσωπο, αν δεν της έπαισαν τα χέρια δυο νοσοκόμες.

— Εμπρός, Μπερνιέ, ύπνωτισέ την!

Τι περιμένεις; διέταξε ο καθηγητής.

Το ήσυχ και συγχρόνως επιτακτικό ύφος του καθηγητού είχαν επαναφέρει την τάξη στο άκροατήριο.

Ο έπαινος της ασθενούς είχε σταματήσει και το κεφάλι της έπεσε θανάτο ενώ τα μάτια της έκλειναν.

— Κοιμήθηκε, θεσπάζει τότε ο Μπερνιέ, και ο καθηγητής έπαισε τότε το χέρι της Λίζας και της είπε:

— Θέλεις να εκδικηθείς;

— Ναι, μούγκρισε αυτή μέσα από τα σφιγμένα δόντια της.

— Λοιπόν, να ο έχθρός σου κοιμάται εκεί ο' αυτό το ντιούδι.

Έδειξε ένα άνυπαρκτο πρόσωπο πάνω σ' ένα χειρουργικό κρεβάτι και συνέχισε:

— Πήγαινε σιγά-σιγά και χωρίς πης λέξή σκότασε τον.

— Ναι!...

Πάρε το μαχαίρι που είχε άπλω στο τραπέζι και χτύπησε τον στήν καρδιά.

Σαν νευροπάστο, η Λίζα Ώμπερ έκινήθηκε, έπρόχωρησε με μηχανικές κινήσεις στο τραπέζι, άρπασε ένα μεταλλικό χαρτοκοπτήρα και ευθύνθηκε άργα προς το κρεβάτι που της είχαν δείξει.

Ο Μπερνιέ την ακολουθούσε έπις προς θύμα. Έξαφνα η ύπνωτισμένη γυρίζει άπτόμα και τότε κοιμώμενη έφώναξε με άσπαστο φωνή:

Με μία ταχύτητα αστραπιαία έπαισε το χαρτοκοπτήρα στο άσπερο μάτι του Μπερνιέ, ο οποίος έπεσε μπροστά του καταγής, θγάζοντας ένα όμοιο μούγκισμα.

Όλοι τότε έτρεξαν γύρω τους, ενώ η ασθενής έφώναξε με χαρά:

— Έκδικήθηκα!... Έκδικήθηκα!...

Η αίχμη του χαρτοκοπτήρος είχε θυσιάζη με τόση δύναμη, οστε όχι μόνο είχε θγάλει το μάτι του Μπερνιέ, αλλά το ήτρυπήσει και το μυαλό και τον είχε αφήσει νεκρό, στον τόπο.

Μά τι είναι αυτά που λές!...

— Φύγετε, μήπως;

— Δεν φοβόμαι... Αλλά δεν είπα βέβαιον αν είναι δυνατόν να την ατά...

— Ότε κι' εγώ δεν είμαι βέβαιον αν μπορεί να γίνη αυτό...

Τον πάση περ πάσει, δεν έχονμε να γάσουμε τίποτα, αν αναλάβουν την ύποχρέωσι αυτή...

— Τα μάτια του Μισα γούλιαν παρμένα. Η μαγνητική τους δύναμη με είχε ύπνωτισει. Και, όπως να ξέρο κι' αυτό, άπλωσα τα χέρια μου στον Όστον, σαν

Όταν τα όδλα σας είνε έρεθισμένα, μη χρησιμοποιήτε δούλοτα. Νά τα πλένετε μόνον με τρεις σταγόνες Ιωδίου, μέσα σε μισό ποτήρι νερού. Καλό επίσης είνε, να μασάτε λίγο φλούδι κοινής κανέλλας και ν' αποφεύγετε για λίγες ημέρες τις όδουτοπαστες.

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΟΥΛΑ

Όταν τα όδλα σας είνε έρεθισμένα, μη χρησιμοποιήτε δούλοτα. Νά τα πλένετε μόνον με τρεις σταγόνες Ιωδίου, μέσα σε μισό ποτήρι νερού. Καλό επίσης είνε, να μασάτε λίγο φλούδι κοινής κανέλλας και ν' αποφεύγετε για λίγες ημέρες τις όδουτοπαστες.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΚΟΥΠΡΙΝ

Μία Πέτροβιτς Όστον κι' εγώ, ύπνετούσαμε στο ίδιο σύνταγμα, σε μία μακρινή φρουρά του Καυκάσου. Ο Όστον ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Γόνος μιάς παλιάς άριστοκρατικής οικογένειας, φημιζότανε όχι μόνον για την άπέραντη έγκυκλοπαιδική του μόρφωσι, αλλά και για την γενναϊότητά του και... τις πρωτότυπες έμπνεύσεις του. Έως όλοι αυτοί οι λόγοι να μ' έκαναν να τον αγαπήσω τόσο πολύ.

Κάποτε ο Μισα μ' έσωσε από βέβαιον θάνατο, σε μία μάχη με τους Τσετσένους, μία πολυμοχαρή φυλή του Καυκάσου. Το ίδιο βράδυ τον προσκάλεσα σπίτι μου, γά να πάρουμε μαζί ένα τσάι. Καθήσαμε στην καρέκλα, που σπιθβολούσε στο τζάκι.

Από κούβεντα σε κούβεντα, ή συζητήσι μάς περιεστράφη γύρω από το πρόβλημα του θανάτου και της μελλούσης ζωής.

— Αυτό που συνέβη σήμερα, μου είπε ο Όστον, πρέπει να σ' πείσει ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξέρη πότε θα πεθάνη. Λίγο έλειψε να πεθάνω στον παράδεισο ή στην κόλασι!...

— Όταν θάβη ή ώρα να πεθάνω, θα ξέσω με στωϊκότητα τα μάτια μου από τ' όφθ της ημέρας, άποκοιμήθηκα. Και όμολογώ ότι, δεν μ' ένησπεριε διόλου τι θα γίνη από εκείνη τη στιγμή... Πούδ μπορεί να ξέρη τι συμβαίνει μετά θάνατο; Πούδ μπορεί ν' απολέξη ότι υπάρχει μελλούσα ζωή; Αλήθεια, όμως, σε άπασχολεί τόσο το πρόβλημα αυτό;

— Ναι, με άπασχολεί, και πολύ μάλιστα. Μπορώ μάλιστα να σ' πω ότι η μόνη σκέψις που με βασανίζει είνε: τι γίνεται από τη στιγμή που μάς σκεπάζει μία κούρα ταφόπετρα; Πούδ είνε το μυστήριο της άλλης ζωής; Έρχονται στιγμές που άμυδιόλλω αν ύπάρχη τίποτα μετά θάνατο... Όστόσο, έρχονται και στιγμές που με δαμονίζω κυριολεκτικά η έπιθυμία να μάθω τι συμβαίνει στον άλλο κόσμο, αν ύπάρχη άλλος κόσμος... Παλλές φορές κάνω τον έξηξ συλλογισμό: Βλέπουμε έναν άνθρωπο νεκρό. Τον βάζουμε σ' ένα φέρετρο, γίνουμε μερικά δάκρυα, φεύκει ως έπί το πλείστον. Υστερα σκεπάζουμε το νεκροκρεβάτι, το κερώνουμε, το κατεβάζουμε στον τάφο και τον ρίχνουμε από πάνω χώμα... Κατά ν φαντασμού, με τη βεβαιότητα ότι άφήσαμε τον πεθαμένο στο βάθος του τάφου, στο νεκροταφείο. Και όμως! Φαντάζομαι ότι ο νεκρός θα έξη παρακολουθήσει και ο ίδιος την κηδεία του, ότι μάς βλέπει να γίνουμε χώμα στο λάκκο του και ότι θα κάνη την έξηξ σκέψι:

— Πούδ έλε αυτοί οι άνθρωποι κλάινε; Πούδ θάβουν; Έμένα μήπως; Αδύνατον! Εγώ είμαι έλεύθερος... πιο έλεύθερος και από αυτούς. Άπό που μπορεί να βοίσωμαι παντού!...

— Τι τ' άρέσει, αγαπητέ μου, συνέχισε ο Όστον. Πιστεύω ότι με το θάνατο σπάζει μόν το σώμα μας, αλλά το έ'γώ μας εξακολουθεί να ζή. Ο θάνατος δεν είνε κάτι τόσο τρομακτικό, όσο φαντάζονται οι άνθρωποι. Είνε απλώς ένα άτυχμα, του οποίου τη λύσι δεν βρίσκουμε ποτέ!...

Ο Μισα σιωπούσε. Σεβάστηκε τη σιωπή του. Στο μεταξύ, η σιωπή είχε σκεδόν σβήσει στο τζάκι.

— Θα σ' προτείνω κάτι, μου έλε ξανά ο Όστον. Θέλεις ν' αναλάβεις την άνοιχτά ύποχρεωσι; να έμψυχοθώμε ο ένας στην άλλον μετά το θάνατό μας;

— Όπως έδηλδή από τους δυο μας πεθάνη πρόωτος, θα παρουσιασθή στην άλλον, γά να τον ελκυσθή περί το θάνατό του.

— Μά τι είναι αυτά που λές!...

— Φύγετε, μήπως;

— Δεν φοβόμαι... Αλλά δεν είπα βέβαιον αν είναι δυνατόν να την ατά...

— Ότε κι' εγώ δεν είμαι βέβαιον αν μπορεί να γίνη αυτό...

Τον πάση περ πάσει, δεν έχονμε να γάσουμε τίποτα, αν αναλάβουν την ύποχρεωσι αυτή...

— Τα μάτια του Μισα γούλιαν παρμένα. Η μαγνητική τους δύναμη με είχε ύπνωτισει. Και, όπως να ξέρο κι' αυτό, άπλωσα τα χέρια μου στον Όστον, σαν

να του έλεγα ότι έκλεινα συμφωνία μαζί του. Και περάσαμε την ύπολοιπη νύχτα άμίλητο, μπρος στο σβησμένο τζάκι. Ζούσαμε και οι δυο σ' ένα φανταστικό κόσμο. Είχαμε χάσει κάθε δεσμό με την πραγματική ζωή...

Πέρασε ένας μήνας από τη νύχτα εκείνη.

Μιά μέρα, ο Μισα Όστον έγκατέλειψε το σύνταγμα μας, γά να πάη στην Πετρούπολι. Είχε τοποθετηθή στην αυτοκρατορική φρουρά χωρίς στις ένοργες ενός ισχυρού συγγενούς του. Ένώ μ' άποχαιρετούσε, μου έλε:

— Πού παντός, μην ξεχνάς τη συμφωνία μας!...

— Ένωσια σου! το άποκρίθηκα σοβαρώτατα.

Κατά βάθος όμως φρονούσα ότι ο Όστον δεν πίστευε ούτε ο ίδιος σ' αυτά που ύπεστήριζε με τόσο πείσμα.

Ένα όλόκληρο χρόνο είχαμε τακτική άλληλογραφία με τον Μισα. Υστερα όμως τα γράμμάτα του έγιναν άραιότερα, και σιγά-σιγά πάψαμε να γράφουμε ο ένας στον άλλον. Και δεν ξανακούσα πιά να γίνεται λόγος γι' αυτόν.

...Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια. Στο μεταξύ είχα γίνει συνταγματάρχης. Υπέδωλα τότε άσπαστρατιά, επειδή με είχε πάρει το όμο ηλικίας και δεν έπαυα πιά σε άλλη προαγωγή. Την εποχή ακριβώς εκείνη πέθανε ένας φίλος μου και μ' άφησε ένα μικρό κτήμα στη Νότιο Ρωσία. Πήγα κι' έγκατεστάθηκα εκεί, άσχυολούμενος άπολειστικά με την γεωργία και την κτηνοτροφία.

Συνά, τα βράδια, όταν ήμουν μόνος και ξαναθυμούμην τις περιπέτειες της στρατιωτικής μου ζωής, ο νους μου γυγνούσε στον Όστον, στον καλό συνάδελφο, που με είχε σώσει από βέβαιον θάνατο. Τι να έκανε άραγε;... Είχα τόσο χρόνια να μάθω νέα του... Πόσο θάθελα να τον ξαναδώ, να ξαναθυμώμε μαζί τα παλιά!...

Όταν πήγα, ένα χειμώνα, στην Πετρούπολι, γι' άτοιμίες μου ύποθέσεις, ζήτησα πληροφορίες για τον Όστον. Έμωθα όμως ότι είχε άποστρατευθή και κείνος από πολύ καιρό, ότι είχε κάνει ένα ταξίδι στο έσωτερικό και ότι από τότε δεν ξανάδωσε σημεία ζωής...

Αντιλήθηκα επειδή ήδεν ύπόρεσα να ξαναδώ τον παλιό μου φίλο, τον μόνο άνθρωπο που θα μπορούσε να με κάνη, με την παρουσία του, να ξήσω και πάλι το παρελθόν...

Ένα βράδυ είχα πάει να φάω σε κάποιο έστιατόριο. Στο ίδιο τραπέζι με μένα ήθε σε λίγο και κάθισε ένας ήλ κωμικός γίγας με παρουσιαστικό παλιού στρατιωτικού, ο οποίος μ' άκανε μεγάλη εντύπωσι. Κάποιον είχα δ' το πρόσωπο αυτό... Αλλά πού; Τον είχα βρούμε στη νύχτα μου. Δεν ύπορούσα να θυμηθώ... Ένοιωσα όμως μεγάλη σπινθεία για τον σοβαρό αυτό κύριο... Σε λίγο πρόσεξα και την έξηξ λεπτομέρεια: ο άγνωστος αυτός φανότανε σαν έλαφιας, σαν να ην έξουσίασε τα χέρια του και τα πόδια του. Φαινότανε σαν να κινήται μηχανικά, αυτόματα...

Πιάσαμε τέλος κούβεντα μαζί. Και έμωθα τότε ότι ή ανωνυμία μου είχε άπηρετήσει άλλοτε ως έξουσιαστικό στον Καυκάσο.

— Θαμιάσος, τόπος! μου είπε ο κωμικός άδής κύριος, με φωνή που ένοιάζε σαν ξεψυχημένος άνδρας. Μήπως γνωρίζετε κανένα έξουσιαστικό, που τον έλεγαν Μισα Όστον;

— Πώς! φώναξα. Ήταν πολύ αλφας μου... Πόσο θάθελα γά τον ξαναδώ... Μήπως ξέρετε τώρα πού βρίσκεται;

— Μάλιστα. Είνε τώρα στην Πετρούπολι... Δεν άποκλείεται βίαι να φάγη αύριο ή μεθαύριο!...

— Προέπει να τον δω έξάπατος! Μπορείτε να μου έρώσετε την διεύθυνσή του;

— Πολύ ευχαρίστησα!...

...Την άλλη μέρα το πρωί ύπνωτισα την ποσι του σπαιού, στη διεύθυνση που μ' άφω έδωσε, ο άγνωστος. Φαντάζεσθε όμως τη λύπη μου, όταν ή ύποπτος μου άνεκρόνωσε ότι ο Μισα Πέτροβιτς Όστον είχε πεθάνει!... Δεν τον είχαν σηλώσει άκόμα.

Ανέβηκα στο πρώτο πάτωμα. Ο άνιπάλημος μ' άφω έφώνα. Μαθήκα στο δωμάτιο. Και είδα το φέρετρο τοποθετημένο σε τρεις καρέκλες. Πήσασα με τραυμένα γόνατα για να φήλσω γά τελευταία φορά τον καλό μου συμπολεμιστή.

Την ίδια στιγμή άποσφονόμωσα (Η συνέχεια εις την σελ. 1244)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΞΟΜΟΛΟΓΗΣ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, υιόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Φρέντ ντε Περνιό εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τα παιδικά του χρόνια. Διηγείται πώς έμεινε πολύ μικρός ορφανός από γονείς, πώς μεγάλωσε κοντά στη θεία του και τη γιαγιά του, στην εξοχή τους βίλας, μιλώντας για τη λατρεία με την οποία τον περιέβαλαν, για τα μυστικά του χρόνου στο κολλέγιο, για τη φίλη του με τον νεαρό Ιρλανδό καθηγητή του Ο'Κέντ, και σταματάει λέγοντας πώς μία μέρα τον κάλεσε ο διευθυντής του κολλεγίου για να του αναγγείλει πώς η γιαγιά του ήταν άρρωστη.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κούνησα το κεφάλι μου, αμφιβάλλοντας φριχτά αν ο διευθυντής μου έλεγε την αλήθεια;

—Μήπως πέθανε η γιαγιά μου; τραύλισα με μ' απερίγραπτη αγωνία.

—Όχι, παιδί μου. Νά, διάβασε!

Και μου έδωσε το γράμμα, που κρατούσε υτά χέρια του.

Ήταν μία επιστολή της θείας Σιδωνίας, η οποία ανέφερε διακριτικώς μου είχε πη ο διευθυντής.

Ο φόβος μου πώς είχε πεθάνει η γιαγιά μου, ήταν τόσο δυνατός, ώστε η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά.

Ο διευθυντής μου έδωσε το χέρι του και είπε:

—Θά πιάς με το άμάξι του σχολείου ως το Πλουί. Ο αδελφός Καντεπόν θα σε συνοδεύσει... Έλα, κάνε κουράγιο, παιδί μου, κι' έχει εμπιστοσύνη στο Θεό.

Μά τώρα ο έρεθισμός των νευρών μου δεν μ' άφηνε να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Ξεχύθηκαν από τα μάτια μου τόσο άθονα, ώστε ο διευθυντής νόμισε πως θα λιποθυμούσα.

Μέ πηρε στα γόνατά του ο καλός αυτός Ιερωμένος, ακούμπησε το μέτωπό του κοντά στο δικό μου και για πολλή ώρα μείναμε έτσι.

Τρείς και μισή ώριμαι η ώρα στο μεγάλο ρολόι του σχολείου, όταν έφυγα. Το νυκτερινό σκοτάδι είχε αρχίσει ν' απλώνεται κιόλας. Στην αρχή, μέσα στο άμαξι, ο αδελφός Καντεπόν κι' εγώ μόλις αλλάξαμε μερικές λέξεις. Μά σε λίγο, μαζί με το σκοτάδι, που έπεφτε γρήγορα, απλώθηκε κι' η σιωπή μεταξύ μας, κι' ο αδελφός αποκοιμήθηκε. Όσο για μένα, ερχόμουν να μην κυνήγη, να μ' αφήσει στην αγωνία μου, στην νευρική μου επιθυμία να φτάσω στο τέλος αυτού του ταξιδιού. Μά όταν αντικουσα τέλος τους τοίχους του κτηματός μας, έπεσα σαν λιποθυμισμένος μέσα στ' άμαξι.

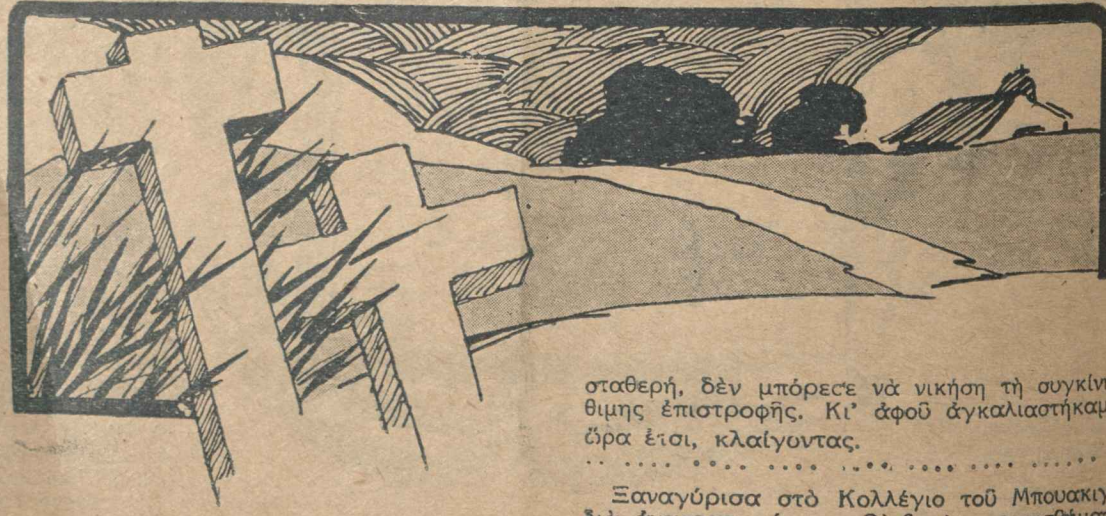
Το σταμάτημα του άμαξιού—το τρίξιμο της εξώπορτας που άνοιξε, μ' έκανε επιτέλους να συνέλθω. Πήδηξα καταγής... Κάποιος θέλησε να με συγκρατήσει, μα τον έσπρωξα χωρίς να τον κυττάω. Και προχώρησα στην είσοδο... Έκει συνάντησα την καμαριέρα μας, η οποία είχε κατεβή να με προηπαντήση.

Ρίχτηκα μέσα στην αγκαλιά της. Με φίλησε, και μονάχα αυτές τις λέξεις θρήκε να μου πη:

—Ω, φτωχέ μου κύριε Φρέντ! Τι δυστύχημα!

Απ' τὰ λόγια αυτά, κατάλαβα ότι η γιαγιά μου είχε πεθάνει.

Δάκρυα, ξένοι που έρχόντουσαν να υποκλιθούν ελαφρά μπροστά στο νεκρικό σεντόνι που σκέπαζε το πτώμα της γιαγιάς μου, αφήνοντας μόνο να φαίνεται το λευκό κεφάλι της, στιγμές ξερατάλας της καρδιάς που τὰ μάτια μου δεν ήθελαν πειά να κλάψουν και που τὰ ξανάφερα επάνω στην πεθαιμένη, για να θυμίσω τον πόνο μου, — έπειτα,

σταθερή, δεν μπορούσε να νικήση τη συγκίνηση αυτής της επιθυμίας επιστροφής. Κι' αφού αγκαλιαστήκαμε, μείναμε όρα έτσι, κλαίγοντας.

Ξαναγύρισα στο Κολλέγιο του Μπουακιγκιόμ με την καρδιά αναστατωμένη: Θλιβερά προαισθήματα με κατείχαν.

Ένας ξρωλευμένος

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

χρόνος, ο ούράνιος αυτός παρηγορητής, δεν με θεράπευσε καθόλου. Η ιδέα του θανάτου με βασάνιζε. Τού κάκου έλεγα μέσα μου πως η θεία μου η Σιδωνία ήταν εύρωστη και σχετικά νέα, δεν μπορούσα να διώξω το φόβο ότι ήταν ένδοχομένο να πεθάνει κι' αυτή και να μείνω μόνος, έντελως μόνος.

Αυτές η άναμνήσεις έβλεπε σκληρές και θά τις συντομεύσω, περιορίζοντας τις σε λίγα λόγια.

Όταν τελειώσα τις σπουδές μου στο Κολλέγιο, έμεινα τέσσερες μήνες στο Πλουί για να ξεκαρυστώ.

Το Νοέμβριο, πήγαμε με τη θεία Σιδωνία στο Ρουέν κι' έγινα κατασταθμικός σ' ένα οπiti, που είχαμε στην οδό ντε Κρόν. Άρχισα τις νομικές σπουδές μου στην τύχη, γιατί, μολονότι ήμουν πια είκοσι χρόνων, δεν είχα αποφασίσει ακόμα ποιο στάδιο θ' ακολουθούσα στη ζωή μου.

Στο Ρουέν, μέσα στο σκοτεινό μας μέγαρο, το γεμάτο από την τεχνοκρατική εκείνη θλίψη που έχουν τα πατριαρχικά σπίτια, τα οποία γύμνασε ο θάνατος, είδα την άγαπημένη μου αγία, τη θεία Σιδωνία, να σήνη και να εξασθενεί σιγά-σιγά. Αυτή η εξασθένηση άρχισε από τη μνήμη της, που ήταν τόσο α-γούρη άλλωστε, κι' από το μυαλό της, το τόσο φωτεινό.

Ω! Τι φριχτό μαρτύριο ήταν εκείνο! Νά παραστέκομαι χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτε σ' αυτή την κατάρρευση μιάς δ-ανίας, η οποία ενέπνευσε άλλοτε τη δική μου!...

Κάθε τόσο, αντάλλασσα καμιά επιστολή μου με τον Ο' Κέντ, τον οποίο κρατούσα ένιμερο των ανησυχιών μου.

Τέλος, μία μέρα, η θεία μου Σιδωνία έσπασε γλυκά, χωρίς να υποφέρει είκοσι μήνες μετά το θάνατο της μητέρας της, της γιαγιάς μου... Δεν θέλω να περιγράψω εδώ αυτές τις όδυνηρές η-μέρες... Έξ' άλλου, το πένθος μου θάλωσε την άναμνήσή μου.

Όταν συνήλθα κάπως απ' το δεύτερο αυτό πλήγμα, που μου κατέφερε ο θάνατος, αναγκάστηκα ν' ασχοληθώ με τα ζητήματα της κληρονομιάς. Ο εξάδελφός μου Έκτωρ ντε Μα-λεζέρ βρισκόταν κοντά μου. Κι' αυτή τη φορά, είχε ρθή μόνος, βεβαιωνόντας με, όχι χωρίς κάποια στενοχώρια, πως η γυναί-κα του Μαρία-Τερέζα ήταν λίγο αδιάθετη. Με βοήθησε με την παρηγοία να κανονισω αυτές τις υποθέσεις, από τις οποίες δεν καταλάβαινα σχεδόν τίποτε κι' η οποίες ε-πείσο δεν έπαυαν να είνε σπουδαίες, αφού κληρονομούσα κάπου τρεις εκατομμύ-ρια φράγκα. Έπρεπε πειά να συλλογιστώ το μέλλον.

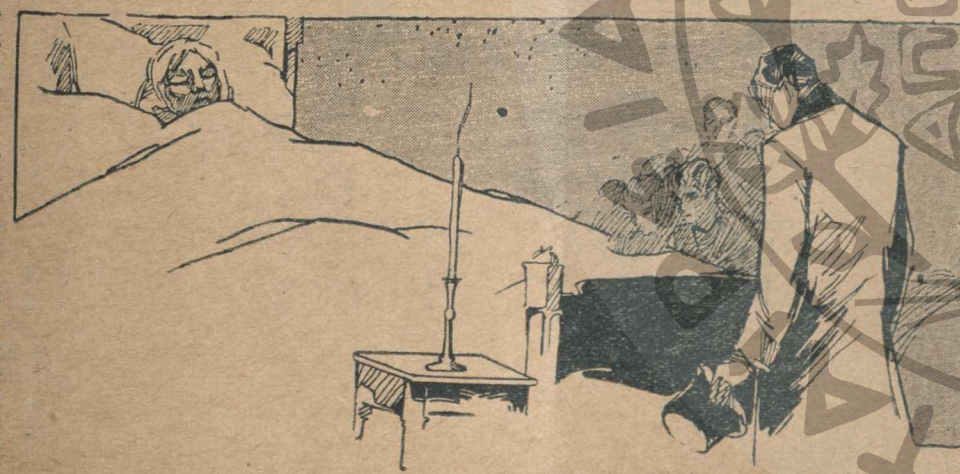
—Τι σκέφτεσαι να κάνεις; με ρώτησε ο Έκτωρ.

Αναγκάστηκα να του ομολογήσω ότι δεν είχα αποφασίσει τίποτε σχετικώς.

—Ε, λοιπόν, είπε τότε ο Έκτωρ, άφησέ με να σου δώσω μία συμβουλή. Μη μείνεις εδώ. Η ψυχή, στην ηλικία σου, δεν είνε καθόλου ώριμη για μία τέτοια μοναξιά. Ποιά θά ήταν η ζωή σου ανάμεσα σ' αυτά τ' αντικείμενα, που σου θυμίζουν δι-λα αναμνήσεις θανάτου; Έλα στο Παρίσι. Θά βρης εκεί—έ-κτος από τις πηγές της δράσεως, που θά σου λειπαν εδώ,—μέ-να, οπιαδή τον πιο στενό σου συγγενή, που σου άπομεινε με-τά το θάνατο των

αυτών. Θά γίνης έκτος στο σπίτι σου σαν παιδί μου. Έχεις ανάγκη σπο-ρής και συμβουλών. Θα σου τις δώσω ό-σο μπορώ. Θά έργα-στής. Θά ζήσης. Κα-τόπιν θά παντρευ-τής με μία τιμία γυ-ναίκα, που θά σου χαρίση οικογένεια... Αλλά είχα να σου προτείνω... Δεν σφαι-ρίζομαι να προτι-μώ να μείνεις εδώ και ν' αφήσης τη νε-ότητά σου να μαρ-α-θί-...

Έπιασα τα χέρια

Οι ξένοι έρχόντουσαν να υποκλιθούν ελαφρά μπρος στην πεθαμένη...

του και τὰ ευφίξα τρυφερά.

—Θά έρθω, του άπάντησα. Αφήστε, μονάχα ν' αναπνεύσω μερικές ημέρες ακόμα αυτή τη μυρωδιά της άναμνήσεως που διαλύεται κιόλας.

—Έστω, είπε ο Έκτωρ. Μείνε εδώ. Η γυναίκα μου κι' ε-γώ θά προετοιμάσουμε ένταμεταξύ την εγκαταστάσή σου στο Παρίσι. Το δυσάρεστο είνε ότι εμείς θά φύγουμε σε λίγο. Ο γιατρός μου συνέστησε τα λουτρά της Πλασέντσα στην Άνα Ιταλία, που είνε, όπως λείει, θαυματουργά έναντιόν των πα-θήσεων της καρδιάς. Πάντως, σ' έναμηση μήνα το πολύ, θά γυρίσουμε και θά σε είδοποιήσουμε άμέσως.

Μετά την αναχώρησή του εξάδελφου μου, έπεσα πάλι στην άναποφασιστικότητά μου. Ιό να φύγω με τρόμαζε: Νά φύγω γι' αυτό το Παρίσι, που δεν τ' ήξερα καθόλου, όπου θά ήμουν όλομόναχος, μην έχοντας πειά καν για να μου κρατήεν συν-τροφιά τα τόσο γνώριμά μου πράγματα και το πλάσιο της ε-υτυχισμένης παιδικής μου ηλικίας.

Ωστόσο εξακολουθούσα τις προετοιμασίες μου για την ανα-χώρησή μου, τόσο στο Πλουί όσο και στο Ρουέν. Ένα μυστικό προαισθήμα μου έλεγε ότι θά έκανα πολύ καιρό να ξαναϊδω τις δυο αγαπημένες μου αυτές κατοικίες κι' ήθελα τουλάχιστον να κρατήσω στη μνήμη μου την εικόνα τους, σωστή και πλήρη.

Σε λίγο, όλα πειά ήσαν έτοιμα για το ταξίδι μου κι' ο ε-ξάδελφός μου ο Έκτωρ μου είχε γράψει: «Τό διαμέρι-σμά σου σε περιμένει στην οδό Μαντάμ. Μά ε-γώ δεν μπορώ να αποφασίσω να φύγω.

Ωστόσο, μία μέρα, καταλαβαίνοντας κι' ο ίδιος πως μαραι-νόμουν σιγά-σιγά, μέσα σ' αυτή τη μοναξιά και στις μεγαλ-χολικές άναμνήσεις, χωρίς να τ' έχω αποφασίσει απ' την προη-γουμένη, έφυγα για το Παρίσι.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΟΧΗ

Θάλεγε κανείς ότι η τύχη μου ήταν να νοιάσω γύρω μου τη μοναξιά και το κενό. Λίγες μέρες μετά την άφιξή μου στο Πα-ρίσι έλαβα από την Ιταλία μία επιστολή του εξάδελφου μου Εκτορος ντε Μαλεζέρ, στην οποία μου άνηγγελλε ότι είχε α-λάξει σχέδια:

«Η ύγεια μου δεν είνε σε τόσο καλή κατάσταση — μου έγραψε— Κι' οι γιατροί με άναγκάζουν να άναπαύω τη διαμονή μου στην Ι-ταλία, δεσμεύοντάς με σε τουλάχιστον άκόμα. Δεν θά ξαναγυρίσω-μουν στο Παρίσι προ του τέλους Ιουνίου. Έλάω όμως ν' βοή-θες άρκετές άνάσεις στο διαμέρισμα, που κρατήσαμε για ε-μένα στην οδό Μαντάμ. Η γυναίκα μου φρόντισε μόνη της γι' αυτό. Έκτος α-ι-τού, ο καμαριέρας μας, ο οποίος δεν ήρθε μαζί μας, έλαβε διαταγή να είνε στη διάθεσή σου. Μπορείς να τον χρησιμοποιήσης μέχρι τις έπιστροφής μας.

Οι εξάδελφοί μου ήσαν η μόνη σχέση μου, στην οποία βα-σιζόμουν, γιατί, έ-πειτ' από μακρές σκέψεις, είχα άπο-φασίσει να μην πάω να συναντήσω τον παλιό μου διδάσκα-λο Φράνσις Ο' Κέντ. Η άκανόνιστη αυ-τοκινή του κατέστει-σε σκαρλίξε τη δειλία μου. Δεν τον προει-δοποίησα καν, για-τήν άφιξή μου. Έτσι βρισκόμουν, περισ-σότερες από πέντε βδομάδες, έντελως άπομονωμένος μέ-σα στο κενούργιο μου

περιβάλλον, το οποίο δεν μου άρεσε και τόσο. Δεν μιλάω για το ίδιο το Πορίσι, το οποίο αγνοούσα. Μά το άμεσο περιβάλλον μου, το διαμέρισμα που μου είχαν διαλέξει κι' επιπλώσει οι ξαδέλφοί μου Μαλεζέρ, τόσο δεν άρμοζόταν με τα γούστα μου και τις συνήθειές μου, ώστε και σήμερα ακόμα, έπειτ' από τόσες ημέρες που έζησα σ' αυτό, τα μάτια μου πληγώνονται από την πολυτέλεια της κατοικίας, μέσα στην οποία γράφω την εξομολόγησή μου αυτή.

Και όμως! Παρ' όλη την αντιπάθεια που ένοιωσα στην αρχή, αυτό το καινούργιο περιβάλλον δεν άργησε να με κατακτήσει. Κοιμόμουν πιά πολύ και πιο γοητευτικά στο κρεβάτι μου, ρυθμού αναγεννήσεως που είχα τώρα, παρά στο μικρό κρεββατάκι μου στο Πλουί... Κεί κάτω, τα κελαϊδίσματα των σπουργιτών, ή φωνές των βοσκών στην έξοχή, με ξυπνούσαν πριν ξημερώσει. Στο Παρίσι συνήθισα να ξυπνάω μετά τις έν- νειες. Ντυνόμουν άργά, γιατί άσυναίσθητα άρχισα να θέλω να είμαι κομψός, πράγμα που δεν μ' ενδιέφερε καθόλου στην έξο- χή. Περνούσα την ώρα που μου έμενε ως το πρόγευμα, ξεφυ- λίζοντας μερικά έλαφρά βιβλία που βρήκα στη βιβλιοθήκη: Μυθιστορήματα και ποιήματα, με γούστο, είν' η αλήθεια, δια- λεγμένα.

Το απόγευμα έβγαينا έξω και πήγαμε στην τύχη μέσ' στο Παρίσι, το οποίο διέυχιζα, χωρίς να το κυτάζω, άφηρημένος, τρομαγμένος, πληττοντας, κι' όνειροπολώντας. Γο βράδυ έρχό- ταν έτσι... Δειπνούσα σ' ένα ρεστώραν της οδού Βιέ-Κολομπιέ, στο οποίο συχνάζαν ασθαροί κύριοι και κληρικοί. Και ξαναγύ- ριζα ναρτε να πλαγιαίσω.

Έπειτ' από μία βδομάδα, αυτή η άργόσχολη ζωή μ' έξερέ- θισε. Έλαθα την άποψη να παρακολουθώ τακτικά τα μαθή- ματα της Νομικής Σχολής και γράφτηκα σ' αυτή. Έκει έβλε- πα νέους της ηλικίας μου τόσο εύθυμους, τόσο ζωηρούς, που άρχισα να υποψιάζομαι πως έγω άποτελούσα μία εξαίρεση... Η γυναίκες του Καρτιέ-Λατέν, το οποίο αναγκάζομουν να διασχί- ζω για να πάω στο Πανεπιστήμιο, μου φαινόταν σαν τα πιο τρομαχτικά τέρατα που μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Θεωρού- σα τους έρωτές τους και τους εξευτελισμούς τους σαν μία προ- σκληρή προς το φύλο της γιαγιάς μου και της θείας μου, των δυο αυτών άγων γυναικών... Κι' ένας τέτοιος άφροδ άηδίας μαζεψήκε αιγά-σιγά, μέσα στο βόθος της καρδιάς μου, ώστε έπνιξε την επιθυμία μου να ξεγελάσω την πληγή μου και να πα- ρακολουθώ τα μαθήματα με τους άλλους φοιτητές. Έπαψα λοιπόν να πηγαίνω στο Πανε- πιστήμιο κι' άποφάσισα να με- λετώ στο σπίτι μου.

Η άποτυχημένη άπόπειρα που είχα κάνει ν' αναμειχθώ κι' έγω σέ μία ζωή ένεργητική, είχε ως φυσικό έπακολούθημα μία ζωηρή αντίδραση: Μία έ- ξαιρετική λαχτάρα με κυρίευ- σε για την άσκητική ζωή, στην οποία κάθε προσπάθεια θα την έκανα μόνος μου. Έξαφνα ό- μως τότε έλαθα μία έπιστολή του ξαδέλφου μου Έκτορος ντε Μαλεζέρ, στην οποία μου έγραφε τά εξής:

«Άγαπητέ μου Φρέντ. Ξαναγυρί- σαις επιτέλους στο Παρίσι. Μην έρθης όμως να μās δης σήμερα, ούτε αύριο, γιατί ακόμα δεν έχομε λύσει ούτε τις άποσκευές μας. Μά αν θέλεις να μās κάνεις μεγάλη ευ- χαρίστησι, έλα να φας μαζί μας το Σάββατο το βράδυ. Η γυναίκα μου βιάζεται να μάθη πως βοήκας το διαμέρισμα που σου διάλεξε και σου επιπλώσει».

Μόλις διάβασα αυτή την ά- πλη όσότησο έπιστολή, ένοιωσα μία μεγάλη ταραχή, που δεν ήταν έντελως χωρίς γοητεία. Μία φωνή μου έλεγε μέσα μου: «Αν δεχτής αυτή την πρόσ- κλησι, θα γλυτώσεις κάπως, θα ξεφύγεις από τις άνησιχίες από την πληγή σου, από τον έ- διο τον έαυτό σου». Έστειλα λοιπόν άμέσως στους Μαλεζέρ την άπάντησή μου, στην οποία τους έγραφα ότι θα πήγαμε να φάω μαζί τους.

Μόλις έστειλα την άπάντησή μου, ένοιωσα τον έαυτό μου περίεργα ξαλαφρωμένο. Χωρίς

να έξέρω κι' έγω για ποιά λόγο, άρχισα να κυτάζομαι σ' ένα καθρέφτη με ατάρέσκεια. Έθέληπα σ' αυτόν ένα νεο είκοσι- νός χρόνων, που, μολοντί ήταν ψηλός, φαινόταν μικρότερος από την ηλικία του. Έκρινα ότι το έντελως λευκό κι' άσπριο πρόσωπό του, τα μεγάλα του μάτια, που είχαν έν' άνοιχτό- λαζο χρώμα, τα μαύρα, άφθονα και μακρὰ μαλλιά του, το κομψό του κορμι, άποτελούσαν ένα σύνολο άρκετά εύχρηστο. Τέτοιες σκέψεις ήσαν τόσο άσυνήθιστες σέ μένα, ώστε έπειτ' από μία στιγμή άρχισα να κοροϊδεύω τον έαυτό μου γι' αυτές... Όσοόσο και μόνο το γεγονός ότι είχα κάνει αυτές τις σκέψεις, ήταν άρκετό για να δείξη ότι κάποια μεταβολή γίνε- τανε μέσα μου.

Το Σάββατο το βράδυ έκανα την τουαλέτα μου με μεγα- λείτερη από τη συνήθισμένη φροντίδα και πολύ πρό της άρ- σμένης στην πρόσκλησι ώρας, πήρα ένα άμάκι και πήγα στο σπι- τι των ξαδελφών μου Μαλεζέρ.

Το σπίτι αυτό ήταν ένα ωραίο μέγαρο, καινούργιο, χωρίς ρυθμό, περιστοιχισμένο από μία άμμοστρωμένη αλλη και από ένα κήπο άρκετά μεγάλο, στον οποίο ύφανόντουσαν μερικά ω- ραία δέντρα. Όδηγούμενος από ένα υπηρέτη, διάσχισα την αλλη, ανέβηκα τη μαρμαρένια σκάλα της εισόδου και βρήκα τέλος σ' ένα μεγάλο σαλόνι, όπου ό υπηρέτης με άφισε.

Το δωμάτιο αυτό έβλεπε στον κήπο και στην έπιπλαση του άναγνώρισα το ίδιο λεπτό και πολυέλικο γούστο που είχε κι' η δική μου έπιπλώσι. Το άρωμα που κυμάτιζε στον άέρα τή- ξερα κι' αυτό, μου θυμίζει, έπειτ' από τόσα χρόνια, μερικές στιγμές της παιδικής μου ηλικίας, στο Πλουί, όταν η γυναίκα του Έκτορος, η Μαρία-Τερέζα μ' έπαιρνε από το χέρι και μ' έ- διηγούσε στην κάμαρή της άνησυχο κι' εύχαρηστημένο συζη- τώντας. Κι' εκείνη, τότε, το ίδιο άρωμα άνάβαινε.

Η πόρτα άνοιξε σέ κάποια στιγμή κι' είδα τη Μαρία-Τερέζα να έμφανίζεται, ντυμένη δολόκληρη στά μαύρα.

Ήρθε προς έμένα, απλώνοντάς μου τα δυο της χέρια. «Άγαπητή μου Φρειδερίκε! είπε μ' αυτήν την έλαφρά τρε- μόμενη φωνή της, που έδινε και στά πιο έλαχιστα λόγια της έναν άλλόκοτο τόνο.

Και, σιωπώνοντας όπτότομα, άρχισε να με κυτάζει από πάνω ως κάτω, σαν να ήθελε πρώτα να δη τη μεταβολή που είχε πε- ρει το πέραςμα των χρόνων σέ μένα.

Μά κι' έγω δεν εύρισκα λόγια να μιλήσω. Όσοόσο, τη στιγ- μή που η Μαρία-Τερέζα άφισε τα χέρια μου και κάθισε, δει- χνοντάς και σέ μένα ένα κα- όμα, τραύλισα:

—Κυρία, δεν έξέρω πως να σας εύχαριστήσω για τους χρό- νους που κάνατε για να με βρήτε και να μου επιπλώσει το διαμέρισμά μου...

Έκείνη με διέκοψε, λέγον- τας:

—Άς μη μιλάμε γι' αυτό. Άς μιλήσουμε για σάς. Πε- ράσατε μεγάλες λύπες, σπου- μου παιδί... Αδές η δυο άνη- γυναίκες που σάς πέθαναν... Μία κατόπιν της άλλης... Τρομερό!... Ά! σάς εκνεύρι- μουν πολύ... κι' αν δεν ήσασ- άρρωστη κι' έγω ή ήμουν...

Δεν άποτελείωσα τη φράση της. Έκανε μόνο με το χέρι της μία άόριστη κίνηση, που ση- μαίνει: «Θάρχουνον να σου δώ...» ή: «Θάρχουνον να σου παρηγορήσω».

Δεν μπορούσα ν' άκούσω μου μιλάνε για το θάνατο της θείας μου και της γιαγιάς μου, χωρίς να μου έρθουν δάκρυα στα μάτια. Η Μαρία-Τερέζα με δε χωρίς άλλο τα μάτια μου να φουσκώνουν και μερικά δάκρυα να λάμπουν σ' αυτά, γιατί έν- νάπισα το χέρι μου και τή σφίξε στοργικά, λέγοντάς:

—Σας ελύπησα... Συγγνώ- μη με. Άγάπησα, βλέπετε, έγω πολύ τις δυο προσώ- σας αυτές ύπάρξεις... Κι' όσα φερα πολύ για το έθνος τους... Έν πρώτοις, γιατί αγαπούσα κι' έπειτα, γιατί συλλογιζόμουν ότι ύπάρ-

τόσο...

Όσο άπειρος κι' αν ήμουν, μάντευα στά κάπως άσυνάρτητα αυτά λόγια της Μαρίας-Τερέζας την πρόθεσι της να κινή δι- κη της την καρδιά μου, έρεθίζοντας τις πιο εύαισθητες χορδές της. Αφραλώς δέ, θα έπιθυμούσε κάποια άπάντησι που θα μās έκανε με τη συμπάθεια του πόνου.

Μά με είδε σκεφτικό, δειλιασμένο... Ένοιωσε ότι μία άθυσ- σος μās χώριζε ακόμα και ψιθύρισε:

—Φτωχό παιδί!

Και, χωρίς το βλέμμα της να μ' αφήσει, έπρόσθεσε έπειτ' ά- πό μία μικρή σιωπή:

—Πόσο αλλάξατε! Γίνετε άνδρας τώρα... Ψηλός σκεδόν σαν το σύζυγό μου... Ά! Αυτό δεν μās ξαναεινώνει καθόλου έμας που σας είδαμε μικρούλη, με κοντά παντελονάκια και με ξαν- θές μπούκλες στη ράχι... Έμένα που σάς κράτησα στά γόνάτα μου... Θυμάστε...

Ναι, θυμόμουν... Και αν ή ξαδελφή μου διασκέδαζε με το να με ταραχή, το πετούχα. Ένοιωσα ένα κοκκίνισμα ντροπής, μ' αυτή την άναμνησι των χαδιών της τώρα που, καθώς το έλεγε η ίδια, ήμουν άντρας. Και, πληγωμένος στο βάθος της άγνότη- τας μου, άνασκητσα τρομαγμένος.

Όσοόσο την κυτάζα. Ζητούσα στά χαρακτηριστικά του προσώπου της, στις γραμμές του κορμιού της, τα σημάδια των έκα χρόνων που είχαν περάσει. Ήταν δέ καταπληκτικό αλ- τό που έβλεπα: Η Μαρία-Τερέζα είχε αλλάξει βέβαια, αλλά μάλλον είχε ξαναεινώσει. Τη θυμόμουν λιγώτερο λιγερή από τώρα, με κινήσεις λιγώτερο ζωηρές. Κι' η κόμωσή της δεν ή- ταν πια ή ίδιη και τα άπλά μ' π' αν τ' ω της έδιναν στο πρόσω- πό της μία παιδική σκεδόν χαρά.

Διάσπα την έκπληξι μου στά μάτια μου και χαμογέλασε:

—Μέ βρίσκετε γερασμένη;

—Μου φαίνεται πως σας άφησα μόλις χθές, της άπάντησα.

Κάτι άλλαξε σέ σάς, ξαδελφή μου, μά όχι για να σας προσ- θεση χρόνια. Άπεναντίας μάλιστα.

Κατάλαβε πως ήμουν ειλικρινής και τα μάτια της έλαμψαν από εύχαρίστησι.

Άμέσως κατόπιν σκεδώθηκε, πήρε από μία κονσόλα ένα μι- κρό κάδρο, και ξαναγύρισε προς έμένα, λέγοντάς μου:

—Κυτάχτε!... Την άναγνώριζετε;

Ήταν ένα πορτραίτο της

μητέρας μου... Παισιόταναν σέ ηλικία είκοσι χρόνων και τα χαρακτηριστικά της φαινόταν- σαν πολύ καλύτερα σ' αυτό ά- πό τις φωτογραφίες που είχα- με στο Πλουί. Αυτή η εικόνα μου έμοιαζε καταπληκτικά...

Μο έκανε έντύπωσι αυτό, κα- κώς και στη Μαρία-Τερέζα, η οποία εξέφρασε την κοινή σκέ- ψι μας, λέγοντας:

—Ναι... Είστε έντελως όμοι- ός της... Κυτάζοντάς σας πρό όλίγου, νόμιζα πως έβλεπα τη μητέρα σας την έποχή που εί- μοστε συμπαθήτριες μαζί σ' το μοναστήρι...

Αυτή τη φορά, η ξαδελφή μου είχε άγγίζει το ευαίσθητο και πάντα πονεμένο σημείο της καρδιάς μου. Συγκινημένη όσο κι' έγω, ψιθύρισε:

—Την αγαπούσα πολύ... πο- λύ!...

Τη στιγμή που ή σιωπή άρ- χισε να βαρύνει πάλι μεταξύ μας, η πόρτα άνοιξε και ό Έ- κτωρ Μαλεζέρ μπήκε μέσα.

Χαρέτησε τη γυναίκα του μ' ένα δειλό: «Καλημέρα, Μα- ρία...» και μου άνοιξε την άγ- καλιά του. Ρίχτηκα μέσα σ' αυτή, ένθιμούμενος ότι στις άρες της δοκιμασίας είχα βρή παρηγοριά και στοργή στην καρδιά αυτού του άνδρος.

Η διαχύσις μας φάνηκαν σαν να μην άρεσαν στην ξα- δελφή μου. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της τεντώθηκαν και το πόδι της χτύπησε το πά- ναμα άναπόμυνα.

—Λοιπόν, φτωχό μου παιδί, με ρώτησε ό Έκτωρ, πως πέ- ρασαν για σένα αυτές η πέντε βδομάδες της μοναξιάς;

—Θλιβερά, του άποκρίθη- κα... Προσπάθησα να έργα- στώ, μά δεν μπόρεσα...

Αν ήμουν μόνος μου με τον Έκτορα, ίσως να του έμπιστευ- όμουν τις ψυχικές μου άγωνίες. Μά αυτές η άγωνες ήσαν ή μυστική μου άρρώστεια και καμιά άνθρώπινη δύναμις δεν θα μπορούσε να με κινή να τις όμολογήσω μπροστά στην κ. ντε Μαλεζέρ. Για λίγη ώρα, ό έξασελφός μου και έγω, ανταλλά- ξαμε μερικές σύντομες έρωταποκρίσεις. Η Μαρία-Τερέζα φαι- νόταν άφηρημένη. Κρατούσε πάντα στά χέρια της το πορτραί- το της μητέρας μου και το κύτταζε, χωρίς ή φυσιογνωμία της ν' άποσβάλει τη σκεδόν σκληρή έκφρασι που είχε πάρει με την εισόδο του Έκτορος.

Ένας υπηρέτης μπήκε μέσα και άνήγγειλε:

—Γο τραπέζι είν' έτοιμο.

Πρόσφερα το μπράτσο μου στην ξαδελφή μου και πήγαμε στην τραπεζαρία, διασχίζοντας το μεγάλο σαλόνι.

Στο τραπέζι, καθόμουν δεξιά στη Μαρία-Τερέζα. Δεν μπο- ρούσα ν' άπουπάσω τα βλέμματά μου άπ' αυτή, ενώ ό Έκτωρ διηγόταν τα διάφορα έπεισοδια του πρόσφατου ταξιδιού τους, άρκετά έκτενώ, χωρίς άλλο για να γείνησι τα κενά της κου- θενάς.

Έξέταξα τα μαλλιά της ξαδελφής μου, την άπόχρωσι της έπιδερμίδος της, τις γραμμές του προσώπου της και το μπου- στόν της. Το ζωρό άρωμα που άνάβαινε, σαν ένα λουλούδι άν- θρακίτου, μου ποτιζε αιγά-σιγά το μυαλό. Τα μάτια μου πα- ρακολουθούσαν τις κινήσεις του λεπτού της χεριού, που έμενε κάθε τόσο άκίνητο στο τραπεζομάντηλο και γαλάζωνε τη χτυ- πητή λευκότητά του. Αυτό το χέρι ήταν μικρό, μά εύρωστο, κάπως άντρικό στο σχήμα, αν όχι στο χρώμα. Ένωτόταν με το μπράτσο μ' ένα καρπό ίσχνο, ζωσμένο μ' ένα χρυσό βραχιόλι. Γο μπράτσο αυτό, γυμνό σκεδόν ως τον ώμο, είχε μία φιλιτι- σένια έπιδερμίδα, που την εκκίαζε έν' άδιόρατο χνούδι.

Ανέβασα κατόπιν το βλέμμα μου ως τον ώμο, ως το λαίο, ως το σαγηνευτικό της προφίλ, που ήταν τόσο κοντά μου, αλ- τό το προφίλ με τις γραμμές τις σταθερά χαραγμένες, με το μέτωπο χαμηλό κάτω από μία σοφή άτάξια των μαύρων μαλ- λιών, με την έλληνική μύτη και το θαυμάσιο μάτι, γύρω άπ' το οποίο η μεγάλες έλεφαρίδες χτυπούσαν σαν φτερά...

Ο Έκτωρ ντε Μαλεζέρ έξακολουθούσε έντωματάυ να μι- λώ για την Ιταλία και τις όμορφίες της και κάθε τόσο για να τραδήξη την προσοχή μου, έλεγε: «Δέν είν' έτσι, Φρειδε- ρίκε;» «Τί λές κι' έσύ, Φρειδερί- κε;»

Στο τέλος, θέλοντας χωρίς άλλο να μ' άναγκάσει ν' άπαν- τήσω, με ρώτησε:

—Είδες τους Σαιν-Ζερύ πριν φύγεις από το Πλουί;

—Δέν έπήγα να τους δώ, ά- πάντησα. Δέν έκανα καμιά ά- ποχαιρετιστήριό έπίσκεψι... Μά πολλές φορές συνάντησα την κ. ντε Σαιν-Ζερύ με άμάκι.

Τότε η Μαρία-Τερέζα με ρώ- τησε ξαφνικά:

—Η κ. ντε Σαιν-Ζερύ δέν είν- ε η μικρούλα Βαλεντίνη, που έρχόταν καμιά φορά στο σπίτι της γιαγιάς σας;

—Ναι, της άπάντησε ό Έ- κτωρ. Παντρεύτηκε έναν έπαρχι- ώτη εύπατρίδη, που είχε άρρω- στος τώρα. Πρέπει να ζή πολύ θλιβερά στον έρημο πόρο της, ανάμεσα σ' αυτό τον άσθενη και τους γονείς της, που δέν είνε καθόλου κοσμικοί.

Μερικές λέξεις έξασκούσαν πάντοτε σέ μένα μ' άκατανίκη- τη δύναμι... Έτσι έφτασαν τώρα η λέξεις «Πλουί», «Βαλεντίνη», για να με άποσπασούν από το κά- πως έπικίνδυνο όνειρο, το οποίο μου είχε προκαλέσει το κύταγ- μα της ξαδελφής μου και να με ρίξουν σ' έν' άλλο... Ξανκείδα το άγαπημένο παρκο του σπιτι- ού μας στο Πλουί, τα δέντρα του, τις άλλές του... Ξαναείδα τον έαυτό μου εκεί μέσα μαζί με τη μικρούλα Βαλεντίνη, λευ- κή παρθένο, μετά την πρώτη μας μετάληψι, να μου λή: «Θά ήθελα να ζήσω εδώ...»

Κι' η άναμνήσις αυτές με έ- λευθέρωσαν από το μαγνητισμό της γυναίκας που ήταν κοντά μου.

...Αυτό το σαγηνευτικό της προφίλ, με τις γραμμές τις σταθερά χαραγμένες...

(Ακολουθεί)

Άρχισα να κυτάζομαι στον καθρέφτη με κάποια ατάρέσκεια...

Αυτό το σαγηνευτικό της προφίλ, με τις γραμμές τις σταθερά χαραγμένες...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΥΑΡ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 'Η φίλη των 'Αθηναίων και γνωστοτάτη καλλιτέχνης τοῦ Γερμανικοῦ κινηματογράφου Νέτα Πάρλο, σὲ μὴ ξεχωριστὸ ἀπὸ τὸ δώδεκον ἀριστοῦργημα τοῦ Δοστογιέφσκυ. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 'Η ὥραια «Βεντέττα» Γερτρούδη Μικαὲλ, σὲ φιλμ εἰς τὴν ἀντικειμένην νηματογράφου, ὁ Σάρα Μπουαγιέ καὶ ἡ Κλωντὲτ Κολμπερ.

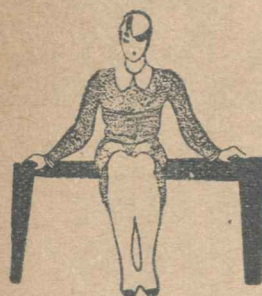
ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : 'Ο διάσημος Γάλλος καλλιτέχνης 'Αλμπέρ Πρεζάν, σὲ ρόλο τοῦ Ρασκολνίκωφ, σὲ φιλμ «'Εγκλημα καὶ Τιμωρία», τὸ τρασηγμένο ἀπὸ τὴν γαλλοφιλὴ 'Ανναμπέλλα, σὲ δύο χαριτωμένες πόδες της. — ΔΕΞΙΑ : Δύο ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καλλιτέχνες τοῦ παγκοσμίου κινηματογράφου, ὁ Σάρα Μπουαγιέ καὶ ἡ Κλωντὲτ Κολμπερ.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΕΙΝΑ

ΤΟΥ ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΗ

ΕΙΝΟΥΣΕ... Είχε δυό μέρες να βάλει κάτι στο στομάχι του... Είχε την εντύπωση ότι το άδειο στομάχι του απομυζούσε την τελευταία σταγόνα αίματος, που του απέμεινε στις φλέβες. Πεινούσε... Και περπατούσε από το πρωί δεξιά και αριστερά — σαν ένα άχρωο που το παράφανε ο άνεμος.

Πού πήγαινε; Τι θα έκανε; Δεν ήξερε ούτε ο ίδιος. Έβρισκε που ήξερε θετικά ήταν ότι το τέρμα αυτό που το λένε πείνα, μεγάλωνε ολοένα τις δυό τελευταίες μέρες, και ότι τρεφόταν με την σάρκα του και το αίμα του...

Έντο περιπατούσε, παραπατώντας, σταματούσε κάπου — κάπου μπρός σε μία βιτρίνα, έβρισκε ανάστροφα ένα βλέμμα στο δονηρόμα και έτεροβλιντα είδη, που σβόλιαν την προθήκη, και ύστερα προχωρούσε και πάλι μπροστά. Ο κόσμος διαζότανε και τον έσπρωχνε και αυτόν σε' δριητικό περασμά του...

Τι άσχετοσινικός που ήταν, αλήθεια! Τα μαλλιά του και τα γένια του είχαν μίνες νάφθουν σε επαφή με το ψαλίδι και το ξυράφι του κομμάρ. Έμοιαζαν σαν βοδύσια των παπουτσιών.

Οι διαβάτες του έρχονταν βλέμματα άηδίας...

Το μυαλό του είχε θολώσει, δεν μπορούσε πια να λειτουργήσει κανονικά. Και όλο του το σώμα το ένοιωσε παράξενα ελαφρύ. Του φαινόταν ότι έκανε σιγά-σιγά το βάρος του κομμάρ του και ότι του έμενε μονάχα η ψυχή.

Όνειροσινικός... Τό πλῆθος αυτό που κυκλοφορούσε γύρω του, ψυχρό και αδιάφορο, οι άνθρωποι αυτοί ήταν πλασμένοι από την ίδια ζύμη μ' αυτόν. Η μορφή που τον κτύπααν ειρωνικά, ενώ περνούσαν από μπροστά του, φαινόταν σαν τόσο παράξενες, τόσο μαρτυρικές! Μήπως όλοι αυτοί οι άνθρωποι άνιχαν σ' άλλο πλῆθος;

Ήταν μόνος. Ποτέ δεν είχε τόσο άδνηρή συνείδηση της μοναξιάς του.

Άλλοτε, όταν ήταν νέος, πίστεψε ότι θα γνωρίσει κατά βάθος την ανθρώπινη ψυχή. Είχε διαβάσει τόσα πολλά βιβλία! Την εποχή εκείνη, δεν ήταν μόνος κ' έρχιος στον κόσμο. Είχε φίλους και συντρόφους, αλλά και χρήματα... Μαζύ, όμως, με την παρουσία του έλασε και έλους τους άφωτισμένους φίλους του. Και αν κατά τύχη έβλεπε κανένα στον δρόμο του, εκείνος γυρνούσε αλλού το κεφάλι του, κάνοντας πως δεν τον γνωρίζει...

Σαφηνά, μετ' προμερή άμυβόλια τον κυριέψε. Έκείνο που θεωρούσε άναμνήσεις υπήρξε τάχα ποτέ στην πραγματικότητα; Δεν μπορούσε τώρα να πιστέψει ούτε ο ίδιος, ότι ήταν δυνατό να υπάρχει έστω και παραμικρά σχέσεις μεταξύ εκείνων του πλουσίου και ευτυχισμένου νέου και αυτού του ανθρώπου που γέλασε πριν της ώρας του και που προσάλοσε την άηδία με την εμφάνισή του...

— Είμαι ξαλομένος! σκέφθηκε. Τι τρελλές ιδέες περνούν από το μυαλό μου!...

Στην κοσμοπολιτική Μεγάλη Όδο του Πέραν, στην οποία μπορείς ν' ακούσεις όλες τις γνωστές και άγνωστες γλώσσες, όλα τα λόγια έσμιγαν στην ακοή του, δημιουργώντας μία καινούργια άκατομήτη γλώσσα...

Χτύπησε όλες τις πόρτες, ζητώντας δουλειά. Παντού, όμως, βρήκε την ίδια ψυχρά υποδοχή...

Στο τελευταίο γραφείο που πήγε, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και φώναξε καταπρόσωπο του καλοντυμένου και καλοθρεμμένου προϊστάμενου:

— Πεινώ!...

Έκείνος, χτύπησε το κοινοδί για να ειδοποίηση τον υπηρέτη του. Συγχρόνως, έδωσε στον άγνωστο είκοσι πέντε γρόσια... Μά ο πεινασμένος, τρελλός από την όργη και την απελπισία, πέταξε το νόμισμα στο γραφείο κι' έβριγε χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι του... "Α, όχι! όχι! δεν είχε φτάσει ακόμα στο σημείο να δέχεται έλεημοσύνη!

Ίσως αργότερα να μετανόησε για την χειρονομία του αυτήν. Το άδειο στομάχι του του έκανε παράτονα για την τόσο περηφάνεια του. Αν ήθελε, αν δεν ήταν τόσο φιλότιμος, δεν θα πέθαινε της πείνας και θα μπορούσε να συντηρηθεί οπωσδήποτε με τα λίγα χρήματα που θα του έδιναν μερικοί πονηροί άγνωστοι... Μά ήταν άρα γε δικό του ισφάλμα αν δεν μπορούσε να απλώσει το χέρι του, στη γω-

νά ενός δρόμου, λέγοντας:

— Μιά έλεημοσύνη, παρακαλώ...

Έξαντλημένος τέλος, πήγε και κάθισε σ' ένα δημόσιο κήπο, στην κομμό ενός δέντρου, όπου δεν άργησε να τον πάρει ο ύπνος. Όταν ξημέρωσε, βγήκε από τον κήπο και άρχισε να περπατά άσπασα δεξιά και αριστερά.

Απορούσε και ο ίδιος πως είχε άκμή την δύναμη να σέρει τα πόδια του... Είχε δυό μέρες να φάει... Και το πιο περίεργο ήταν ότι δεν ένοιωσε την παραμικρή κούραση.

Οι άγνωστοι που περνούσαν από κοντά του γελούσανε. Πλακά μισοκή σκουρζότανε από τα καταστήματα που πουλούσαν γεμισμένα φρούνα. "Όλες ή μορφές που έδλεπε έλειπαν από χαρά και ήγεια...

Η ζωή ήταν όμοια!

Την έκαναν όμοια το πατώ, η γυναίκες, το χοίμα...

Ναι, όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούσαν παρά να είναι εισηγμένοι...

Τι σημασία είχε αν κυκλοφορούσε μεταξύ τους ένας πεινασμένος, ένας άξιος άνθρωπος που ένοιωσε το κεφάλι του να άδειαν και ίπτο το στομάχι του; Νόμος της φύσης είνε να χωρετά ο άνθρωπος, να κάνει ότι μπορεί για ν' άπολάβει όλα τ' αγαθά της ύπατης αυτής ζωής...

Μ' αυτή τη σκέψη προσπαθούσε ο πεινασμένος να παρηγορηθεί — να πείσει τον έναντό του, ότι η δικτυγία του δεν μπορούσε να ληφεί στα σοβαρά ίσ' όψη, γιατί άποτέλουσε μά ξεζωφες...

Μά το στομάχι του δεν ένοιωσε να συμφωνήσει με την άποψη αυτή...

Έξαντλημένος, πήγε και κάθισε σ' ένα δημόσιο κήπο...

Σε μία στιγμή, το ελῆθος που κυκλοφορούσε σε πικνά κήματα στον πλῆθος στο δρόμο, άνιγκανε τον πεινασμένο να σταματήσει μπρός σε μία κοινή βιτρίνα. Έκείνο που τράβηξε την προσχή του ήταν ένα μαντενί, που παρίστανε ένα κομψοτημένο άνδρα με οδοκαίκανα μάγουλα.

— Αυτός άσφαλώς δεν θα πεινά! έλεε με τον νου του ο πεινασμένος.

Συγχρόνως έκανε μία άλλη σκέψη:

— Είνε σωστό έργο, ένας άνθρωπος ζυτανός, να είμαι ντυμένος στα κορμάρ και αυτή η άψηχη κοίβλα να φοράει καλή και ξεστά ρούχα...

Και του φάνηκε τότε ότι το μαντενί αυτό το τοποθέτησαν στην βιτρίνα με τον μοναδικό, τον άπαλειστικό σκοπό να κοφιδεύη τους πεινασμένους διαβάτες! Η σκέψης αυτή καρφώθηκε σαν μαχαίρι στο μυαλό του...

Σαφηνά, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, που δεν μπορούσαν να δούν καλά από την πείνα... Και πλῆθος το πρόσωπό του πύ κοντά στην βιτρίνα.

Και είδε τότε, — και δεν μπορούσε να κάνει λάθος... — είδε το μαντενί ν' άνασηκωνη τα φρούδα του και να το στήν ένα ειρωνικό βλέμμα!...

Και αυτό άκόμα το μαντενί τον κυριέψε για το κατήντημά του!

Με την σκέψη αυτή, ο πεινασμένος ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύει από την παραφροσύνη.

— Άτιμε! δουλήθηκε. Τώρα θα σου δείξω εγώ!

Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω, και ύστερα χιήψε με το κεφάλι μπροστά, σαν έξαγριομένος ταύρος...

Ήθελε να μη στήν βιτρίνα, ν' άρπάξει το μαντενί από το λαμό, να το στραγγαλίσει, για να το μάθει να μη ειρωνεύεται την πείνα και την δικτυγία ενός ανθρώπου!...

Ένας τρομακτικός θόρυβος από τζάμα που σπάζουν, άκούστηκε...

Και όταν σήκωσαν τον πεινασμένο από καταγής, είδαν ότι το κεφάλι του βαστούσαν άκόμη από μερικές λωρίδες επιδεσμώσεως...

Τα ίστασμένα τζάμα του είχαν κόψει δόλοληρο τον λαμό.

Στο βάθος της βιτρίνας, το μαντενί δεν γελούσε πια...

ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΗ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Δεν ληπιύμαι τους γέρους που άπόχτησαν ρευματισμούς. Είνε τυπικό αυτό... Ληπιύμαι όμως τους νέους, οι όποιοι άπόχτησαν πείρα ήμνων. Είνε άρρύτικο αυτό!...»

Βολταίρος

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΤΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οι συνωμοτίες φορτώθηκαν κατόπιν τον αυτοκράτορα και τον έβγαλαν έξω. Στους φρουρούς, οι οποίοι τους ρώτησαν ποιόν μετέφεραν έτσι, άπάντησαν ότι αυτοκράτωρ είχε διατάξει να τον μεταφέρουν μυστικά. Έτσι, πέρασαν κι' έρριξαν τον αιχμάλωτό τους σε μία θάρκα, ή οποία διευδύθηκε γρήγορα-γρήγορα προς την ευρωπαϊκή άκτή.

Και ο χρονικογράφος που άναφέρει αυτό το δραματικό έπεισόδιο, καταλήγει ως έξης:

«Έκείνο το Σάββατο, 14 του μηνός Σεπτεμβρίου 798, οι συνωμοτίες μετέφεραν τον αυτοκράτορα πολύ πρωί στην πρωτεύουσα, στα άνάκτορα. Έκει, κατά τις τρεις το απόγευμα, έφτασαν οι δήμιοι, οι όποιοι του έβγαλαν τα μάτια με τόσο σκληρότητα, ώστε ο θάνατός του έπληθε άμέσως. Ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος πέθανε μέσα στο ίδιο παλάτι, όπου τον είχε γεντήσει ή Ειρήνη.»

VI
Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Ένα τέτοιο κακούργημα, όπως θεθαίνονταν τουλάχιστον οι

Ιστορικοί, προκάλεσε τη θεία όργη. Έπί δεκαεφτά ήμέρες, ο ήλιος έπαψε να λάμπει. Τόσο μεγάλο ήταν το σκοτάδι, ώστε τα πλοία έχαναν το δρόμο τους στη θάλασσα. Το χέρι του Θεού τιμώρησε την αυτοκρατορία με μία έπιδρομή Σαρακηνών, οι όποιοι άφάνισαν τις επαρχίες της Άνατολής κι' έσφαξαν τη χριστιανική στρατιά που πήγε να τους άντιμετώπιση.

Χρειάστηκε όλη ή ίκανότης της Ειρήνης για να έξορκίσει όλες αυτές τις δυστυχίες. Το χρυσάφι—άλλος ήλιος αυτό—έρισκόταν άφθονο στη διάθεσή της. Έτσι έβριχε άμέσως στα θησαυροφυλάκιά της τα χρηματικά ποσά που της χρειαζόντουσαν για να έξαγοράσει την εισήγηση με τους Βουλγάρους και τους "Αράβες. Συγχρόνως λιγόστεψε τους φόρους πράγμα που εύχαρίστησε πολύ το λαό και τους εμπόρους. Έπίσης έστόλισε με πολυτιμες σπάνιες πέτρες τις εικόνες της Παναγίας στους ναούς. Κ' έτσι ο ήλιος έξευμενίστηκε και παρουσιάστηκε πάλι.

Όστόσο ή Ειρήνη δεν έφανερίστηκε καθόλου στο λαό ως την ήμέρα του Πάσχα. Άσπρε πρώτα να γαληνεύσει κάπως ο θόρυβος του έγκλήματος.

Δεν υπάρχει καμμία άμυβόλια, ότι μία άπέραντη θλίψη τη βασάνιζε κατά την περίοδο αυτή. Ή πρόσθεσί της δεν ήταν να διατάξει το θάνατο του Κωνσταντίνου. Έπίσης οι Ιστορικοί δεν άναφέρουν πουθενά ότι αυτή είχε διατάξει να του βγάλουν τα μάτια.

Το έγκλημα αυτό έγινε κατόπιν εισηγήσεων του Σταυρακίου και του ευνούχου Αετίου, οι όποιοι, θέλοντας την Ειρήνη να γηράσκει, έπλασαν έλπίδες θά κατά τις διαδεχθούν στο θρόνο, αφού συμμετείχαν τώρα σε μία κυβέρνηση, από την οποία έμενε εύχαρισμένος ο λαός.

Το μαρτύριο της τυφλώσεως δεν προκάλούσε σχεδόν ποτέ το θάνατο Χρειάζόταν μεγάλη κτηναδία έκ μέρους των δήμιων για να έπληθι το μοραιο. Στις τελευταίες θά στις έπίσημες δεξιώσεις των άνακτόρων, έδλεπε κανείς πολλούς μεγιστάνες που είχαν τυφλωθεί για πολιτικούς λόγους, να έμφανίζονται στήνιμνοι στο μπράσσο ενός ευνούχου, με όλα τα διακριτικά του άξιώματός των. Ή τυφλώσεις ήταν ή πιο συνηθισμένη τιμωρία για τους άρχοντες που έπαυσαν άποδιδαν ή συνωμοτούσαν κατά το καθεστώς. Μά δεν έθεωρείτο καθόλου άτιμία.

Ή Ειρήνη, έστω και αν διάταξε ή ίδια τους δήμιους να τυφλώσουν το γυίο της, δεν είχε άλλο σκοπό, παρά να τον άπομακρύνει για πάντα από το θρόνο. Έτσι το στρατιωτικό κόμμα έδινε χωρίς άρχηγο—άφου οι θείοι του αυτοκράτορος εί-

χαν τυφλωθεί κι' αυτή—και δεν θά τολμούσε πια να δημιουργήσει καμμία αντίδραση εναντίον της.

Μά ο Κωνσταντίνος πέθανε κατά το μαρτύριο του κι' ή τύψεις δεν άργησαν να παρουσιαστούν στην καρδιά της μητέρας του.

Λίγο μετά το θάνατο του Κωνσταντίνου, οι θείοι του, οι τέσσαρες τυφλοί Καίσαρες, τους όποιους ή Ειρήνη είχε έξορσίσει για περισσότερη άσφάλεια στην πατρίδα της, δηλαδή στις Άθήνες, άργάνωσαν μία συνωμοσία και θέλησαν να έξεγείρουν τη φρουρά των Άθηνών σ' επανάσταση. Μά οι Άθηναίοι οι όποιοι λάτρευαν την Ειρήνη, τους συνέλαβαν και τους άφισαν σχεδόν ήμισθανείς απ' τις κακοποιήσεις. Τότε, παρ' όλες τις τύψεις της, ή Ειρήνη δεν έδίστασε να συνεχίσει το έργο του μίσους και της έξοντώσεως, το όποιο είχε άρχισει. Έστειλε λοιπόν άμέσως στις Άθήνας τον έξάδελφό της Θεόδωρο Σαραντόπηγο, ο όποιος άργάνωσε τρομερές σφαγές εναντίον των συμμετασχόντων στη συνωμοσία.

Ένωμεταξύ το Πάσχα πλησίαζε κι' ή Ειρήνη άποφάσισε να προσφέρει για τελευταία φορά στα μάτια του λαού το θέαμα της δυνάμεώς της και της άμορφιάς της, κάνοντας μία άσσυγκριτη σε μεγαλοπρέπεια έμφάνιση.

«Τη δεύτερα ήμέρα του Άγίου Πάσχα—γράφει σχετικώς ο χρονικογράφος—ή αυτοκράτειρα, φεύγοντας από την έκκλησία των Άγίων Άποστόλων, έκανε έναν έπίσημο περίπατο, έπάνω σ' ένα χρυσό άρμα συρόμενο από τέσσερα άλογα. Τέσσερες πατρικοί κρατούσαν τα ήνία του άρματός της: ο Βάσσανος, στρατηγός των Θρακών, ο Συσσίνικος, στρατηγός κι' αυτός, ο σχολάρχος Νικήτας κι' ο Κωνσταντίνος Βούλος. Πέρασε μεγαλοπρεπώς και σιωπηλή, άκορπίζοντας πίσω της άφθονο χρυσάφι, το όποιο ο δόλος άρμούσε για να πάρει.»

Μά σχεδόν άμέσως άρρώσθησε τόσο σοβαρά, ώστε άρχισε να κυκλοφορή στην πόλη ή φήμη του προσεχούς θανάτου της. Έμεινε επί πολύ καιρό σε μία κατάσταση έκμηδενίσσεως άπολότου, με τα χαρακτηριστικά της άλωσης, με τα μάτια της προσηλαμένα σε κάποιο θέαμα του Υπερπέραν, τρομαχτικό και ύπεροχο συγχρόνως.

Ενώ ο πατριάρχης Τσαράσιος κι' οι άνώτατοι κληρικοί προσευχόντουσαν και παρακαλούσαν το Θεό να σώση την Ειρήνη, οι ύπουργοί της είχαν αρχίσει κιόλας να διαμυθισθούν την έ-

ξουσία.

Κατά τα τελευταία χρόνια, ο Αέτιος είχε κατορθώσει ν' άποκτήσει μεγάλη δύναμη και δεν έκανε άλλο παρά να μηχανορραφεί το Σταυρακίο στην αυτοκρατορία, κατορθώνοντας έτσι να κερδίσει την εύνοιά της.

Μανιασμένος τότε ο Σταυρακίος άναστάσισε, σαν πρωθυπουργός που ήταν, τις δημόσιες ύποθέσεις κι' άρπασε ταξ Τάτάρους να έισβάλουν στην αυτοκρατορία. Ή Ειρήνη έξαγόρασε τότε με χρήματα την ειρήνη. Μά οι θάρακοι αυτοί, μόλις τα πήραν, έξακολούθησαν τις λεηλασίες. Ή συμμορίες τους μάλιστα έφτασαν ως τις πόλες του Βυζαντίου και κατάρωσαν ν' άρπάξουν με ένα τολμηρό άφηνιδισμό τα ίδια τα άλογα της αυτοκρατορίας.

Με μεγάλη δυσκολία κατάρωσαν να τους άπωθήσουν τότε ως τη Λυδία.

Αυτή ή προσβολή του έχθρου, ή όποια έγινε εξ αίτίας του Σταυρακίου, τον έκανε να χάσει έντελώς την εύνοιά της αυτοκρατορίας. Τότε εκείνος, θέλοντας πως είχε άποκαλυφθεί πια, έρριξε το προσώπειο κι' άρχισε να ένεργη σαν κυρίαρχος. Έθελε μάλιστα μερικές άσδοκρατορικές λεγεώνες να του όρκιστούν πίστι και άφοσίωση.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Πιέρο Μαράλ, ο πιο αξιοθαύμαστος τυχοδιώκτης που γνώρισα στη ζωή μου, ήπια το ούισκι του, κοιμήθηκε στο ήλιο-ψημένο πρόσωπό του τον ιδρώτα του πυρετού, που τον έκαψε και με δραχνή φωνή, που είχε κάτι το τραχύ και το άγριο, μου είπε:

Αυτό το περιστατικό που θα σου διηγηθώ συνέβη πέντε ή έξη χρόνια ύστερα από τον πόλεμο. Έκείνη την εποχή ανέβαινα μ' ένα παρθένο και πρωτόγονο καράβι τον Άμαζόνιο, και κάπου στην Νότιο Αμερική. Ένα βράδυ λοιπόν, ψηλά στα σύννεφα του Περου και της Βραζιλίας, μικρά από την όψη του ποταμού, αντίκρισα δύο φορές τον θάνατο.

Είχα πάει εκεί κάτω για να κάνω την τύχη μου εμπιστευόμενος δόγματα φειδιών κι' είχα πάρει τόσο πλούσια εύφημη την επικήδειον του θανάτου, που μου φαινόταν, ότι έκανα το πιο όμορφο σπύρο. Μό, έδω που τα έλεγε, καθώς βράδυ έφευγα να κοιμηθώ πεθαμένος από την κόπωση. Οι τρεις Έρυσθόδεμοι βοηθοί μου, γερά παλληκάρια, τη μέρα ήσαν τη νύχτα πιο φοβησιώδεις κι' από ένα μικρό κορίτσι. Η νύχτα εκεί κάτω είχε γεμάτη μυστήρια και απροσέβαστους κινδύνους. Κανείς δεν ξέρει από ποιά μπορεί να του έρθει η συμφορά. Κι' ωστόσο, το θέαμα της είχε τόσο μαγευτικό, τόσο φαντασμαγορικό που σε πλανεύει και σε κάνει να ξεχνάς τον θάνατο...

Μία τέτοια νύχτα ήταν κι' εκείνη. Είχα κατασηκωθεί σ' ένα ξέφωτο του ποταμού δάσους με τους Έρυσθόδεμους μου και με τρεις μικρές μαϊμούδες «Λεοντίτσες» που έχουν μια ξανθιά χροιά και μοιάζουν πολύ με κομμοκούς κλόουν.

Στο ποταμό δάσος σιγά-σιγά, είχε αρχίσει ν' απλώνεται μια θαυμάσια σιγή. Θύλαγε κανείς πως είχε γίνει κάποια άσυννητο ανάμεσα στον ούρανο, στη γη και στο ποτάμι. Μαντεύαμε τις μεγάλες «μικρο-ζέφυρες» καθώς και τις μικρές μαϊμούδες από ούρανα να σκαρφαλώνουν στις πανήγυρες κορυφές των κέδρων, μα δεν τις βλέπαμε κι' ούτε τις άκουγαμε. Από το ποτάμι πάλι δεν έφτανε καμιά φασαρία. Οι κοκοδέλφιδες είχαν διησυχία νοσηλεύοντο μέσα στο θόρυβο. Ακόμη και οι σύντομοι μου οι Έρυσθόδεμοι μολύναν σιγανά, μέσα στην καθοδή και έσπευσε τροπική νύχτα. Όπως λοιπόν έκανα πάντα, πριν κοιμηθώ, έβριζα στον ήερα μια τουφεκιά για να κάνω όλο το δάσος να διησυχία στη σιγή του ύπνου. Κι' αλήθεια, ύστερ' από μια τέτοια τουφεκιά, όλα τα πουλιά και τα ζώα μαζεύονταν τρομοκρατημένα μέσα στο σκοτάδι και δεν άκουγόταν πια. Μία εκείνη τη νύχτα, ύστερ' από την «τουφεκιά» του ύπνου, όπως την έλεγα, αντίκρισε ένα παρθένο ούρανο και έπειτα, αμέσως ύστερ' από αυτό ένα άπαιστο γαύισμα σκύλου που κι' έκανε ν' ανατριχιάσει. Ένας μυχός τότε, που τον είχα πάρει μαζί μου από τη Λίμα, ήθελε κοντά μου άδύρνα και μου φιδύθηκε:

— Μη φοβάστε, αφέντη... Δεν είναι τίποτα...

Μα οι Έρυσθόδεμοι, τρέμοντας συγκροίον, γονάτισαν καταγής και προσκύνισαν τον άόρατο έχθρο, άκοιμήτωντας το χαλκοτόσινο μετώπο τους στο χώμα της ζούγκλας. Έγώ τότε ήμουν το ήλεκτροφό μου φαντάρι, μα οι Έρυσθόδεμοι έτρεξαν γρήγορα κοντά μου και με παρακάλεσαν να το σβήσω. "Επειτα ώρισαν στη σπηλή και άπληστηκαν μ' ένα χοντρό ραβδί. Ψηλά, στο στερέωμα ένα άσπρο φεγγάρι έκανε μαύρες σάν την πίσσα τις παχνές σκιές του δάσους. Κι' εκείνη η τραγική μαγγανεία, εκείνος ο κίνδυνος που ήταν διάχυτος, μέσα στη ζούγκλα, μου έσφιγγε την καρδιά.

"Εγινε λοιπόν μια μικρή σιγή και ύστερα πάλι το πένθιμο ούρανο του σκύλου απλώθηκε μέσα στην τροπική νύχτα.

"Επρεπε να κάνω κάτι. Οι Έρυσθό-

Ο Ζάν Μυρά και η Μαρί Μπέλ, σε μία παθητική σκηνή του νέου φιλμ «Άγαπα με 12

δεσμοί μου ήσαν έτοιμοι να το σκάσουν από το φόβο τους. Άρπαξα λοιπόν το περιστροφικό μου, ένα μεγάλο στρατιωτικό περιστροφικό και χύμια μπροστά. Συνέβαινε δίχως άλλο κάτι το σοβαρό, γιατί και τα πιο άγρια θηρία δεν τρέμασαν τόσο τους Έρυσθόδεμους. Είχαν παρθένο από την άγνοια και φιδύριζαν άσυνήθιστες φράσεις, με τα ψευδοπανιόλικά τους, δείχνοντάς μου συγχρόνως με το ραβδί τους αντίκρ' μου ένα στενόμακρο φάντασμα, όμοιο μ' ένα μεγάλο φωτεινό φερίδι. "Εξάλλος από τον πανικό μου προσόβλησα τότε γρήγορα σάν τρελλός. Μά ούτε κι' εγώ που ήμουν καλός σκοπευτής, ούτε κανείς άλλος μπορούσε να πετύχει μέσα στο σκοτάδι εκείνο το παρθένο φάντασμα που φωσφόριζε με κίτρινες λάμψεις.

Οι Έρυσθόδεμοι λοιπόν, όταν κατάλαβαν πως ούτε η σφαίρα μου δεν μπορούσαν να διώξουν τον κίνδυνο, όταν ένοιωσαν πως δεν υπήρχε πια καμιά ελπίδα σωτηρίας, γονάτισαν πάλι καταγής και έσκυψαν το κεφάλι, όπως ήσαν η συνήθειά τους πεμμένους να πέση πάνω τους η αναπόφευκτη συμφορά. Ο μυχός μου όμως, πιο θαρραλέος, ώριψε μπροστά μ' ένα ραβδί και πείαζε το ψάλλο καπλά του στο φωτεινό φερίδι, όπως κάνουν οι λυπητοί, για να χυμίσουν φέρελ' αυτό κι' έτσι να μου δώσει μέσα καρδιά να ξεναποκαλώσω.

Τι ήταν εκείνο το φωτεινό φάντασμα; "Α, αλήθεια! Ήταν ένα «ασουποσίτες», ένα φιδι - σκύλος, δηλαδή ο σκύλος και ο τρώας των Έρυσθόδεμων του Άμαζονίου. Οι Έρυσθόδεμοι το θεωρούν ως μια ένσφαιση του Διαβόλου, δηλαδή πιο επικίνδυνο κι' από τους Λευκούς. Δεν μπορούσαμε λοιπόν να κάνουμε τίποτα. Η σφαίρα μου πήγαιναν χαμένες. Το τραγικό φερίδι, μ' ένα λυσσομένο γαύισμα έτοιμάζονταν να χυμίσουν πάνω μας. Τρελλός τότε από τη φωνή που θα γονάτιζα κι' εγώ καταγής, παρατόντας την τύχη μου στα χέρια της μοίρας, όταν άξαφνα μια μυστηριώδης σκιά βγήκε πίσω από το δέντρο και παραπατώντας σάν μεθυσμένη, άρχισε να γυμνάζει μ' ένα χοντρό ραβδί το φωτεινό φερίδι που προσπαθούσε να τρέξει γρήγορα στο κανονικό έλθεό του την ούρα του. Την ίδια στιγμή ένα σπύρο κέρριζε μπροστά από το φεγγάρι και τότε μέσα στη σκοτεινή διακρίναμε τίποτα άλλο παρά δύο σκιές που είχαν μολέσει σε μια θανάσιμη πάλη.

Τη πάλη αυτή κράτησε άσχετη ώρα. Και δεν άνοιγε κανείς τίποτε άλλο, παρά τα στενάγματα των Έρυσθόδεμων που άσπασαν σαν πάντα το μετώπο τους πάνω στο χώμα.

Σε λίγο απόβηκε γρήγορα μια νεο-ροική σιγή. Ο άγνωστος που είχε βγή σάν θορυβώδης από το σκοτάδι είχε πληγώσει με το χοντρό ραβδί του το πελώριο φερίδι, το οποίο είχε γυμνή μέσα στο δάσος. Στάθηκε λοιπόν τώρα προσημειωμένος δυο, τρεις δεκάδες άνοιες και ύστερα μ' ένα διάπιστο ύφος μας είπε: «καλωσπέρας».

Μήπως μας φρόντιαν; "Αν μάλιστα στο παρθένο δάσος κάθε άγνωστος είναι ένας έχθρος, ο κίνδυνος που είχαμε περάσει, μας είχε σπασει δειλάρωσε. Τι' αυτό έκανε να προσγυθίσω, για να του απαντήσω με μια εκείνος με κράτησε άσχημο με μια άπαιστο χειρονομία. "Υστερ' από μια δραχνή και ύπωση φωνή, μου είπε:

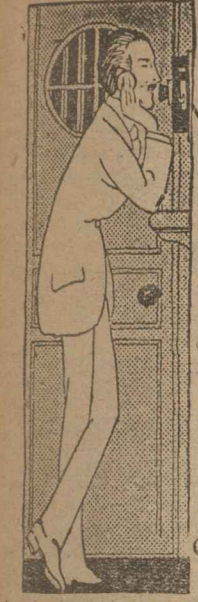
— Καρόχο, σπύρα τη γλίστρα με δλο μας. Ήταν ένα καταραμένο φερίδι, το πιο άγριο απ' όλα. Και έξοστε; ... Ποτέ δεν μείνει ελπίσ οιστημένο από ένα θήμα. Πάντα έλουνε τούς έχθρούς του!...

Κι' έπειτα έπρόσθεσε: — Μά τι έκεύδιας εγώ... Κι' αλήθεια να πείθουν μαζί του... Τό παγγάρι τώρα φάνηκε καθαρό κι' έτσι μπόρεσα να δω πως όλα τα πόδια του άγνώστου ήταν σπασμένα με μια μυστική κινήσ, που είχε μονάχα δυο τρώες και τα μάτια!...

"Όποιος κι' αν ήταν, όσόνου πότες ο άνθρωπος, μου είχε σώσει τη ζωή και ήθ'λα να του δείξω έσπ' δια το χέρι, για να του δείξω την ευγνωμοσύνη μου. Μα κανείς μάλιστα με είδε να τον πληρώσει, να γάχηκε προς τα πίσω σφελίζοντας:

(Η συνέχεια εις την σελ. 1244)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΛΖ
(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η ΔΕΣ «ΖΑΪ-ΡΕ ΧΑΝΟΥΜ» (Κέρκυρα), μας άπαντά:

Άγαπητό «Μπουκέτο». Βρήκα τον άνειρεμένο ιδανικό σύζυγο. Είμαι άρραβωνισμένη ενός γόητος, ενός γλενιζέ, ενός πλουσιού νέου, που ξέρει να ζήσει τη ζωή του. Είμαι υπερήφανη κι' ευτυχής γι' αυτό και έκτιμω ακόμη περισσότερο τον έαυτό μου, γιατί με έξετιμησε ένας τέτοιος τύπος, χωρίς ύπολογισμό, δεδομένου ότι είμαι πάμπτωχη.

Ζαΐρε Χανούμ
"Υ.Γ.—Κάθε γυναίκα θα ήταν ευτυχισμένη, αν βρισκόταν ξαφνικά έμπρός της ένας τέτοιος άνδρας. Και θα τον άρραβωνίσει με άποψη μας «Μπουκέτο» έναν τέτοιο άληθινό ιδανικό σύζυγο.

Η Ίδια

Η ΔΕΣ ΛΟΥΚΙΑ Γ. Κ. (Αθήνα), μας γράφει:

Άγαπημένο μου «Μπουκέτο». Άφου είχες την καλωσύνη να με φώτισες πούθεν θεωρώ ως ιδανικό σύζυγο, σου άπαντώ, και άς μη το είχα πεισθεί μέχρι τώρα. Άκουσε λοιπόν: Πρωτ' απ' όλα, πρέπει να έχει τέτοια έξωτερική εμφάνισι, ώστε ν' άρέσει σ' εμένα, να εινε πολύ μορφωμένος και να έχει τόσα λεφτά, όσα θα ήθελον για να κάνουμε όλα μας τα γούστα και άς μην περισεύει τίποτα. Να μ' άγατά σάν γυναίκα και σάν φίλη και να μου έχει άπλήρη ελευθερία, όπως θα του έχω κι' εγώ. Δηλαδή, άμα βγαίνω μόνη μου έξω, να μην ενδιαφέρεται και να μην ρωτάει πού θα πάω, άπας δεν θα ρωτάει κι' εγώ. Κι' αν καμιά φορά με άποπειθίσει ή έχω κανένα... φλερτό, να κάνει ότι δεν καταλαβαίνει, άπρό θα κάνει το ίδιο κι' εγώ γι' αυτόν. Δηλαδή, άμα βέλει και τίποτα παρθένο, να μη γρινιάζει, αλλά να κρη πώς δεν βλέπει, κι' έτσι θ' άπεριεργιστε τις διάφορες σκηές, που θα γινονται ατία να άνταπαθήσει ό έπος τον άλλον. Έτσι λοιπόν τον θέλω, άγαπητό μου «Μπουκέτο», κι' αν τον άρέσει άς με πάρει, είδ' άλλως άς κλειστή μέσα στο κοίτη κι' άς περμαίνει. Τώρα, τι λές κι' εσύ; Δεν θα κάνουμε ταπεινά ζευγάρι με αυτές τις ιδέες μου;

Με την άγάπη μου.
Λουκία Γ. Κ.
ΣΗΜ. «Μπουκέτο».—Αμφιβάλλουμε, δεσποινίς, πού άμφιβάλλουμε!

Η ΔΕΣ ΚΑΙΤΗ ΡΑΖΗ (Αργυρόλι), μας γράφει:

Με την τόσο πρωτότυπη κομπάνια σου, άγαπητό «Μπουκέτο», έκανες τον κοριτσάκομο, που διαβάσει τα χιμά τις σελίδες σου, γιατί τις βρίσκει ευχαρίστες και διασκεδαστικές, να...σκανδαλιστεί κυριολεκτικώς!... Τό καμένο το προσωπικό σου! Θα διαβόαστε την κυριότητα αυτή, με τον κατακαύσιμό των άπαντήσεων. Διάσσε πολλές από τις άπαντήσεις που άπορρίκνουν μου και μολογώ πως μου έστιον εντύπωσι, όνειροληήματα. Πάντως, εινε άσχετά διασκεδαστικές. Και τώρα, σάς άπαντώ: Πώς... ο ιδανικότερος σύζυγος για μένα θάνα εκείνος που θα καταλάι άπόλυτα με τον ψυχικό μου κόσμο. Εινε βέβαια άσχετά δύσκολο αυτό, μα άκατόρθωτο όχι, γιατί δεν κάναμε μόνο στα κομψοτιμένα και ταπεινά ομένα άνδρεια τα των σα... λων γιά να τον βρω. Έχω έπ' δ-

ψιν μου πως τα καλύτερα διαμάντια...στη λάσπη βρίσκονται!...
Μ' έκτίμησι
Καίτη Ραζή

Η ΔΕΣ ΔΩΡΑ Κ. μας άπαντά:

Άγαπητό μου «Μπουκέτο». Ίδανικόν σύζυγο φαντάζομαι εκείνον που θα με πάρει και δεν θα μ' άπατήσει ποτέ. Έτσι και ή ένοσίς μας θα εινε η Τύχης. Δώρα Κ.

Η ΔΕΣ «ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΑ» μας άπαντά:

Αταρεντό μου «Μπουκέτο». Μάς έρωτάς να σου άπαντήσουμε πούς εινε ο ιδεώδης σύζυγος. Σου γράφω λοιπόν κι' εγώ τη γνώμη μου και σου άπαντώ ότι κατ' έμέ ο ιδεώδης σύζυγος εινε εκείνος που θα μ' άγαπήσει με πραγματική άγάπη και όχι εκ συμφέροντος κινούμενος, και του όποιου ο χαρακτήρ θα συντανίζετα πληρότητα με τον ήλικόν μου.

Μετά... Κορφιατοπούλα

Η ΔΕΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑ Μ... (Κέρκυρα), μας γράφει:

Άγαπητό «Μπουκέτο». Άπαντώ εις το έρώτημά σας περί του ιδανικού συζύγου. Όπως θα ήθε δέ, δεν είμαι και πολύ άπαθητική. Λοιπόν, τον σύζυγό μου τον θέλω ήγχι, τον θέλω έξυπνο, μορφωμένο, ώραίο. Έπίσης θέλω να συμμερίζεται τη χαρά και τη λύπη μου, όπως βεβαίως θα κάνω κι' εγώ. Βιοπαλαιστήν (εκ προμήσεως κινεματηκόν υπάλληλον). Εν τέλει, διά να μην πολυλογώ, να εινε υπόδειγμα καλού οικογενεάκομου. Ο πιο ευτυχισμένος γάμος φρονώ ότι εινε ο έξ έρωτος, διότι συντανίζονται οι χαρακτήρες και υπάρχει ή άμοιβαία έκτιμησις. Με άγάπη.
Χριστίνα Μ

Η ΔΕΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Χ. μας άπαντά:

Ο πιο έρωσιτής, ο πιο σκληρός, ο πιο ησυχής άνθρωπος του κόσμου, να ο ιδανικός σύζυγος για μένα! Τον όνειρεύομαι άσχημο, με βλέμμα βαθύ και αυστηρό, άδιάφορο προς όλες τις χαρές της ζωής, έστω και μορφομένο, σχεδόν σιτό, όχι πολύ νεό. Αλλά άψογα γυμμένο, έλκετικό στις συντοφίες του, άφάνταστα άσηχολήσιμο από τις πνευματικές του ένοργες και άνεξόρτητο στο οικονομικό ζήτημα. "Αν τον συναντούσα καμιά φορά, θα του έλεγα καθαρά και έσπαστα: — Στάσου γάμω και γάμω σου! — Θα τον έπαινα από το χέρι και προσφέροντάς του μ' άπλότητα την άγάπη μου, θα τον έκανα ταπεινό, γλυκό, συμπαθητικό!... Θα τον έπαινα τό ένάμερον για κάθε τι όρατο, γύρω του. Κι' οι δύο μαζί θα άποθαύμασε δυνατώτερες τις χαρές και έλπεότερες τις λύπες μας, κι' έτσι θα δίζονταν πλάι-πλάι στη ζωή, όπως συναντούσαμε την ετήνια, πριν από τό θάνατο!...
Μαργαρίτα Χ.

Η ΔΕΣ ΚΑΜΕΛΙΑ (Κεραλήνεια), μας γράφει ότι ιδανικός σύζυγος θα εινε εκείνος που θα παρ'άλα μαζί της.

Η ΔΕΣ ΣΤΕΛΛΑ Α-ΝΕΖ... (Λαύση), έπεί επίσης τον άνδρα που θα ταίριαζε με το χαρακτήρα της.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες άπαντήσεις.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Έπιστολή γιά τον ιδανικό σύζυγο θα γινονται δεκτές μέχρι τέλους Ιουνίου. Επίσης δηλούμεν πως οι επιστολές άόλως κακογραμμένες, χαλκοτικές, άόνοματες, γραμμένες με μολύβι, δυσανάγνωστες κλπ, δεν θα δημοσιεύονται.

Ο...ιδανικότερος όλων!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

σαν πειά να τόν κυτάξουν. Έβρισ χρονια είχε το κουράγιο να παλαύνη με τη μοναξιά. Και να τώρα που άσπρισαν τα μαλλιά του κι' ένοιωσε τα γονατά του να λυγίζουν, έβλεπε με τρόμο ότι έλοι οι κόποι του και όλες η προσπαθειές του να γίνη κάτι, είχαν πάει χαμένες, κι' ότι βρισκόταν στην ίδια θέση με έναν αλήτη, που πέρασε τα χρόνια του γυρίζοντας σκοτάδι στους δρόμους. Η μόνη επαφή του με τόν κόσμο ήταν ένας γκρινιάρης υπάλληλος του Ταμείου Συντάξεων.

Κάθε πρωτό του μηνός, έβλεπε κανείς το γέρο να στέκεται, έξω από το Ταμείο και να περιμένει τη σειρά του. Όταν άκουγε τ' όνομά του, πλησίαζε από κοντά στη θυρίδα, φόραγε τα γυαλιά του, υπέγραφε με διαταγμό, σάν να έκανε πλαστογραφία. Έπαιρνε τα λεφτά του κι' έφευγε από το γραφείο, για να φανή πάλι την πρώτη του άλλου μηνός.

Ο Χόλυ Χέλμπουρ, μέχρι τα πενήντα χρόνια του, δεν έλεγε ούτε μία μέρα από το υπουργείο στο οποίο εργαζόταν. Είχε αρχίσει την καριέρα του από άπλους υπάλληλος, έγινε προϊστάμενος της υπηρεσίας του, κατόπιν τμηματάρχης, κι' έφτασε να γίνη πέλος και διευθυντής. Σ' αυτό το διάστημα παντρεύτηκε, απέκτησε τρία παιδιά, έκανε περιουσία και νόμιζε ότι μπορούσε να πη ότι ήταν ευτυχισμένος.

Και νά, ξαφνικά, που τόν πήρε το θάνατος της ηλικίας, όπως λένε, και τόν έδιωξαν από τη θέση του. Στην αρχή δεν τόν ένοιαζε, γιατί σκέφτηκε ότι έχει τους γιουούς του. Μ' όλο που είχε συνηθίσει τη ζωή του γραφείου, στη δουλειά του, ώστόσο υπέθεσε ότι θα έζηνούσε τις στενοχώριες του με τη συντροφιά των δικών του. Αποτραβήχτηκε λοιπόν στο σπίτι του και περιόρισε τη ζωή του μεταξύ του συνοικιακού καφενείου και του καπνιστή του. Από εκείνο τόν καιρό άρχισαν η αναποδιάς του. Ο πρώτος γιουός του παντρεύτηκε χωρίς τη θέλησή του ένα κορίτσι δίχως ανατροφή και μ' ένα παρελθόν πολύ έποπτο. Ο δεύτερος σε λίγο άσελούςθηκε το παρόν και τον πρώτον. Όσο για τόν τρίτο, μιά νύχτα τόν μαχαίρωσαν σε μιά χαρτοπαικτική λέσχη, γιατί τόν τσάωσαν να κλέβει στα χαρτιά.

Ο Χέλμπουρ δεχόταν αμίλητος αυτά τα χτυπήματα της μοίρας. Τώρα μονάχα δεν είχε πειά το άγέροχο παρουσιαστικό του διευθυντού του υπουργείου. Τό βλέμμα του κυττούσε διαρκώς καταγής, κι' ο Χόλυ απέφευγε τους φίλους του. Ήξερε πως όταν θα πήγαινε μαζί τους, θα τόν ρωτούσαν για τα παιδιά του κι' εκείνος ντροπιόταν να τους πη την κατάντια τους.

Έτσι έμενε διαρκώς κλεισμένος στο έξοχικό σπίτι του και δεν έβλεπε ούτε καί τη γυναίκα του. Είχε βαρεθεί τις κλάψεις της. Είχε άηδίασει πειά να τόν άκουη ότι αυτός ήταν η ατία που τα παιδιά του είχαν πάρει τόν κακό δρόμο. Αλλά τ' έφταιγε αό ός; Μήπως δεν τ' είχε σπουδάσει; Μήπως δεν τούς έδινε ότι τού ζητούσαν; Μήπως δεν τ'α περιποιόταν καλύτερα από κάθε πατέρα; Τ' έφταιγε εκείνος, άν αυτά είχαν μπελέξει μ' άσχημες παρές και προνοούσαν την άρα τους στόν υπόκοσμο του Σικάγου; Μά ή μπήρες είχε πάντα άδικες με τόν πατέρα τών παιδιών τους. Κι' όσ όσο, ή αλήθεια είναι ότι αυτή τ' είχε χαλάσει με την υπερβολική στοργή της. Ποτέ δεν κατάλαβαν την πατρική έπαβολή. Έκσαναν πάντα ό,τι ήθελαν κι' ήσαν τόσο χαϊδεμένα, ώστε τραβούσαν από τη μητή τους γονείς τους. Έτσι δεν μπόρεσαν να ξεχωρίσουν τό καλό από τό κακό. Έβλεπαν με την ίδια ευχαρίστηση που πορευχόντουσαν και χορδίδευαν τούς δασκάλους τους όπως και τούς αλήτες. Και τό αποτέλεσμα; Σ' ήλικά που οι άλλοι άνθρωποι δι-

μουργούν ευτυχισμένες οικογένειες, αυτοί ήσαν μπλεγμένα σε σκοτεινές υποθέσεις, σ' άπάτες και σ' έρωτες, που προκαλούσαν τη γρήση τών ημιών ανθρώπων. Τ' αυτό και δεν παραξενεύτηκε καθόλου ο μιστερ Χόλυ, όταν τού δήλωσαν να τούς άδίσση τη γυναίκα, αφού είχε την κουταμάρα να τούς γράψη όλη την περιουσία του σ' όνομά τους. Κι' αυτό συνέβη χωρίς να τόν ειδοποιήσουν, χωρίς να τού πουν μια λέξη. Την ίδια κιόλας μέρα τού θανάτου της γυναίκας του ήταν έτοιμος με ναυριαμένη την καρδιά γύρισε στο σπίτι για να ήσυχάζη λίγο, τό βρήκε κλειστό. Ένας άγνωστος τού έξηγγε, βαλμένος φωνά από τούς γιουούς του, ότι ήταν ό ένοικιαστής τού σπιτιού κι' ότι δεν μπορούσε να τού έπατρέψη να παραμείνη εκεί πέρα.

Μά είμαι ό ιδιοκτήτης!... διαμαρτυρήθηκε ό φτωχός Χόλυ.

Ο άλλος γέλασε και τού έδειξε την υπογραφή τού Τέντυ Χέλμπουρ, τού γιουού του.

Με σάς, τού είπε, δεν έχω καμιά κουβέντα. Πηγαίνετε από καί πού ήρθατε...

Ο γέρος στήριχτηκε στόν τοίχο για να μνη πέρη καταγής. Όλα γύρω του είχαν σκοτεινιάσει. Νάμισε ξαφνικά ότι είχε πέσει μέσα σε ένα καζάνι της κολάσεως. Η ψυχή του βασανίζονταν από χίλους πόνους. Δεν τόλμυσε να τό πιστέψη ότι τού είχαν φερθή έτσι τα παιδιά του. Κι' αί δυό! Κε' ο Τέντυ κι' ο Τζών. Και ξαφνικά τόν πήρε τό παράπονο. Έκλαιγε έξω από τό σπίτι του, σάν τό μικρό παιδί, που τό έχουν τιμαρώσει. Οι διαβάτες στεκόντουσαν και τόν κυτάζαν μ' έκπληξη. Κάποιος μάλιστα τού έβαλε ένα νόμισμα στο χέρι. Ο γέρος τόν κυτάζε. Ήταν ένας νέος.

Ευχαριστώ! τού είπε με μισόσβηστη φωνή, κι' ένοιασε μια κρυφή χαρά που όλος ό κόσμος δεν ήταν κακός όπως τ'α παιδιά του.

Όταν κινήθηκε, τόλμυσε να πη στο σπίτι τού Τέντυ και τού Τζών, γά να τούς ζητήσει έξηγήσεις.

Άκουσε, γέρο, τού έπαν εκείνοι μ' άδωρορία. Έσύ έχεις πειά τό ένα πού στόν τάφο. Δεν σου χρεώται τίποτε άλλο από ένα πού το φαί. Αυτό μπορείς να τό έχεις με τη συνταξή σου. Τ' την θέλεις την περιουσία σου; Γά να ξεμωρήσθης στή τελευταία και να τ'ην άφήσης σε κανένα φιληρωμένο δούνα; Έμπρός, άσε τις κλάψεις και πήγαινε να κάτσης στο μικρό σπίτι που έχεις στην έξοχή! Θά έρχόμαστε να σε βλέπουμε κάθε μέρα. Η νύχξ σου θα σε περιποιούνται σάν πατέρα τους...

Μά πως μπορούσαν να τόν περιποιηθούν σάν πατέρα τους, τ'η στιγμή που δεν ήχαν γνωρίσει την πατρική στοργή, αφού είχαν άσπρη φή στο δημόσιο βρεφονημείο; Κι' ο Χέλμπουρ αναγκάστηκε να φύγη από τό σπίτι τών παιδιών του και να πάη να ζήση ολόμυνος, σάν καταραμένος. Κι' έτσι, πέρασαν είκοσι χρόνια.

Τώρα πειά ό μιστερ Χόλυ δεν κατέβαινε στο Σικάγο για να πη τη συνταξή του. Τα πόδια του έτρεμαν κι' αναγκάζονταν να μνη έπιπλωμένος στο κρεβάτι του τις περισσότερες ώρες της ημέρας. Τότε κατάλαβε ότι είχε πειά έρθε ό καιρός για να φροντίση για τή σωτηρία της ψυχής του. Με στιλωμένο τό βλέμμα στο ταβάν, σκεπτόταν μια προς μία όλες τις μέρες της ζωής του, όλες τις πράξεις του. Και νά, ξαφνικά ότι από τό βάθος της μνήμης του ξεπήδησαν μερικές άναμνησεις, που τόν έκαναν μ' ανατριχίλαση. Πώς είχε κατορθώσει να ξεφύγει μιά ολόκληρη ζωή; Πώς είχε καταφέρει να ξεχάση ότι κι' αυτός είχε πεθάνει με τη διαγωγή του τόν πατέρα του; Ναί, ό Χόλυ Χέλμπουρ, σά είκοσι χρόνια του, ήταν όπως ό Τέντυ κι' ο Τζών. Ήταν ένας άσπυτος. Έπειτα βέβαια διορθώθηκε. Μά δεν ζούσαν πειά οι γονείς του που τού είχαν δώσει την κατάρα τους! Κι' ο Χόλυ Χέλμπουρ μ' άνηχτα έβλεπε τα μάτια του, σκεπτόμενος με φρόνη ότι και τα παιδιά του ήταν μοιραίο να τιμαρωθούν, αφού κι' εκείνα είχαν περιφρονήσει τόν πατέρα τους όπως αυτός τόν δικό του. Μά κανείς δεν έμαθε τό μυστικό τού Χόλυ Χέλμπουρ. Τόν έθαψαν χωρίς να τόν κλάψουν και χωρίς να πουν γι' αυτόν ούτε ένα καλό λόγο. Πέθανε σάν ένας καταραμένος...

ΜΠΙΑ ΜΠΑΡΤΟΛΤΥ

ΗΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Όμως κάποτε, από τό βάθος τού διεστραμμένου μυαλού του, τού έρχόντουσαν κι' ιδέες πού άνθρωπινές. Και τότε, με τ'η λυγιστή αήτή και φευγαλέα ήθική του, αισθανόταν άποτρον πιασμό προς τό έγκλημα.

Ο δολοφόνος Σαμπριάκ βρισκόταν εκεί πλάι τους!... Είχε, τώρα, σά χέρια του την κόρη της πεθαμμένης!...

Αν ό Ρασκάς μπορούσε να έκφραση με λόγια τις ήθικές ανάλαμπες του της στιγμής εκείνης, θάλεγε:

Μοι άνέβαινε να άρπάξω, άπ' όπου την βρώ, την δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ, και να τήν παραδώσω στόν καρδινάλιο!... Μά, τί θα τήν κάνη ό καρδινάλιος;... Θά τήν σκοτώση!... Όπως σκότωσε και τήν μητέρα της;... Όχι!... Θέλει, μού είπαν, ν' απαλλαγ' άπ' αυτήν, διά μέσου τού Σαμπριάκ!... Μά με πούν τρόπο;... Μοι τό είπαν κι' αυτό... Παντρεύοντας, άναγκαστικά, τή δεσποινίδα αυτή με τόν Σαμπριάκ!... Δηλαδή με τόν δήμιο της μητέρας της!...

Ο Κορινιάς έβλεπε τόν σύμπροπό του ν' άγριεύη όλοένα και περισσότερο. Έοφίγγε, τώρα, τις γροθιές του. Τόν άκουσε πού ψιθύριζε:

Όχι! Δεν θάλω να συντελέσω στο φριχτό αυτόν γάμο!... Πιο έκπληκτος ό καλόγερος, έβλεπε τώρα τό Ρασκάς ν' άφαιρηται, ν' άνογη τό στόμα του, και να μνη άκούητος, με μύτια βολωμένα. Τόν άκούγε να μουρμουρίζη, σάν ν' άποτεινόταν σε κάποιον μακρινό και άόρατο πρόσωπο:

Και τί είναι σ'ότοι οι άνθρωποι, συνέχισε ό Ρασκάς, που για να στέκουν ψηλά, πρέπει έμεις να σερνώμαστε στή λάσπη, σάν βρώμα και καταραμένα έρπετά;

Είπε πρελλός! σκέφτηκε ό Κορινιάς.

Και κατόπιν φώναξε στο Ρασκάς:

Έμπρός, άρχηγέ! Ο άνθρωπος, για τόν όποιο ήρθαμε ως έδω, έφυγε. Γυρίζει πίσω στο Παρίσι!

Ο Ρασκάς πετάχτηκε άμέσως όρθιος και τινάζε τό κεφάλι του, σάν νάελε να διώξη τις σκέψεις που τόν βασανίζαν. Δεν ήταν άλλωστε συνηθισμένος ν' άντεχη σε συλλογισμούς, που απαιτούσαν ήθικό σθένος. Και φώναζε:

Θά τρελλαθώ!...

Τράβηξε ύστερα τόν Κορινιά για να φύγουν. Άφρσαν τ' άλογά τους στο καπηλειό εκείνο, και ξεκίνησαν με τα πόδια. Έπληγαναν στο σπίτι, όπου ό Σαμπριάκ είχε παραμείνει κάπου δυό ώρες. Στο παράμερο και μυστηριώδες σπίτι τού έκλαμπρότατου.

Έξερεις πως λέγεται αυτή ή έπαυλις; ρώτησε, ειρωνικά, ό Ρασκάς τό σύμπροπό του.

Αν κρυμμε από τό θλιμμένο έκσπερικό της, θα τήν λένε σπίτι τού πόνου, απάντησε ό Κορινιάς. Μά ή σπίτι τού πόνου, τό λένε ή σπίτι τού διαβόλου, ή και σπίτι τού μπόνιου, θάμε, μού φαίνεται, σ'αυτή προσωρομένη για έγκλήματα μόνο!

Μπράβο, καπουκίνε! Θά τό πω στόν καρδινάλιο! φώναξε ό Ρασκάς, γελάοντας. Μάθε, λοιπόν, πως τό σπίτι αυτό άήκει στόν έκλαμπρότατο... Είπε τό πιο άγαπητό σπίτι τού Ρισελιέ!

Ο καλόγερος βιάστηκε ιά έπαυλοσση τό λάθος του:

Ρασκάς! Φίλε και άρχηγέ μου! Τό σπίτι, είπες, είναι τού Ρισελιέ;... Και δεν τό πρόσεξα!... Χι... Χι... Είπε, άληθινά, θαυμάσια έπαυλις! Όσο τόσο, Ρασκάς, φίλε μου, μνη ξεχνάς πως και σ' άμάρτηρες!... Κι' άν τό ξεχάς, θά σου τό πω εγώ!... Σ' άκούω προηγούμενος να σκέπτεσαι

πως να έμποδίσης κανένα φριχτό γάμο!...

Ο Ρασκάς κλονίστηκε. Οι δυό κατάσκοποι κύτταξαν ό ένας τόν άλλο. Συνεννοήθηκαν λοιπόν με τα βλέμματά των κι' έκαναν, πάλι, μιά προσωρινή άνακωχή.

Πρέπει να μυσώμε μέσα, πρόσταξε ό Ρασκάς, μόλις φτάσαμε στο σπίτι.

Διάθεσε! είπε ό καλόγερος. Καταλαβαίνω, θάμε μέσα τό κορίτσι!...

Ο Ρασκάς χτύπησε τήν πόρτα άπότομα και θαρρετά. Κι' όταν ένα μακραμένο γυναικείο πρόσωπο, πρόβαλε πίσω από μιά καγκελόφρακτη θυρίδα της πόρτας, και τούς ρώτησε ποιοι ήσαν, ό Ρασκάς απάντησε με άγέροχο ύφος:

Άγγελιαφόροι από τόν έκλαμπρότατο!

Ναί, κυρία, πρόσταξε ό Κορινιάς. Άγγελιαφόροι τού Μεγάλου Καρδινάλιου!

Η γυναίκα έκείνη τούς πίστεψε. Ίσως ν' είχε και άλλοσε δη τόν έναν απ' αυτούς. Άνοιξε λοιπόν τήν πόρτα τόσο, όσο να χερέσουν να περάσουν, και ζανακλείδωσε έπειτα άμέσως.

Τότε ό Ρασκάς, με ύφος και τόνο άξιωματούχου, είπε:

Φέρνουμε ένα έμπιστευτικό γράμμα για τήν εύγενεστάτη δεσποινίδα, τήν Άνναίδα ντέ Λεσπάρ!

Δώστε το σε μένα! είπε ή έπιστάτρια.

Ο Ρασκάς έρριξε μιά θριαμβευτική ματιά στον Κορινιά!...

Είχε κάνει διάναι! Η Άνναίς βρισκόταν στο σπιτι αυτό!

Όχι! είπε κατόπιν στήν έπιστάτρια. Έχω έντολή να δώσω ό ίδιος τό γράμμα στή δεσποινίδα. Πέστε με, παρακαλώ... Ο κ. ντέ Σαμπριάκ, που μόλις θάφυγε από δώ, όπως όπολογίζω, είδε τήν δεσποινίδα;...

Ο έκλαμπρότατος τόν περιμένει, για να μάθη όσα τού είπε ή δεσποινίς!...

Άλλοίμονο!... Δεν έγινε τίποτε, κύριε Ρασκάς! απάντησε ή έπιστάτρια άναστενάζοντας.

Πώς... με γνωρίζετε, λοιπόν; ρώτησε ό Ρασκάς.

Και ποιος δεν σας γνωρίζει, κ. Ρασκάς! είπα, φιλοφρονητικά, ή έπιστάτρια. Κρίμα!... Ο κ. βαρώνος δεν μπόρεσε να μιλήση στή δεσποινίδα ούτε και σήμερα!... Πιστεύετε πως ή δεσποινίς θα μιλήση σε σας;

Σας παρακαλώ, να τήν ειδοποιήσετε. Πέστε της πως φέρνω γράμμα γι' αυτήν από τόν έκλαμπρότατο καρδινάλιο!... Και πως πρέπει να με δεχτή και να μ' άκούση!... Έχω να της μεταδώσω και προφορικά μερικά λόγια τού καρδινάλιου!...

Μάλιστα... Περάστε... Θά πά να σας ένοιάσουν, στο μεταξύ, και κά τι για να φάτε.

Τα μάτια τού Ρασκάς άκτινοβολούσαν από άγυαλλία. Ο Κορινιάς σκεπτόταν τώρα με τί τρόπο θα καώρβανε να έκδικηθή τό σύμπροπό του, δίχως όμως να πάση τίποτε ό ίδιος.

Η έπιστάτρια άνοιξε τώρα τήν έσωτερική πόρτα, για να περάσουν οι δυό κατάσκοποι στήν αίθουσα.

Κάποιος άόριστος, τρώμος πέρασε από τό κορί τού Κορινιά, όταν άκουσε τούς δυνατούς σάρτες, τούς όποιους ή έπιστάτρια τράβηξε, για ν' άνοιξη ή πόρτα έκείνη.

Οι κατάσκοποι παρατήρησαν σά παράθυρα της αίθουσας, τα ίδια σιδερένια κάγκελλα που βρισκόντουσαν και σ' όλα τα άλλα παράθυρα τού σπιτιού αυτού.

Ο Ρασκάς ένοιωσε βαθειά περηφάνεια. Κανείς άλλος απ' αυτόν, δεν θά κατάβανε να ένεργήση μιά τέτοια πιτυχία... σε μιά τόσο λεπτή άποστολή.

Τι φρονείς, καλόγερε; ρώτησε, χαρούμενος, τόν Κορινιά.

Μίλησε, άλλωστε θά σε σκότώσω!... ούρλιαξε ό Σαμπριάς.

- Πώς πρέπει να τρέξω εύθους να ειδοποιήσω τον εκλαμπρότατο! απάντησε εκείνος.

Και πριν ακόμα καταλάβει ο Ρασκάς τι έσημαιναν τα λόγια του συναδέλφου του, ο Κορινιάν είχε, μ' ένα πήδημα, βρεθεί έξω από την αίθουσα, την οποία έκλεισε με τους ξυνοταούς σύρτες της πόρτας.

Έτσι ο Ρασκάς έμεινε φυλακισμένος μέσα στην αίθουσα!... Η επιστάτρια γύριζε τη στιγμή εκείνη μ' ένα δίσκο γεμάτο όρεκτικά και δροσιστικά. Έκθαμβή όμως από όσα τα μάτια της έβλεπαν, άρχισε να κραυγάζει.

Ο Κορινιάν είχε αφήσει το Ρασκάς να ούρλιαζε, και να προσπαθή, μάταια, να παραδιάσει την απέρρητη εκείνη πόρτα, και πλσίασε στην επιστάτρια.

- Αναγνωρίσατε, καλή μου γυναίκα, τον προδότη Ρασκάς!... Και δεν αναγνωρίζετε έμένα;... Τής είπε.

- Όχι!... Δηλαδή... να!... Είστε ο αδελφός Κορινιάν! απάντησε εκείνη, έντρομη.

- Ο αδελφός Κορινιάν... Μάλιστα, κυρία!... Καλά κάνατε που με αναγνωρίζετε!... Άλλοιώς, δεν θα εγγυώμουν για το κεφάλι σας!... Έπειδή ο καρδινάλιος θα πίστευε πως είστε συνένοχη με τον προδότη Ρασκάς!...

- Μά τι τρέχει;... ρώτησε, τραυλίζοντας η επιστάτρια.

- Πάψε να ούρλιαζε, έκτραμα!... Μας έσπασες τ' αυτιά! φώναξε τώρα ο Κορινιάν, εκ το άσφαλου, στον φυλακισμένο Ρασκάς, έσθ που έσκουζες άγρια κι' απελπισμένα.

- Ο άνθρωπος αυτός, εξήγησε κατόπιν στην επιστάτρια, πληρώνεται!... Δωροδοκείται!... Μισοδοθείται από κάποιον Τραγκαθέλ!... Ήρθε εδώ για να σας εξαπατήσει και ν' απαγάγει τη νεαρή δεσποινίδα!... Για να τον πιάσω στην παγίδα, αναγκάστηκα να προσποιηθώ. Μόνο έτσι τον έπεισα πως δόν τον βοηθούσα!... Και τώρα, φεύγω!... Δεν θα περάσουν τρεις ώρες, κι' ο καρδινάλιος θα βρίσκεται εδώ!...

- Μια λέξι, αδελφέ μου!... μια μόνο λέξι! τον παρακαλούσε η επιστάτρια, που έτρεμε σύγκορη.

- Μια μόνο λέξι!... Βλέπετε το ψηλό εκείνο δέντρο, εκεί πέρα;... τής είπε απότομα ο Κορινιάν... Αν σας ξεφύγει ένας απ' τους δυό... Είτε η δεσποινίς ντε Λεσπάρ, είτε ο προδότης Ρασκάς... θα σας κρεμάσουν από αυτό!... Χαίρετε!... Φεύγω!

Κι' ο Κορινιάν άρπασε έξω στο δρόμο. Ο Ρασκάς, φρενιαμένος, έκανε διαβολέμενο θόρυβο μέσα στην αίθουσα. Η επιστάτρια, για περισσότερη ασφάλεια, παρ' όλους τους σύρτες, γύρισε και το κλειδί στην κλειδαμιά της πόρτας.

Θα με κρεμάσουν! μονολογούσε, τώρα, η επιστάτρια. Μα ο εκλαμπρότατος ξέρει πολύ καλά πως πριν βάλουν το σκονί στο λαμόμου, θάχω άρκετον καιρό για να μιλήσω!... Και γνωρίζω τόσα πολλά!...

ΤΟ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΙΑΝ

Χάρης στα πελώρια πόδια του, ο Κορινιάν δεν άργησε να φτάσει στο καπηλειό, να πηδήσει στο άλογό του, και να βρεθεί, καλπάζοντας, στον δρόμο του Παρισιού.

Αλλά και μέσα στο Παρίσι, ο καλόγερος δεν σταμάτησε τον καλπασμό του άλογού του. Αδιαφορούσε για τις κατάρσεις που του εκτόξευαν οι διαβάτες. Έφτασε, τέλος, και σταμάτησε στην πόρτα του ξενοδοχείου, του Σαμπριάκ, όπου το άλογό του κυλιότανε κάτω, από την κούραση.

Την ώρα εκείνη έφτανε κι' αφίππευε κι' ο Σαμπριάκ. Ο Κορινιάν τον είδε, κι' έτρεξε να τον συναντήσει.

- Δούλος σας, κύριε βαρών!... φώναξε. Ταπεινός δούλος σας!... Καθώς βλέπετε, είμαι πάντα άφωσιμένος σε σας!

- Μπα!... Ο Κορινιάν! ψιθύρισε ο Σαμπριάκ, κατάπληκτος. Κι' εγώ ε'ν νομίζα για πεθαμένο, καλέ μου ρασκά!...

- Είμαι ολοζώντανος, κύριε βαρών!... Ζω και φροντίζω για την ευτυχία σας!... Παρατηρήστε πόσο άφωσιμένος

Το άμάξι του Ρισελιέ ήταν έτοιμο να ξεκινήσει

σας είμαι!... Για χάρη δική σας, έτρεξα τόσο πολύ και βασανισα τ' άλογό μου, το οποίο μουί στοίχισε σαράντα πιστόλες!...

- Ο Σαμπριάκ έβγαλε το πορτοφόλι του. Ήταν γεμάτο χρυσά νομίσματα. Ο Κορινιάν χαμογέλουσε με αυταρέσκεια. Μα ο Σαμπριάκ το έβαλε πάλι στην τσέπη του, και είπε:

- Εξήγησέ μου πρώτα, κατεργάρη, το φέριμά σου!... Και τη στάσι του φίλου σου, του Ρασκάς, στην ύποθεσι εκείνη του!...

- Κύριε βαρών!... βιάστηκε να πη ο Κορινιάν, για να τον διακρίψει. Έρχομαι από το έξοχικό σπίτι του Ρισελιέ!

- Ο Σαμπριάκ χλωμάσε σαν πεθαμένος. Έβλεπε κανείς πως είδε έξαφνα μπρός του, την λαίμητομο.

Μα δεν άργησε να συνέλθει. Είχε κιόλας έτοιμαστή για την άποφασιστική πάλη. Άρπασε, λοιπόν, τον Κορινιάν απ' τον γαβάκι, και τον έσυρε σε μια γωνιά της αψής.

- Τι πήγες να κάνης εκεί πέρα;... Ποιος σ' έστειλε;... Μήπως, άλλοιώς θα σε σκοτώσω!... ούρλιαξε, τραβώντας το σπαθί του.

- Αχ!... αναστέναξε ο Κορινιάν, να που θα σκάσω κι' εγώ σαν το άλογό μου!... Ένα άλογο, που μου κοστίζει εξήντα πιστόλες!...

- Ο Σαμπριάκ έβαλε το σπαθί στη θήκη κι' έβγαλε πάλι το πορτοφόλι του. Ήθεα και μόνη του πορτοφολιού, άσκατος μαγική επίδρασι πάνω στον Κορινιάν. Τον άνακούφιζε και τον ενθάρρυνε.

- Κύριε βαρών!... Είμαι έτοιμος να σας τα εξηγήσω όλα, τραύλια, με τα μάτια του καρφωμένα στο πορτοφόλι.

- Ο Σαμπριάκ κατάλαβε πως ο καλόγερος δεν έννοουσε να πουλήσει με πίστωση τα όσα ήξερε, κι' αναγκάστηκε να το έσση το πορτοφόλι.

- Πάρε, άθλιε! του είπε. Μίλησε... Μην επιχειρήσεις όμα να μου πής ψέμματα... Θα σε τρυπήσω με το ίδιο το σπαθί σου!

- Ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

- Τώρα εινε η σειρά μου να σας ευχαριστήσω, κύριε βαρών!... είπε. Άκούστε λοιπόν: Ο Ρασκάς θέλησε να σας έδωκε το βράδυ... Πληροφορήθηκε πως όταν ήρθατε για να κοιμηθείτε, ο Κορινιάν άρπασε το πορτοφόλι. Τα μάτια του έλαμπαν. Ή γλώσσα του άρχισε να δουλεύει:

σπηκα περίφημα!...

Λίγο πιο ύστερα, ο αδελφός Κορινιάν τραβούσε προς τη Βασιλική Πλατεία, με κατεύθυνσι προς το μέγαρο του εκλαμπρότατου καρδινάλιου!...

Μπρός στο μέγαρο επικρατούσε μεγάλη κίνηση. Το άμάξι του Ρισελιέ ήταν έτοιμο να ξεκινήσει.

- Διάβολε! μουρμούρισε ο Κορινιάν. Πρέπει να βιαστώ!... Πρέπει να προφτάσω τον καρδινάλιο!...

Το άλογό του ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν έβγαζαν από την φυλακή του μοναστηριού, για να κατασκοπεύσουν τον Σαμπριάκ και ν' απαγάγουν την Άνναίδα, ο κόμης Μαλουί καθόταν στη συνηθισμένη του θέσι στο πανδοχείο της Ροζαλλας Ουδάρ. Την έπομένη ήσαν τα γενέθλια της κόρης της ξενοδόχισσας, της Ρόζας. Το πανδοχείο θάδινε, επί τη ευκαιρία αυτή, μια μικρή έορτη. Κι' η Ρόζα είχε σκεφτή πως θάταν μια καλή περίστασι για να ευχαριστήσει τον κόμη. Θα καλούσε δηλαδή στην έορτή, μαζί με τους άλλους, και τον Τραγκαθέλ.

Φρόντισε, λοιπόν, να σερβίρη αυτή η ίδια τον Μαλουί, εκείνο το άπογευμα, για να το πη:

- Ξέρετε, κύριε κόμη, πως συμπληρώνω σήμερα τα είκοσι πέντε χρόνια της ζωής μου;

- Ναι, δεσποινίς, το ξέρω... Γνωρίζω πως αύριο έχετε τα γενέθλιά σας, απάντησε ο κόμης.

Μια περαστική χαρά έλαμψε στο ωραίο και ήρεμο πρόσωπο της νέας. Ο κόμης γνώριζε τη μέρα που αυτή γεννήθηκε, και τη θυμόταν. Δεν τού ήταν λοιπόν αδιάφορη.

- Άοριο το πανδοχείο εορτάζει, του είπε η Ρόζα. Θα ήταν τιμή μας, αν βλέπαμε και τον κ. Τραγκαθέλ ανάμεσα στους φίλους μας!...

- Σας υπόσχομαι να τον φέρω, δεσποινίς! είπε ο Μαλουί, είχα προσπαθεί να κρύψω την ευχαριστήριά του.

- Ευχαριστώ, κύριε κόμη, είπε εκείνη με τη γλυκειά φωνή της.

Πραγματικώς, την άλλη μέρα, οι δυο φίλοι έφτασαν στο πανδοχείο έφίπποι. Σε λίγο κατέφθασαν κι' ο Μονταριόλ με τον Πρασινάδα. Κι' έτσι, την ώρα που ο Μαλουί, ο Τραγκαθέλ κι' ο Μονταριόλ, έάρταζαν στο πανδοχείο, τα γενέθλια της Ρόζας, ο Κορινιάν πήγαινε να προδώσει τους πάντας και τα πάντα στον καρδινάλιο. Ήταν έπίσης η ίδια ώρα που ο Σαμπριάκ έτρεγε να πιάσει το Ρασκάς στην έπαυλι του Ρισελιέ!...

- Ζήτη ο Θεός!... φώναξε άξαφνα ο Μονταριόλ, σηκώνοντας το ποτήρι του γεμάτο κρασί. Ζήτη ο Θεός!... Καί το ρούφησε όλο, χωρίς να άνασάνη.

- Τι εινε αυτό, Μονταριόλ! του είπε ο Τραγκαθέλ με ύφο, λίγο αυστηρό.

- Εινε μεθυσμένος!... τραυλίστηκε ο Πρασινάδας, που μόλις κατώρθωσε να στέκεται στα πόδια του.

- Είμαι χαρούμενος, δάσκαλε! απάντησε ο Μονταριόλ. Χθές σας έβλεπα απελπισμένο!...

- Και γεμίζατε το μέγαρο του κόμης με τις βλαστήμιες σας! είπε ο Τραγκαθέλ.

- Ήμουν λυπημένος, που σας έβλεπα να στενοχωριέστε, δάσκαλε!... Κι' έχω το φυσικό να βλαστήμιω όταν λυπάμαι... Σ' έμας η βλαστήμια εινε όπως η ευγλωττία σε άλλους!

Γέμισε κατόπιν ξανά το ποτήρι του, και κάθισε.

- Καλά τάπατε, Μονταριόλ! είπε ο κόμης Μαλουί.

- Κι' όμως σεις, αγαπητέ μου κόμη, δεν βλαστήμιατε ποτέ, είπε ο Τραγκαθέλ.

- Ναι, δεν έχω αυτή τη συνήθεια... Μα αυτό δεν εινε λόγος για να μη βλαστήμι κι' ο Μονταριόλ!

- Κι' έπειτα, είπε ο Πρασινάδας, φευδίζοντας από το κρασί, η βλαστήμια φέρνει διψή!... Κι' αυτό εινε σπουδαίο!... Δεν μπορεί κανείς να πίνει διγας να διψή!...

- Κόμη!... Πώς επιτρέπετε σ' αυτόν τον κατεργάρη να λαβαίνει μέρος στις όμιλίες σας; ρώτησε πειραγμένος ο Τραγκαθέλ.

- Έχετε, κάποτε, παράξενες ιδέες, φίλε μου Τραγκαθέλ! είπε

ο κόμης ντε Μαλουί.

- Ναι! Ναι, συμφωνώ κι' εγώ! φώναξε ο Πρασινάδας.

- Σιωπή, Πρασινάδα! διάταξε ο κόμης.

Και γυρίζοντας στον Τραγκαθέλ, του είπε:

- Δεν θεωρώ τον Πρασινάδα μόνο σαν υπηρέτη... Αυτός μόνος του θέλησε και προσκολλήθηκε σε μένα, από τη μέρα που γνώρισε το Σαμπριάκ!...

- Τι περίεργος ήπότης που είστε! είπε ο Τραγκαθέλ. Δεν σας βλέπω να πηγαίνετε ούτε στην αυλή, ούτε σε υποδοχές κυριών!... Ο κύκλος των σχέσεών σας εινε πολύ μικρός!... Φορείτε ρούχα όπως όλοι μας!... Ξέρετε, κύριε κόμη; Μοί φανεσθε σαν μισάνθρωπος!... Αχ!... Αν είχα εγώ τον τίτλο σας... Τ' δνομά σας!...

- Μα μου φαίνεται πως έχετε ένα όνομα και σεις, κύριε Τραγκαθέλ!... Όσο για τίτλο, αν σας χρειάζεται κανένας, μπορείτε να πάρετε τον δικό μου, σας τον χαρίζω... Φαντάζεσθε πως μ' έναν τίτλο θα χειρίζεσθε καλύτερα το ξίφος;... Η πιστεύετε πως θα τρώτε, τότε, με μεγαλειότερη όρεξι;... Υπήρξε, άλλωστε, κάποτε κάποιος μεγάλος Τραγκαθέλ!... Εκείνος που πολιορκήσε την Καρκαούνια, στο 1230!... Ίσως να βαστάτε από τη γενιά του!... Φροντίστε να μάθετε!... Είχε τον τίτλο το υποκόμητος του Μπεζιέ!...

Ο Τραγκαθέλ έγινε περίλυπος, και με φωνή που την διέκοπτε η συγκίνηση, είπε:

- Αν είχα έναν οιονδήποτε τίτλο, κύριε Μαλουί, θα ήμουν ευτυχής!... Δεν θα ξέπεφτα στην έκτίμησι του προσώπου, που εινε, για μένα, το πόν στη ζωή μου!... Ένώ, τώρα, δεν με βλέπει, παρά σαν έναν άθλιο κατάσκοπο!... Για να μου φανερώση την περιφρόνησί της, μ' εκάλισε να παρευρεθώ σε συνέντευξι, στην οποία, σκοπίμως, δεν ήρθε!... Μ' άποφεύγει, σαν να ήμουν λεπρός!... Και σήμερα δεν ξέρω που βρίσκεται η άγγελική αυτή ύπαρξι!... Ούτε ξέρω αν βρίσκεται εν ασφάλεια ή αν κινδυνεύει η ζωή της!... Έγώ που θα θυσιαζόμουν γι' αυτήν, σε κάθε στιγμή, άγνοω που βρίσκεται!...

Αλλά το βαιο κι' απότομο άνοιγμα της πόρτας, σταμάτησε τον Τραγκαθέλ πάνω στο παραλήρημά του.

Ήταν ο Ρασκάς!

Κατασκοπισμένος, με τα μαλλιά του άνω-κάτω από το τρέξιμο, με πρόσωπο ιδρωμένο και καταλερωμένο, ήρθε και κυλιότανε, από τη θύρα του, μπροστά στον Μονταριόλ.

- Προσέχετε, κύριοι! φώναξε σαν τρελλός, κύριε Τραγκαθέλ! Η δεσποινίς ντε Λεσπάρ κινδυνεύει!... Τη στιγμή αυτή, βρίσκεται στα χέρια του Σαμπριάκ!... Κι' από αυτόν, θα πέσει στα νύχια του Ρισελιέ!...

Τα λόγια αυτά του Ρασκάς, έκαναν τους τρεις φίλους να τρέξουν εύθους τη στάσι των. Ο Μονταριόλ τινάχθηκε πάνω, ρίχνοντας το τραπέζι κάτω. Ο Τραγκαθέλ κτερίνισε σαν λεμόνι, και τα μάτια του θούρκωσαν. Ο Μαλουί μόνον, δεν έχασε την ψυχραιμία του, άλλ' έζωσε άπλωσε το σπαθί του.

Κάποια δυστυχία γεννήθηκε αμέσως στο δάσκαλο της όπλομαχίας, ο οποίος ρώτησε, ψιθυριστά τον Μαλουί:

- Ο Ρασκάς εινε κατάσκοπος!... Μην τυχόν τον στέλνει ο καρδινάλιος

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ”

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ

(Η αὐτοβιογραφία τοῦ ποιήτορος)

ΤΑΝ κανείς γράφει την αὐτοβιογραφία του πρέπει να εἶνε σοβαρός. Κάθε φράση του να εἶνε συγγραμμένη και να μη κινή τις ἀναγνώστριές του να σκανδαλίζονται. Γι' αὐτὸ στην ἀρχὴ σκέφτηκα να παρακαλέσω ἕναν ἐξομολογητὴ να γράψῃ τὴ βιογραφία μου, γιὰ λογαριασμό μου. Δυστυχῶς όμως γιατί φοβήθηκα μήπως βάλει μέσα πολλές φαινοδίες καὶ θιμμάματα κι' εἶται τὴν ζῆλν νὰ μοιάσῃ με τὴ ζωὴ τῶν προφητῶν. Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, ἐλπίζω νὰ μὴ συγχωρήσουν, δὸς μ' ἀγαποῦν, τίς ἀδυναμίες μου καὶ νὰ μ' ἀφήσουν νὰ τοὺς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Μὰ τὴν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ πρῶγμα εἶνε τὸ πὸς ὁμορφὸ τοῦ κόσμου. Σ' ἀντικειμενικὴ καὶ σοφὴ κρίσει τὸσο καλὸ, πὸν νὰ μπορεῖς νὰ λές, ὅτι εἶσαι εὐτυχισμένος. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀν' ἀκόλουθοῦσαν τὸ παράδειγμα μου, δὲν θὰ παραπονιόντουσαν ποτὲ γιὰ τίς στενοχωρίες τους. Θὰ ἔβλεπαν ὅτι δὲν εἶνε οἱ μόνοι ποὺ ὑποφέρουν στὸν κόσμῳ κι' εἶται νὰ φροντίζεις. Ἐγὼ, ἂν ἔχετε προσέξει, χαμογελάω διαρκῶς. Ἐρερετε δὲ γιὰτί ; Γιάτὶ αἰσθάνομαι πάντα τὴν ἀνάγκη νὰ γυρίσω τὸν πόνο μου. Δὲν μὴν ἐπιτρέπεται ὁ ἀνδρισμός μου νὰ σὰς πῶ :

— Κύριοι, σήμερα μάλωσα με τὴ γυναῖκα μου !
Γιὰ ποῦ λόγῳ νὰ τὴν κατηγορήσω ; Αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ σύμμετρα, ποὺ διολύνουν συχνὰ τὸν οὐρανὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας τῶν ἀνθρώπων. Μὰ περνοῦν πάντα, ἴσως γρήγορα, ὥστε νὰ μὴ προσταναῖον οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς κακολογήσουν.
Κι' αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξία τὴν εἶχα ἀπὸ μικρὸς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ λάτρευα τὰ χρώματα τοῦ πορτοκαλίου μου : τὸ κόκκινο καὶ τὸ μαύρο, καὶ ποὺ μὴν ἄρεσε νὰ τὰ δοῦναι στὸς διάφορους ἀληθινὰς ἀγῶνες τοῦ Παρισιῦ. Πρέπει νὰ ἔχετε εἶπαι οἱ ποὺ Παρισινός... Βέλγος ! Γιάτὶ, ἐδῶ πὸν τὰ λέει, δὲν εἶμαι καθ' ὅσοντος Γάλλος. Ἐπειδὴ όμως τὰ πράγματα εἶνε λιγὰ μπελεγμένα, πρέπει νὰ σὰς τὴν ἐξηγήσω : Ὁ πατέρας μου, ἕνας ἀρετὰ πλοῦτος ἀσὸς, εἶχε γεννηθῇ στὸ Παρίσι, στὴν δὲδ Ἀρσὺ. Ὁ πατέρας μου όμως ἦταν καθαρὸς Βέλγος ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῇ στὴν κοσμιότητα καὶ εἶχε ἀνοίξει ἕνα μ' ἄλλο ἐμπορικὸ. Στὸ Παρίσι λοιπὸν παντρεύτηκε καὶ ἔφερε στὸν κόσμο τὸν πατέρα μου. Ἐκεῖνος ἀγάπησε ἕνα ὁμορφὸ κορίτσι τῆς Βελγικῆς παροικίας καὶ τὸ ἔκανε γυναῖκα του. Ἐταῖα ἀπὸ λίγο, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἐπολὶ τοῦ φωτός καὶ πῆγαν νὰ ζήσουν στὴς Βρυξέλλες. Ἐκεῖ στὴς 25 Δεκεμβρίου τοῦ 1905 ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου στὸν κόσμῳ.

Σὰς δεκαδὸ, ὅτι ἦμουν... πολὺ διακριτικὸ μορφὸ. Δὲν ἐφάνισα καὶ δὲν παραπονιόμουν ποτὲ, πράγμα ποὺ ἔκανε τὸν πατέρα μου νὰ νομίσῃ, ὅτι γεννήθηκα χωρὶς φωνὴ καὶ νὰ τὰ χάσῃ. Μὰ ἡ νοσοκόμος, ποὺ κατὰλαβαν τὴ στενοχώρια μου, ἔσπευσαν νὰ μὴν ἐξοῖν διω-τρεῖς φῶρες στὸν ἀέρα. Ἐγὼ τότε φοβήθηκα τόσο πολὺ, ὥστε ἄρχισα νὰ ξεφωνίζω καὶ δὲν σταμάτησα παρὰ μόνον, ὅταν μὴ πῆρε ἡ μητέρα μου στὴν ἀγκαλιά της. Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, καθὼς ἐμαθα ἀργότερα, ὁ πατέρας μου εἶδε ἕνα ὄσχημο ὄνειρο. Εἶδε, λέει, ὅτι εἶχε ἕνα παιδί ἀποκρουστικὸ, ποὺ ἐμοιάζε μὴλλον μ' αὐτὰ τὰ τέρατα ποὺ ἔχουν στὸ μουσεῖο καὶ ποὺ μὴν τὸν γελᾶνε ὅλος ὁ κόσμος. Κι' αὐτὸ τ' ὄνειρο τὸν ἔβαλε σὲ σκέψεις. Τί νὰ ἐξήμειν ἀρὰ γε ; Μήπως τὸ παιδί του ἐπορεύετο νὰ γίνῃ κλέων κατενὸς ἱπποδρόμου ; Τὴν ἐξήγησι τοῦ ὁνείρου του τὴν δοῖκε μόνον ὅταν ἄρχισα νὰ παίζω στὸν κινηματογράφου καὶ νὰ κάνω τοὺς ρόλους τοῦ κατακτητοῦ καὶ τοῦ εὐθιμοῦ δὸν Ζουάν. Τότε χτύπησε τὸ κεφάλι του μ' ἀπελπισία καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του :

— Πάει, ἔγγραψε τὸ παιδί μας !... Αὐτὸ θὰ ξετρελλανθῇ τόσο πολὺ, ὥστε οὔτε θὰ γυρίσῃ νὰ μᾶς κητάξῃ.

Μὰ αὐτὴ ἡ προφητεία του δὲν βγήκε σωστὴ. Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπᾶ εἶνε οἱ γονεῖς μου, καὶ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ τοὺς ξε-ἐκχωρήσω στὰ γεράμια τους.

Μὰ ὅς γυρίσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἄλντο ζήτημα τῆς ἰθαγενείας μου. Γεννήθηκα λοιπὸν στὴς Βρυξέλλες κι' εἶται φυσικὰ εἶμαι Βέλγος, ἀσὸς κι' ὁ πατέρας μου ἦταν τέτοιος κι' ὁ πατέρας μου. Μὰ ἔλατε ποὺ ὅλη ἡ οἰκογένεια τῶν Γκραβὶ ἀνατράφηκε στὸ Παρίσι ! Ἐγὼ δὲκοι λοιπὸν νὰ λέω ὅτι εἶμαι ὁ ποὺ Παρισινὸς Βέλγος.

Ἐπειτα μὴ ξεχνᾶτε ὅτι κυλιόμουν κι' ἐγὼ ὅτις σκόνες τοῦ δρόμου, ὅπως τὰ χαμῖνα καὶ ἦμουν πρόθυμος νὰ μνηθῶ τὸ παράδειγμα τοῦ

ἡθοποιῶ τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου Φερνάν Γκραβὶ)

Γραβὶ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Μὰ τὰ πράγματα μ' ἀνάγκασαν σιγά-σιγά νὰ συμμορφωθῶ.

Οἱ γονεῖς μου, ὅταν ἔγιναν δέκα χρόνων, μ' ἔλειψαν σ' ἕνα καλεῖο, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁχτὴ τῆς Μάγλης, στὸ Λονδίνο. Τοῖς πρῶτοις μῆνες πῆγα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ φιλία μου. Ἐδῶ πα τὸ μολύβι ὁ γονεῖς καὶ διαρκῶς ἔκλαιγα καὶ εἶχα νεύρα. Ἐκείνη ἀκόμη κι' ὅταν κατὰλαβαν, ὅτι θὰ μὴ μαλῶσουν. Γι' αὐτὸ οἱ καθηγηταὶ μου μὴ γιναν θεατρίνο. Ναι, πράγματι, ἦμουν ἕνας πρῶτος τάξος θεατρίνος, γιάτὶ ἄλλοιὸς δὲν ἐξηγεῖται πὸς κατὰφερα τοὺς συμπαθῆτες μου νὰ πιστεύουν ὅλες τίς ψευτιές ποὺ τοὺς διηγόμουν.

Σ' αὐτὸ τὸ καλλῆγο εἶμαι μέχρι τὰ ἑκοσι χρόνια μου. Ἐπειδὴ νὰ γράφω τ' ὄνομά μου σὲ τρεῖς γλώσσες, νὰ κάνω ἱτασία, νὰ λαμπράω, ἔμαθα καὶ νὰ ὀδηγῶ αὐτοκίνητο. Ὅσο γιὰ τὴν ποσο-κλέττα ἦταν τὸ πάθος μου, τὸ ὅποιο ἀκόμη καὶ σήμερα δὲν ὑποφέρει μ' ἀφήσει. Μ' ἄρεσει νὰ τρέχω ὅσο παίρνει ἡ μηχανή μου. Αὐτὸ ἔβγα εἶνε πολὺ ἐπιπλόνδιο. Μὰ ποὺς λογαριάζει τὴ ζωὴ του, ὅταν περικυβῇ ἀπὸ τὸν ἡλιο ;

Ὅταν τέλειωσα τίς σπουδές μου στὴν Ἀγγλία πῆγα νὰ φάω τοὺς γονεῖς μου στὸ Παρίσι καὶ νὰ μείνω μαζὺ τους. Μὰ εἶχα ἄλλα κι' ἕναν ἄλλο λόγῳ νὰ μ' ἄρεση ἡ Γαλλία. Ταχτικά ἀπὸ αὐτὴν, ὅταν ἦμουν στὸ σχολεῖο λάμβαναν ἕνα σοφὸ τρυφερὸ γράμμα. Τὸ κα-τόμα μᾶς ἀδελφικῆς φιλίας τῆς μητέρας μου, θεωροῦσε ὑπερβαλὸν τὸν νὰ μὴ παραγορήσῃ γιὰ τὴν κλεισούρα μου. Καὶ μὴν ἔγραφε πὸς ὁμορφὰ γραμματα, ὥστε ἄλλα συμπαθῆσαι ὑπερβολικὰ αὐτὴ τὴν ἔγνωσθη μικρούλα καὶ ἤθελα νὰ τὴ γνωρίσω. Φανταστῆτε λοιπὸν τὴν χτυποκάρδι μου, ὅταν πῆγα νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ στὴ βίλλα τους. Ἐκεῖ ἦναι ὁ ὑποδεχθῇ μὴ γοητευτικὴ νέα ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἦταν ἡ «ἐγνοῦσθη» ἀλληλογράφος μου. Μὰ κι' ἐγὼ ἦμουν σὲ γρη-τερά χαλῖα. Τραυλίζα καὶ θὰ ἔκανα καμμιὰ κοιτάσμα, ἂν δὲν ἔσκι τὴν κατὰστασι ἡ ἐμφάνισι τῆς φίλης τῆς μητέρας μου.

Τὸ εἰδύλλιο μου μ' ἐκείνη τὴ μικρούλα δὲν τέλειωσε ποτὲ καὶ αὐτὴ θὰ τελειώσῃ. Εἶνε ὁ μοναδικὸς ἔρως μου. Ἐγὼ γνωρίζω ὅ-τις ἕνα σοφὸ γυναικὲς, μὰ καμμιὰ δὲν μῆναι νὰ μὴν συγννήσῃ τόσο πολὺ, ὅσο ἡ πρώτη αὐτὴ ἀγάπη μου.

Σήμερα ἔχω μὰ βίλλα στὴν πὸς ὁμορφὴ ἐξοχὴ τοῦ Παρισιῦ. Ἐκεῖ μ' ἄρεσει νὰ κάθωμαι χεῖμῳ καὶ καίρι Ἀγαστὸ νὰ διαβάω ἱστορικὰ βιβλία, νὰ παύω μουσική καὶ νὰ παίζω ἀκονοτενόν. Εἶνε τὸ μόνον ἔργο ποὺ μ' ἄρεσει. Διασκεδᾶω ὑπερβολικὰ, ὅταν ἔρχονται νὰ μ' ἐπισκεφθῶνται μερικὲς τομητρες παμμάστρες καὶ καὶ νὰ μὴν ζήτησῶν νὰ τοὺς γράψω διὰ λέξει στὸ λυκόκομι τὸν. Θεὸς μου πόσο ρομαντικὸς εἶνε ἀκόμη ἡ γυναικὲς ! Σέβονται αὐτὴ τὴν ἰδιότητα καὶ καὶ ποῦς ὅτι, μὴν ζήτησῶν. Γι' αὐτὸ κίλως μὴ λατρεύω καὶ λέγν- ὅτι εἶμαι τόσο καλὸς, ὥστε θὰ ἦμουν ν' αὐτὴς ὁ ἰδεώδης στέφανος. Νὰ τὸ πιστέψῃ ; Ὅλα τὰ πρά-ματα εἶνε μὰ ἰδέα. Ἐπει κατενὸς στ' ἀλήθεια νὰ τὴν συνηθίσω καὶ νὰ μὴν φαίνεται πολὺ συστή αὐτὴ ἡ κα-ρατήρησις τους.

Μὰ τὸ μόνον ποὺ ἔχω καλὰ εἶνε ὅτι εἶμαι φυσικό-της. Κανείς ἄλλος δὲν ἀγαπᾶ σὴν καὶ μένα τὴν ἐξοχή καὶ τὸν καθαρὸ ἄερα. Τὸ Παρίσι μὴ πῆγαι, ἂν μπορῶ νὰ διασπεδάσω στὰ κέντρα του, δὲν μ' ἄρεσει ἡ νυχτερινὴ ζωὴ του, οὔτε ἡ τρελλὲς περπατήσε. Πρῶτος ὁ ἰδεώδης στέφανος. Νὰ τὸ πιστέψῃ ; Ὅλα τὰ πρά-ματα εἶνε μὰ ἰδέα. Ἐπει κατενὸς στ' ἀλήθεια νὰ τὴν συνηθίσω καὶ νὰ μὴν φαίνεται πολὺ συστή αὐτὴ ἡ κα-ρατήρησις τους.

Καὶ τώρα γιὰ νὰ κλείσω τὴν αὐτοβιογραφία μου θὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμαι ἕνας πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος. Ἡ φίλη εἶνε νὰ τὸν πὸς τὸν καὶ τὸν μεγάλῳ ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα αἰσθήματα. Ἀν δὲν μὴ πιστεύετε, ρωτήστε τίς θαυμάστιές μου.

ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Τὴν στιγμὴ ποὺ ξεψυχῶσε ὁ Γάλλος ζωγράφος Λανταρά, πρῶτος γιὰ τοὺς σαρκασμοὺς ποὺ, ὁ πνευματικὸς του τὸν πιεζὲ νὰ ἐξομολογήθῃ.

— Ἐξομολογήσου, τέκνον μου, τοῖς λέγει, γιὰ νὰ σοὺ δώσω ἕνα ἀμνηστῖον !... Ἐπει, θὰ πᾶς στὸν Παράδεισο, καὶ θὰ βλέπεις τὸν Θεὸ κατὰ πρόσωπον στοὺς αἰῶνες τοὺς ἑπόμενους !

— Θὰ ἐξομολογήθῳ, πάτερ μου, ἀλλὰ μὴ μὰ συμπαντία : Νὰ μὴν ἐπὶ τὴν δηλῶδὴ ὁ Ὑμνος νὰ τὸν βλέπω πότε-πότε καί... πορρὶ !

ΔΙΕΘΝΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ANNY

ΤΗΣ ΜΑΡΥΖ ΦΕΡΡΟ

ΡΗΓΟΡΑ - γρήγορα, μ' ἕνα κομψὸ κοστούμι μαζό-νας, κατέθηκε τίς μαριέρινες σκάλες, ὅταν ἄξαφνα στὸ δροσερὸ χῶρ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἡν καμαριέρα της, ποὺ κρατοῦσε στὸ χεῖρ τρία γράμματα.

—Τὸ ταχυδρομεῖο, δεσποινίς Ἄννυ... τίς εἶπε.

—Μὰ ! Δὲν περιμένω τίποτα !... τῆς φώναξε γε-λῶντας ἡ ὁμορφὴ ἀμαζόνα. Ἀφήστε αὐτὰ τὰ γράμ-ματα πάνω στὴν ἱουαλέττα. Θὰ τὰ διαβάσω ὅταν θὰ γυρίσω...

Ἐπειτα ἄλλαξε γνώμη, γύρισε ἀπότομα καὶ πῆρε τίς ἐπιστολὲς ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς καμαριέρας της.

—Ἀν τὸ θυμῶ, θὰ τὰ διαβάσω στὸ δάσος.... τίς εἶπε.

Καὶ τὰ ἔχωσε βιαστικὰ στὴν τσέπη τῆς ζακέτας τῆς. Ὑστερ, ἔτρεξε γρήγορα στὴν αὐλὴ, πῆρε ἀπὸ τὰ γκέμια τ' ἄ-ο-ρὸς καὶ βῆκε ἀπὸ τὴ βίλλα, θαμπωμένη ἀπὸ τὸ πρῶνὸ χρυσοῦσανθο φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἐλ ! ἐπιτέλους ! Σήμερα μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὸς ἄρχισε ἡ Ἀ-νοῖξ ἡ, συλλογισθῇ ἡ Ἄννυ.

Ὅλα τὰ δένδρα, γυάλισαν, πράσινα, σὴν βερνικωμένα, σπιδίζον-ταν μετὰ τὰ πρῶτα λουλούδια. Στὸ βάθος τοῦ κάμπου ἡ ἀμυγδαλιές, ἀνέφωτες, ἦταν ἕνα φαντασμαγορὸ καὶ ὀνειρῶδες θέαμα...

Ἡ Ἄννυ ἔκανε ἕνα μεγάλῳ περιπάτο μετὰ τὸ ὄλογο, πέρασε ἀπὸ τὸ σοφὸ δάσος, ποὺ ἦταν ἀκόμη ὀ-γρὸ, καὶ ὅσοι, κορμασμένῳ λιγὰ-κι, ἀπὸ τὴν πρῶν ἡ θριαμβικὴ ἐ-ξοδὸς τῆς, ὅσοι ἀπὸ τίς βροχὲς τοῦ χεῖμῳ, πῆγαν κατὰ τὴν σελ-λα, ἔδωκε τ' ἄλογο σ' ἕνα φράχτη, στὴν ἀρχὴ τοῦ κάμπου, καὶ πῆρε μὴν βαθεῖα ἀνάσα εὐτυχισμένη. Ὑ-στερ στήλθηκε στὸ φράχτη, θαύ-μασε ἀκόμη μὰ φορὰ τίς ἀνθισμέ-νες ἀμυγδαλιές κι' ἔδωκε τὰ γράμ-ματα ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς, περιεργῇ.

Ἐως μὴν ἄλλος ἄστρος φάκελλος τῆς τρελλῆς αἰσῶσε τὴν προσοχή τῆς ἔτρεξε νεύματα καὶ ἐξελίχοντο μ' ἕνα χαμόγελο τὸ γράμμα. Ἡ Ἄννυ τότε διαβάσε τὰ ἑξῆς :

4 Μαΐου 1935

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

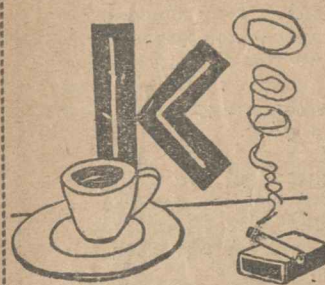
Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθω πὸς εἶμαι βρισκομαι περισσότερο κοντὰ σὰς. Πι χρεάταις δὲν πέρα ἕνα δρομά, ἕνα ποταμὸ γινώσκῃ ; Ἡ καρδιά δὲν ἔχει πῶς οὐρανό, ὅταν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τρεπότητα κι' ἀγάπη...

Ἄννυ, εἶσαι γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ἄστρο, μὴν φῶς, ποὺ θαμπώνει τὰ μελαγχολικὰ μάτια μου. Ἄννυ, εἶσαι ἡ ἀληθινὰ καὶ γιὰ νὰ νοιώθ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

TOY VAN HARRISON

καὶ στὸ διάστημα αὐτό, μονάχα τρεῖς χρονιές «Ἡ Μηλιές» εἶχαν ἀποδώσει κάποιο εἰσόδημα. Ἀλλά, ὁ Τζέιμς ἀναπούσε τὸ ἀγρόκτημα αὐτό, ὅπου ζοῦσε εὐτυχῆς κ' ἥσυχος. Ἐνὰ καὶ μὴ μόνον εἶχε, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸ δῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ὡμορφίαν τῆς ἐξοχῆς, γιατί ὁ δυστυχισμένος ἦταν τυφλός. Ἡ τελευταία εἰκόνα πού εἶχε ἀποτυπωθῇ στὴ μνήμη του, ἦταν μιὰ σκηνὴ φρίκης: συρματοπλέγματα, χαρακώματα, στρατιῶτες τραυματισμένοι καὶ σκοτωμένοι ὁλόγυρά του, σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Γαλλίας, τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου πολέμου.

«Αἱ οἱ γενναῖοι στρατιῶτες τοῦ!... Μὲ πόση συγκίνησι τὸς θυμόταν... Μὲ πόσο ἐνθουσιασμὸ εἶχαν πολέμησι ὑπὸ τὴν διαταγὴν τοῦ! Καὶ ξαφνικά, ἐκεῖ πού ἐνωμένοι σ' ἓνα ἱερὸ σκοπὸ, εἶχαν ἐξορμήσει σὲ μιὰ ἐπιθεσί γιὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως, εἶχε συμβῇ τὸ κακὸ κ' ἡ τελευταία εἰκόνα πού εἶχε δῇ ἦταν ἡ νὰ φοβερὸ μακελλιό. Ἡ δὲ δίδες ἔπεφταν σάν ὄροχ' ὁλόγυρά τους καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔσκασε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Τζέιμς. Τότε συνέβη τὸ περίεργο φαινόμενο νὰ μὴ τὸν χτυπήσῃ κανένα θραῦσμα ὀσίδος... Εἶχε νοιώσει μονάχα ἓνα φοβερὸ, ἀβάσταχτο πόνο στὰ μάτια του κ' ἡ ἀπαισία φλόγα τῆς ἐκρήξεως τὸν ἐτύφλωσε!

Ὁ Τζέιμς δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν πρώτη ὁδυνήρή του ἐντύπωσι, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε χάσει τὸ φῶς του. Κατόπιν εἶχαν ἐπακολουθήσει οἱ ἀτελείωτοι μῆνες τῆς θεραπείας του σ' ἓνα νοσοκομεῖο. Ἀναπολῶσε τὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ ἐκκουσμένου ὀφθαλμολόγου προτοῦ φύγει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο.

—Συνταγματάρχα, εἶχε πῇ ὁ γιατρός, ἔκανα ὅ τι μπόρεσα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε περισσότερο. Δὲν τολμῶ νὰ σὰς ἐγγχειρήσω, γιατί ὑπάρχει φόβος μήπως ἀποτύχει ἡ ἐγχείρησι καὶ τότε θὰ χάσετε ὀριστικά τὴν ὁρασί σας. Ἐνῶ ἔτσι, ὑπάρχει μιὰ ἐλαχίστη ἐλπίς, μήπως μὲ κάποιο ἀπότομο περιστατικό, σὰς ξαναρθῇ ξαφνικά τὸ φῶς σας...

Στὴν ἀρχή, ὁ Τζέιμς ζοῦσε μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ σιγά-σιγά πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ ὕψωσε στὴ σκληρὴ μοῖρα του. Τώρα εἶχε συνηθίσει πειὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Εὐτυχὸς εἶχε τὴ Μάρζορη του, τὴ λατρευτὴ, τὴν ἀξιοθαύμαστη, τὴν πιστὴ κ' ἀφωσιωμένη γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἀκλόνητ' ἦτον ὄρκο της, στάθηκε στὸ πλευρὸ του μὲ τόση αὐτοθυσία! Ὅταν τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1914 εἶχε φύγει μὲ τὸ σύνταγμα του γιὰ τὸν πόλεμο, ὁ Τζέιμς ἦταν μνηστευμένος μὲ τὴ Μάρζορη, μιὰ κόρη πολὺ νεώτερη ἀπ' αὐτόν, ὡμορφὴ, χαϊδεμένη, ζηλευτὴ. Μὰ, ἀλλοίμονο, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ μέτωπο, δὲν ἦταν πειὰ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, ἡ Μάρζορη ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους. Ἐκεῖνος, μπροστὰ σὲ τόση ἀγάπη, κ' ἐπειδὴ ἐνωσθεῖς τὴν ἀνάγκη ἐνὸς ἀφωσιωμένου προσώπου κοντὰ του, εἶχε δεχθῇ τὴ θυσία τῆς νέας. Κ' ἔτσι, μέσα στὴ δυστυχία του, ὑπῆρχε εὐτυχία.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Μάρζορη ὑπῆρχε πιστὴ κ' ἀφωσιωμένη. Ζοῦσαν ἥσυχ' ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ αὐτὸ σπιτί. Συντροφίες εἶχαν τοὺς καλοὺς γείτονες καὶ τρεῖς-τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο, ἓνας ἀγαπητὸς κ' ἀδελφικός φίλος του καὶ συμπολεμιστῆς του, ὁ λοχαγὸς Φράνκ Χέρντ, ἐρχόταν κ' ἔμενε μερικὲς μέρες μαζί τους. Μαζὺ τότε ἀναπολοῦσαν τὰ φοβερά χρόνια τοῦ πολέμου.

Κ' ἡ ἀναμνήσεις αὐτὲς εὐχαριστοῦσαν τὸν συνταγματάρχα... Τόσο εἶχε θυβιστῇ στοὺς συλλογισμούς του, ὥστε ξαφνικά, κε ὅταν ἀκουσε μιὰ δυνατὴ θρονιή. Σκέφθηκε πὼς ἡ γυναῖκα του κ' ὁ Φράνκ εἶχαν πάει σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο κ' ἀνησύχησε μήπως τοὺς πιάσῃ ἡ μπόρα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ σὲ λίγο θὰ ἐπέστρεφαν.

Μουδιασμένος, ὁ Τζέιμς, σηκώθηκε κ' ἔκανε μερικὰ θήματα στὴ θεράντα. Ἡ ὄροχ' εἶχε ἀρχίσει καὶ χτυποῦσε ὁλόνα πὸ δυνατὰ στὴ σκεπὴ τῆς θεράντας. Μέσα στοὺς κλώνους τῶν δένδρων, ὁ ἀνεμὸς σφύριζε δαιμονισμένα. Μιὰ φοβερὴ θρονιή, πᾶν ἀπὸ τὸ σπῆτι, συγκλόνισε τὸν τόπο, ἐνῶ συγχρόνως μιὰ ἀναισθησία, ἐκτυφλωτικὴ λάμψις, διέσχισε τὰ θαρεὰ, ὁλοσχερὰ σύννεφα. Ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς, ἦταν τόσο ἐντονη, ὥστε ὁ Τζέιμς ἐνοιῶσε ἕναν δυνατὸ πόνο στὰ μάτια του καὶ εἶδε ἓνα ἄσπρο φῶς... Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε τυφλωθῇ γιὰ δευτέρη φορὰ. Ἀλλὰ πὼς ἦταν δυνατόν; Μήπως δὲν ἦταν τυφλός; Κλυνίστη! Ἀλλὰ πὼς ἦταν ἐκείνη καὶ ἔφερε τὰ χέρια του μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἐκεῖ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔφερε τὰ χέρια του μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά του, διέκρινε μιὰ δευτέρη λάμψιν, ἄλλης ἀστραπῆς. Σ' ἓνα ῥελλὸς, μ' ἀφάνταστη ἀγωνία περιμένε νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ θαῦμα. Καὶ νὰ, τότε, διεκνίετο ἓνα κῆπο, τὰ δένδρα, καὶ κάγκελλα τῆς σιδερένιας πόρτας καὶ τὸν φράχτι τοῦ κήπου.

—Θεέ μου! τρακίσις, θλέτω... θλέτω... Ὁ γιατρός εἶχε δίκρ' λοιπόν... Ὁ, Θεέ μου, δοξασμένο τ' ὄνομά σου!...

Γιὰ πολλὴ ὥρα, ὁ Τζέιμς ἔμεινε ἐκεῖ στὴ θεράντα. Ἡ ὑπόμεινε τώρα εἶχε περάσει, ἀλλὰ καὶ γὰρ τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς, διέκρινε πειὰ τὰ πάντα τριγύρω του. Ξαφνικά, πέρα στὸ δρόμ' ὁ Φράνκ, ὁ Τζέιμς φανταζόταν τὴ χαρὰ τους, ὅταν θὰ τοὺς εἶχε τὸ ἀνέλπιστο νέο. Ἀλλὰ ἐπείπε νὰ τὸ πῇ μὲ τρόπο, γιὰ νὰ μὴ συγκινηθῇ ὑπερβολικά ἡ γυναῖκα του...

Ὁ Τζέιμς παρακολούθησε τὸ αὐτοκίνητο, καθὼς μῆκε ἀπὸ τὴν καγκελλίαν πόρτα, τὴν ὁποία κατέθηκε ὁ Φράνκ κ' ἡ νοῖξε. Κατόπιν τοὺς εἶδε πὸν περᾶσαν, κάνοντας τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ πᾶνε πῶς στὸ γκαράζ.

Ἀνυπόμονος ὁ Τζέιμς κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς θεράντας καὶ τοὺς ἀκολούθησε. Θὰ πῆγαινε στὸ γκαράζ κ' ἐκεῖ θὰ τοὺς ἔλεγε σιγά-σιγά τὴν εὐάσθητι εἰδησι.

Γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν εἰσοδὸ τοῦ γκαράζ, ἔπρεπε νὰ περᾶσῃ μπροστὰ σ' ἓνα παράθυρο. Περιέργως νὰ δῇ τὴν γυναῖκα του μετὰ τόσα χρόνια, ὁ Τζέιμς ἐπὶ τὴν ἀποσπῆ.

Ἦταν καὶ κῦτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὴν εἶδε! Κάτω ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ εἶδε τὴ Μάρζορη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Φράνκ!... Σαστισμένος, μὴ πιστεύοντας στὰ μάτια του, στάθηκε νὰ θεσπασθῇ καὶ τότε ἀκουσε τὸν Φράνκ νὰ λέη:

—Ἀγαπημένη μου, εἶνε φοβερὸ νὰ θρῖσκεσαι ἔτσι σκλαβωμένη μ' ἓναν ἀνάπηρο. Ὁ, Μάρζορη, δὲν ἀντέχω πειὰ!

—Το ξέρω, Φράνκ, εἶπε ἡ Μάρζορη καὶ ἀνέσπεσε, ἀλλὰ χαρὰ, χρήματα τί μπορούμε νὰ κάνουμε. Ποιὸς ζερεῖ... ἴσως συμβῇ τίποτε... Ἀς κάνουμε ἀκόμη ὑπομονή...

—ὑπομονή; Βαρέθηκα νὰ κάνω ὑπομονή. Δὲν μπορεῖς μὲ κάποια πρόφασιν νὰ τὸν πείσης νὰ σὲ ἐξασφαλίσῃ οἰκογενειακά; Εἶνε τόσο πλούσιος...

Σὰν τρελλὸς ὁ Τζέιμς ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ περισσοτέρ' αἰ. Κ' ὅπως τὸ πληγωμένο θῆριο πηγαίνει νὰ κρυφθῇ, στὴν κρυψώνα του, ἔτσι ὁ δυστυχισμένος Τζέιμς πῆγε στὴν ἀποσπῆ, ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ θεράντα καί, θράζοντας ἀπὸ θυμὸ, ἔπρεπε τὴν πολυθρόνα του.

Ἐκεῖ τὸν ὄρθικαν μετὰ λίγα λεπτά. Ἡ Μάρζορη τὸν ρῆξε ἡ φωνή κ' εἶπε:

—Δὲν κάνεις καλὰ, Τζέιμς, νὰ κάθεσαι ἐδῶ ἔξω στὴ ὑγρασία. Ἐλα, πάμε νὰ δειπνήσουμε, γιατί ὁ περίπατος μὰς ἀνοῖξε τὴν ὁρεῖ.

Ἐνῶ μιλοῦσε, ἡ Μάρζορη πέρασε στοργικά τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός της καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία. Στὸ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δείπνου, ὁ Τζέιμς πρόσεχε νὰ μὴ φανερωθῇ τὸ κῆπο.

Ἀναγκασμένος ὁ Τζέιμς, δὲν βάσταξε πειὰ...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρὰς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα διανέμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστοῦργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστοῦργήματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Ὅπως σὰς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστοῦργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἓνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἓν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σελίδων ἑκαστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὠνομάσθησαν τὰ ἔργα πού σὰς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία τῶν.

Ἐπίσης ἀπὸ τὰς 15 Ἰουνίου ἤρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστοῦργήματος τοῦ ΑΛΜΑΡΤΙΝΟΥ.

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Ἐπίσης ἐτοιμάζονται τὸ αἰσθηματικὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

Καὶ ἄλλα ἐρωτικά ἀριστοῦργήματα.

Ἡ εὐκαρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλλουν, μαζί μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔσοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἴσῃ ἡ ἐπιμέλεια διὰ τὸ Γραφεῖον μας μιὰ ταυτὴ ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνώσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ "ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ"

Οι...άδελφοι συναγωνιστές των εγκληματιών. Η μυστηριώδης εξεφάνισή τους πτώματων από τα νοσοκομεία. Ο τρόπος των γιατρών και των νοσοκόμων. Η επένδυσή τους στον νεκρικό θάλαμο. Η αγωνία ενός αστυνομικού. Οι νυχτερινές επισκέπτες των νεκρών. Ένας...δουκόλαξ ας! Με το πιστόλι στο χέρι!.. Η σύλληψή τους κλεπτών. Η καταπληκτικές εμελίες τους, κλπ.

Οι «εμποροι του θανάτου», για τους οποίους έχουν γραφεί ένα σωρό άρθρα, απασχολήσαν πάλι την Παρισινή κοινή γνώμη. Και η άρρηκτη ήταν η αποκάλυψη μιας φρικιαστικής υποθέσεως. Η αστυνομία της κοσμοπόλεως είχε ανακαταστήσει τον τελευταίο καιρό από τις καταγγελίες των διαφόρων διευθυντών των νοσοκομείων, οι οποίοι ανέφεραν ότι ξεφάνιζαν τα πτώματα των φτωχών ασθενών και τα φιλανθρωπικά ιδρύματα ανακαταστήσαν, γιατί οι συγγενείς των νεκρών τους δημιουργούσαν ένα σωρό φασαρίες. Κανείς ωστόσο δεν πίστευε, ότι μπορούσε να ξεφάνισθαι ένα πτώμα. Όλοι υπέθεταν, ότι το είχαν αποκομίζει ή το είχαν θάψει κρυφά οι νοσοκόμοι για να μη φανερωθεί, ότι ο άρρωστος είχε πεθάνει από καμιά κακή διάγνωση των γιατρών ή καμιά άσχημη χειρουργία. Οι γιατροί λοιπόν ζητούσαν την επέμβαση της αστυνομίας, για να ιδούν τι ακριβώς συνέβαινε...

Ως γνωστόν μάλιστα ένας άρρωστος βρίσκεται στα τελευταία του, μεταφέρεται σ' ένα ιδιαίτερο θάλαμο για να μη τρομάξει τους άλλους ασθενείς με την επιθανάτιο αγωνία του. Έχει η νοσοκόμα του παρέχον διέξοδο τις βοήθειες για να κάνουν πιο ανώδυνο τον θάνατό του κι' εκεί τον επισκέπτεται κι' ο παπας για να τον μεταλάβει και να του συγχώσει τις αμαρτίες του. Όταν πεθάνει τέλος ο άρρωστος, η αδελφός του δέχεται τα χέρια, τον σκεπάζουν μ' ένα σεντόνι και τον μεταφέρουν στον νεκρικό θάλαμο που βρίσκεται σ' ένα ιδιαίτερο οίκημα, στην άλλη άκρη του νοσοκομείου. Απ' τη στιγμή που πεθαίνει ο ασθενής, ο αδελφός του νοσοκομείου, αυτή η αδελφός είναι άρρετα εύλογη για να χωρήσει όλους τους άτυχους ανθρώπους που κινούνται τόσο γρήγορα το ταξίδι του άλλου κόσμου. Καμιά φορά μάλιστα ο καθημερινός αριθμός των πτωμάτων περνάει τα δέκα γιατί στα φιλανθρωπικά νοσοκομεία κατακαίγονται ένα σωρό άποροι για να θεραπευθούν... Κανείς φυσικά δεν ασχολείται με αυτά τα πτώματα. Οι γιατροί έχουν κάνει πια το καθήκον τους, όπως κι' ο λειτούργος του 'Υψίστου. Ένας μοναχός γέρος, φλύαρος, κρατάει το κλειδί του νεκρικού θαλάμου κι' αν γίνει τη μικρή πόρτα του κάθε φορά που θα παρουσιασθεί ένας συγγενής του πεθαμένου και θα ζητήσει να παραλάβει το πτώμα του.

Η πόρτα αυτή είναι από το πίσω μέρος κάθε νοσοκομείου κι' έχει ένα μεγάλο μαύρο σταυρό που δείχνει ότι εκεί περνάει το διαμέρισμα του θανάτου. Από εκεί έλπισης βγαίνουν κρυφά τη νύχτα κι' όλους τους άπορους νεκρούς που δεν έχουν κανένα στον κόσμο και τους μεταφέρουν στα ξεχωριστά του Πανεπιστημίου για να χρησιμοποιούν για την εξέταση των φοιτητών της Ιατρικής. Απ' τη μεταφορά γίνεται πάντα με τέλη μυστικότητας, ώστε κανείς δεν αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει. Καμιά φορά κι' αυτοί οι αστυφύλακες διευκολύνουν τους νοσοκόμους, απαγορεύοντας στους διαβάτες να περάσουν από εκείνο το δωμάκιο την ώρα της μεταφοράς των πεθαμένων.

Μα τον τελευταίο καιρό αυτές η μακάβριες ασχολίες των νοσοκόμων σταμάτησαν, γιατί αυθόρμητα δεν υπήρχαν πια πτώματα στο θάλαμο. Μάλιστα έβαλαν φρουρούς και τότε δυο πόρτες του πτωματικού θαλάμου άνοιξαν να ξεφάνιζονται. Κι' αυτοί ακόμη οι αστυνομικοί είχαν περπατήσει, που δεν μπορούσαν να συλλάβουν αυτούς τους επιτηδαιούς κλέφτες. Γιατί βέβαια δεν ήταν τόσο άφελος να πιστεύουν ότι οι πεθαμένοι βρυκόλακες και πήγαιναν να κάνουν τον περίπατό τους στον ήλιο του Λουξεμβούργου! Ένας από τους αστυνομικούς λοιπόν ο πιο τολμηρός, κρέτινε στους συναδέλφους του να κάνουν τον πεθαμένο και να κλεισθεί με τα άλλα πτώματα, για να διαφωτιστεί το μυστήριο αυτής της υποθέσεως. Και πράγματι, είχε το κουράγιο να ξεπλυνθεί γυμνός στις πλάτες του νεκρικού θαλάμου, τυλιγμένος μ' ένα σεντόνι και έχοντας κρυμμένο κάτω από το ποσόνιό του το πιστόλι του. Δεξιά κι' αριστερά του ήταν δυο πτώματα γυναικών κι' ανδρών. Δίπλα του ήταν ένα υπερβολικά άμορφο κορμί που είχε αυτοκτονήσει την ίδια μέρα. Πιο πέρα, ένας παλιός ζυγιάς κι' αριστερά του ένας άγνωστος που είχε πέσει από μια σκαλωσιά και είχε μείνει στον τόπο. Ο κάθε πεθαμένος δηλαδή έχει πέρα είχε την ιστορία του. Ο καθένας τους ήταν κι' ένα δράμα...

Ο αστυνομικός στην αρχή διέτηρε την ψυχραιμία του. Μα το ήμισυ του νεκρικού θαλάμου που έκανε τις σκέψεις των πεθαμένων να μακραίνουν και να κινούνται, ή απόλυτη σιωπή, ή μυρωδιά της φοβιάς και του λυ-

πιδίου άρχισαν να τον πειράζουν στα νύχτα. Λίγο ακόμη και θα τραβούσαν από τον φόβο του. Ξαφνικά μέσα στη σιωπή της νύχτας ή κούστηκαν σιγανά θύματα κάτω από τις πλάτες.

Περίεργο, έκανε ο αστυνομικός, κανείς δεν μ' είχε πει ότι κάτω από το θάλαμο υπάρχει υπόγειο.

Μα η έκπληξή του ήταν ακόμη μεγαλύτερη, όταν είδε στη γωνία του θαλάμου να παραμερίζει μια πλάκα και από το άνοιγμα της να βγαίνουν δυο άνθρωποι. Με χίλιες προφυλάξεις πλησίασαν τα πτώματα, τα κύτταξαν προσεκτικά σαν να τα διάλεγον, έπειτα πήραν ένα και το κατάβασαν βιαστικά στην κατακαχή. Έπειτα πήραν το άλλο. Ο αστυνομικός τώρα είχε συνέλθει από τον φόβο του. Και την ώρα που αυτοί δυο άνθρωποι κάτω στο υπόγειο, σιωδώς και με την όψη του κι' έτρεξε και κούρτησε σε μια γωνία. Όταν δέ και πάλι ήρθαν η κλέφτες για να πάρουν και τρίτο νεκρό ο αστυνομικός της φώναξε προτείνοντάς τους να περικόψουν το.

Ψηλά τα χέρια!

Οι κλέφτες τα έχασαν. Κύτταξαν προς το μέρος που είχε φωνάξει ή φωνή και πάγωσαν από τη φρίκη τους. Είχαν δει ένα φάντασμα τυλιγμένο σ' ένα σεντόνι να προχωράει και έβλεπαν τους...

— Ένας δουκόλαξ ας! ούλαξαν με φόβη και έ-

λησαν να φύγουν.

Μα ο αστυνομικός είχε προλάβει να κλεισθεί την κατακαχή και με τη σφριγχά του κάλεσε τους άλλους συναδέλφους του. Οι λοποδύτες δεν μπορούσαν να περπατήσουν από την κατάπληξή τους. Πρώτη φορά έβλεπαν έναν αστυνομικό-φάντασμα! Νόμισαν ότι είχαν κοροϊφτεί από μια τρομακτική παρωπία. Μα γρήγορα κατάλαβαν ότι έβλεπαν τους πεθαμένους τις χειροπέδες και τις αλυσίδες στο αστυνομικό τμήμα. Η αναγνώριση των τότεν εξαερβώσαν τα έξη παρόμοια πρόσωπα. Μα κι' ένα χρόνο, στην κοσμοπολίτις είχε αρχίσει την έρευνας μια ανατριχιαστική σπείρα κατασκόπων. Αυτά οι άνθρωποι είχαν ανοίξει υπόγειες σκέτες στους νεκρικούς θαλάμους των νοσοκομείων κατά τον ακόλουθο τρόπο. Νοίκιαζαν ένα σπίτι δίπλα ή απέναντι στο νοσοκομείο και στο δωμάτιο που ήταν ο νεκρικός θάλαμος, έβαλαν σταβαν ένα τούνελ λίγων μέτρων, καταρρίθων να περνούσαν ως το θάλαμο και κάθε νύχτα έβλεπαν ανεπιτήρυτοι τα πτώματα.

Άλλωστε, ήταν βέβαια, ότι κανείς δεν θα τολμούσε να κάψει μαζί με τους πεθαμένους, και να περπατήσει λάβει για να λύσει το μυστήριο της εξαφανισθείς τους. Αυτά τα πτώματα κατόπιν τα πουλούσαν στους φτωχούς και τους γιατρούς ή τα έστελναν σ' άλλες πόλεις της Γαλλίας. Αν σκεφθούμε δε ότι κάθε τέτοιο πτώμα κοστίζει από πέντασια μέχρι δυο χιλιάδες φράγκα, μπορείτε να καταλάβετε πόσο επικερδής ήταν αυτή η επιχείρησή τους.

Σύμφωνα μάλιστα με τις καταγγελίες των γιατρών οι αστυνομικοί καθόρθωσαν να εξαερβώσουν ότι πτώμα από τρεις χιλιάδες πτώματα είχαν κάνει φτερά από τα διάφορα νοσοκομεία. Και φυσικά οι λοποδύτες είχαν γίνει εκατομμυριούχοι.

Αυτοί οι παρόμοιοι ζυγοί των πτωμάτων είχαν στήσει λοιπόν στη σιλακή. Είχε τέσσερις άνθρωποι της συνοικίας του Σαιν - Μαξιμιλίου: Ο Ζαν, ο Μπέρνι, ο Γουόλντ και ο Άλντν, οι οποίοι είχαν να μιμηθούν τους άλλους εμπόρους των πτωμάτων, να τους άρραβων για να τα μεταπωλήσουν σε κάποιο όποιο τ' αγοράζον για να τα μεταπωλήσουν σε κάποιο τερη τιμή στις διάφορες λαϊκές σχολές. Μα αυτή τη φορά τον έβλεπαν κατα τον δικό τους τρόπο, γιατί θείαν τα κέρδη τους να είχε τερσίσει. Κι' αυτή η...Απλώς του...πρόσεντι οι λίγων καιρό να τους έβλεπε στα κάγκελα της Γκαβέννης.

ΖΑΝ ΚΟΑΜΠ

ΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΩΝ

Μέχρι του 1920, πέσαναν απ' την 'Αγία Έλσα Ρώμης 249 πάτα. Απ' αυτούς, οι 195 ήταν 'Αγία, οι 15 Γάλλοι, οι 13 'Ελληνες, οι 8 Σέρβοι, οι 6 Γερμανοί, οι 2 'Αρμενίοι, οι 2 απ' τη Σαβόια, οι 1 'Ολλανδοί, 1 'Αγγλός, 1 Πορτογάλος, 1 'Ούγγρος, 1 Σουηδός κι' 1 απ' την Κρήτη!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Βερλαίν ήταν άποχρωμένος να πληρώσει στη γυναίκα του εκατό φράγκα το μήνα, για τη συντήρησή του παιδιού τους, μα ως τότε που αγόρασε την αγοράία στο Ζουν-βίλ, δεν της είχε στείλει ούτε πεντάρα. Γι' αυτό, για ν' αποφύγει τις κατασχέσεις, έκανε την αγορά του κτήματος μαζί με κάποιο χωρικό Λετινούα, άνθρωπο παμπόληρο κι' εκμεταλλευτή.

Μαζί με το γινιό του Λετινούα, το Λουκιανό, περνούσε τώρα τις μέρες του στα καπηλεία των περιχώρων. Μα έτσι οι άνθρωποι του κτήματος, μένοντας χωρίς καμιά επίβλεψη, δεν φρόντιζαν καθόλου για την καλλέργειά του. Έτσι το κτήμα δεν απέδιδε τίποτε κι' ο Βερλαίν αναγκάστηκε να το εγκαταλείψει.

Ο Βερλαίν ξαναγύρισε τότε στο Παρίσι, με την πρόθεση να εγκαταστήσει πια δραστηριότητα εκεί και με την ελπίδα να κερδίσει τη ζωή του με την πένα του. Και πράγματι, χωρίς στην υποστήριξη των φίλων του, προσελήφθη ως συντάκτης στην εφημερίδα «Εκπαιδευτική», όπου έγραφε μερικά χρονικά. Μα το ενδιαφέρον του έπαιναφόρι, με το παλιό του καπέλλο, με το άγρο παρουσιαστικό του, σκανδαλίζει κι' ανησυχούσε στους νέους έβλεπαν. Όχι μόνον οι κλητήρες, μα κι' οι συντάκτες, που διασταυρώνονταν μαζί του στον αντιβώαλο, αναρωτιόντουσαν ποιος ήταν αυτός ο άγνωστος.

Μα μέσα ο κριτικός Έρρικος Μπλουέρ γράφει τον άρχισιντάχτη: —Πως είχε αυτός ο άνθρωπος; —Είπε ο Βερλαίν, ένας μεγάλος ποιητής, απάντησε ο άρχισιντάχτης. Και δίνει στον Μπλουέρ ένα τόμο ποιημάτων του Βερλαίν — τη «Σοφία» — προσθέτοντας: —Διαβάστε το αυτό.

Έπειτα από λίγες ημέρες, ο Μπλουέρ επέστρεψε το βιβλίο στον άρχισιντάχτη και του είπε με άσυνφορο θαυμασμό: —Έχετε δικιο, Ο Βερλαίν είναι ένας πολύ μεγάλος ποιητής.

Όπως φαίνεται από το ανέκδοτο αυτό, δεν είχε άδικο ο Βερλαίν πια τίποτε από τη φήμη που είχε ο Βερλαίν στους φιλολογικούς κύκλους από το 1872. Μα από το ίδιο το βιβλίο σκοτάδι, μέσα σ' όλο το ποιητικό έργο του Βερλαίν, αρχίζει τώρα ν' ανατείλει η μεγάλη μελωδική του δόξα. Τα λόγια που ο Έρρικος Μπλουέρ είχε προσφέρει το 1882, ήταν ο προάγγελος της δόξης αυτής.

Απόστο, ο Βερλαίν διατηρούσε ακόμα μερικούς από τους φίλους της νεανικής του ηλικίας. Συχνά, κατά πρωτίστην και Σαββατοβράδυ, έβγαζαν το μικρό μπλουζο τμήμα της γραμμής. 'Ότεγυ — 'Αγιον Σπικελίν, και πήγαινε στο περίφημο φιλολογικό κέντρο Καρε - Βολταίερ, όπου συναντούσε τους ποιητές Βαλιάν και Ζερμάν Νουβό, τον Κουρτελίν, ο οποίος ήταν τότε πολύ νέος ακόμα, το γέρο νυντι-παρναρόφο Κάρλο Μοντελέ και τον Κατλ Μαντιέ. Απ' εκεί ακόμα από το άνοιγμα, μα έκανε κατά-απόρρητο από ρούμι. Κατά την επιστροφή του στην κατοικία του, ύστερα από αυτές, τις οποίες πολεμούσε με τη χωράλη.

Νέος ντι Βιλλάρ, ή οποία έμενε εκείνη την εποχή στο Μαντινιό, και ή οποία αποτελούσε εκεί μέσα, στις οικονομικές στενωπές και την πλάκα που άρχισε, μα μπόρεσε ζωή, τόσο λαμπρή στην αρχή της. Τα λόγια της μεγαλόφυξης Νίνας έκλεισε στις αρχές του 1883, και ή ίδια πέθανε το 1884.

Στις αρχές του 1884, ο Βερλαίν έπεισε τη μητέρα του να πάν να περπατήσουν μαζί του στο Παρίσι. Έγκαταστάθηκαν λοιπόν στην οδό Ρουέ 17.

Ο Ζαν Μορέας, σ' ένα άρθρο του για τον Βερλαίν, περιγράφει τα έτη που έζησε μαζί του από το 'Αρράς ή Στεφανία: "Ήσαν άκριτοι, ή ίδια έπιπτα, άνάμια στα όποια ο Βερλαίν είχε μεγαλώσει, έ-κατα παλαιότητα πια, κοιμαμένα απ' τη ζωή τους. Τα χρόνια τα έ-παι να πάν να χάσουν τη λάμψη τους. Οι άνθρωποι συχνά άντισ ένοια Βερλαίν ή Στεφανία, άδεν είχε, βέβαια, πια το χρώμα της νεότητός της. Τα χρόνια, άδεν ήν ή θλίψη, την είχαν τσακίσει κι' αυτήν. Μα ή ίδια έπαι να περπατήσει με ή μάτια της διατηρούσαν μια ζωηρή λάμψη. Το ψηλό κορμί της είχε μείνει ίσιο, λυγρό και λεπτό, πράγμα

που ο Ζαν Μορέας, μιλώντας στον Βερλαίν, εξέφρασε με μια 'Αθηναϊκή έμφαση μ' αυτές τις λέξεις: —"Η κυρία μητέρα σας, ή ψηλή, ήλικιωμένη γυναίκα, με την εύγενική άδυναμία..."

Και το κέρι της Στεφανίας είχε μείνει αναλλοίωτο: ή καρδιά, γελαστό, έλαχυνικό.

Ο νεαρός Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, εϋπατρίδης εκ Πελοποννήσου, όπως έλεγε γι' αυτόν ο Μωρίς Μπαρρές, έπειτ' από μερικά ταξείδια σπουδών στη Γερμανία, στην Έλβετία, στην Ιταλία, τότε άκριβώς είχε εγκατασταθή στο Παρίσι. Ήταν είκοσιέξι χρόνων, μιλούσε με στόμφο και δύνατά, είχε μουστάκι παλληκαριού της Έλληνικής Έπαναστάσεως, μονόκλ Λονδρέζου δανδή, άγαπούσε με πάθος τα Γαλλικά γράμματα, είχε μια μόρφωση σίγουρη και μια ποιητική ιδιοφρία που μόλις άρχισε να λάμπει.

Έγραψε τότε τον πρώτο τόμο των ποιημάτων του, τον τιτλοφορούμενο «Σύρτες», ο οποίος εξέδόθη τον επόμενο χρόνο.

Σε ποιά από τα φιλολογικά κέντρα συνάντησε για πρώτη φορά ο Βερλαίν τον Μορέας, ή ιστορία δεν μ' άσ ενδιαφέρει. Οί δυο ποιητάι πάντως ένώθηκαν άμέσως με μια στενή φιλία, ή οποία βασίζονταν τόσο στην άμοιβαία τους συμπάθεια, όσο και στην κοινή και βαθιά τους αγάπη προς τη φιλολογία και προσπάτων, άν όχι αποκλειστικώς, προς την ποίηση. Αυτή ή φιλία γνώρισε βέβαια πόρους, μα πόρους που μπορεί κανείς να χαρακτηρίσει ως θεωρητικές, άσχετικές με διαφωνίες αισθητικής φύσεως, για τις οποίες ή καρδιά έλάτιστα ένδιαφερόταν. Έπίσης τη φιλία τους την έσκόλασε κάπου-κάπου μια άντιζηλία επίδρασεως στους νεωτέρους, προσπάτων από το 1889, από τότε δηλαδή που ο Μορέας ίδρυσε την λεγομένη «Ρομαντική σχολή». Ο δημοτικός αυτός Έλληνας είχε γεννηθή για να είναι άρχηγός όμωυ και να έκτοξευη μακρότατα, εύχαριστιόταν, όπως ο πρόγονός του, ο ναύαρχος Τοιαφής, όταν κολλούσε το πυροπολικό του στο πλευρό των Τούρκων καραβιών, να έκτοξευη έναντίον των παλίων θεωριών της ποιήσεως φλογισμένα λόγια. Μα ο Βερλαίν τον έβλεπενόταν, γραφοντας: «Πάντα μιλάει, και ποτέ δεν τραγουδάει».

Έπίσης τον έξηρεδίζε ή εξέζητημένη κοιμότης του ντυσίματος, με την όποια ήθελε να εμφανίζεται ο Μορέας. Μα, παρ' όλες αυτές τις διαφορές και τις φιλονικίες τους, ο δεσμός των δυο ποιητών ήταν πολύ δυνατός. Βάστηξε ως το θάνατο του Πάλλ.

Στα 1883, ο Μορέας, άγνωστος, μη έχοντας δημοσιεύσει ακόμη τίποτε, έγινε ο ιεροφάντης της λατρείας του Βερλαίν, διακηρύσσοντας με τη δυνατή φωνή του στα φιλολογικά καφενεία το θαυμασμό του προς τον ποιητή της «Σοφίας». Έτσι, σιγά-σιγά, ένας νέος θαυμαστής σχηματίστηκε γύρω από τον Βερλαίν.

Ο νεαρός Μορέας πήγαινε συχνά τότε κι' επισκεπτόταν τον Βερλαίν, στο σπίτι του της οδού Ρουέ. Τον κρατούσαν τις περισσότερες φορές να φάει εκεί και του σερβίριαν διεικτά με λαφύ, ή οποία του άρεσε πολύ. Ή μητέρα του Βερλαίν μάλιστα τον περιποιόταν έξαιρετικά. Οί δυο ποιητάι περνούσαν μαζί ώλην ήμερα άπογευμα, διαβάζοντας σίχους, πίνοντας και νεωτέρους, καλούς και κακούς. Ο Μορέας θυμάται προσπατών μια μέρα που ο Βερλαίν, άναγκασμένος να μείνει μέσα, έπειδή είχε δυνατό σπινάλι, του άπαιγνυε, φορώντας «ένα θειασθενικό βαλάν-κερο σκούφο», το «Μεθυσμένο Καράβι» του Ρεμπώ.

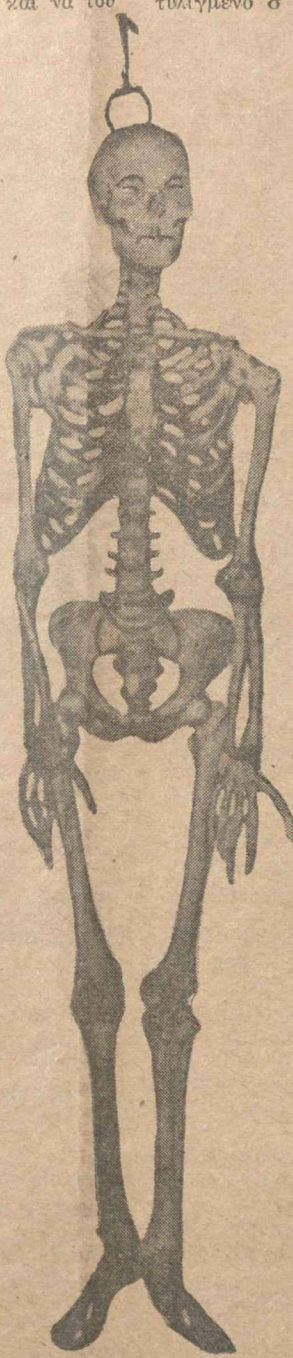
Το Σεπτέμβριο του έτους 1883, ο Βερλαίν με τη μητέρα του μάζεψαν πάλι τα πράγματά τους κι' έφυγαν από το Παρίσι, χωρίς να είδωσαν κανένα. Αυτή ή φορά είχε βάλει τη μητέρα του ν' αγοράσει ένα υποστατικό κοντά στο Κουλούρι, όπου κι' εγκαταστάθηκαν.

Κατά τους πρώτους μήνες της εγκαταστάσεώς του εκεί, ο ποιητής έγραφε μερικά από τα ώριμότερα ποιήματά του.

Μα άμέσως ξαναόχισε μια άκακη, μα διαφθορική, κυριολεκτικώς ζωή, που προκαλούσε την περιφρόνηση των έντοπων. Ή δυο ηλικιένη μητέρα του ύστερα από τα πάνδεια, γιατί της έητοσε διαρκώς χρήματα. Έξελιξη, βλεπόντας να λιγοστεύουν από βδομάδα σε βδομάδα τα λίγα εισοδήματα που τους άπόδεναν, άρνούνταν καμιά φορά. Τότε φρονιτές κι' άπερίγραπτες σκηνές έσπαύσαν. Ή φωνές του μαινομένου Βερλαίν άκούγονταν σ' όλη την περιφέρεια, τόσο, που οι γείτονες έτρεχαν άνήσυχτοι να δουν τί συμβαίνει. Ο Πάλλ σ' αυτές τις προσπάθειες, ήταν μεθυσμένος, και έβγαζε ή ήσαν βανός να κάνει, όταν τον έξερόλιανε το άλκοόλ.

Μια μέρα, ή κυρία Βερλαίν, τραυμαμένη, έφυγε από το σπίτι και έζησε άσπλο σε κάτι βέλγους γείτονές τους, το άνδρόγυνο Ντάβ. Ο Πάλλ γράφει σχετικώς ότι η Ντάβ πήραν τη μητέρα του στο σπίτι τους κι' ότι την ξεμάλισαν, γρήγα καθώς ήταν, για να της πάρουν τα τελευταία της χρήματα. Μα αυτό έιν' άναδέστατο φέμμα.

(Ακολούθη)

Ο Ζαν Μορέας.
(Σκίτσος από τις περιλήψεις «Μά-
σκες» του Φ. Βαλλιστόν).

ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1208)

—Σκόρδο με άλατι.
—Πω - πω - πω - πω, όρε ξάδερφε, τί είναι αυτό που έκανες, όρε ;
—Γιατί ; Μήν είνε Ραμαζάνι ;
—Τρώνε σκόρδο στην αυλή ποτέ ;... Ούτε να τ' ακούσουνε θέλουν οι Ευρωπαίοι ! Ο πρεσβευτής της Ιταλίας, που του μύρισε, παρ' όλογο να κανη έμετό !...
—Τί, δεν τὰ τρώνε αυτοί τὰ σκόρδα, ξάδερφε ;
—Όχι !
—Όχι !... Δεν πάνε να χαθούν !... Τότε τί θέλουν και ζουν, άρσθ δεν τρώνε σκόρδα ;...
—Μά κ'έν μπορούνε να τὰ φάνε !...
—Μά αυτοί τρώνε χελώνες !...
—Χ.λώνες, άμα θές, φάγε και σύ. Έτσι θά γίνης και της μόδας, και θά πούνε «προόδεσε ο Μπόζας ο Τσελένης» !... Άλλά σκόρδα, έδω μέσα, όχι !...
—Όστε καταδικάστηκε να τρώη χελώνες, όταν θέλουνε οι Ιταλοί, και σούπες με θολόσαχη, κ' αυτές με τὸ κοντάλι. Κι' ο Θεός γιατί τους έλωσε τὰ δάχτυλα, βρε ξάδερφε ;... Για άμορφιά ;... Η μήπως ήμαστε «παρμένιοι» (παρλυτικοί) να τρώμε με κοντάλια, και όχι με τὰ δάχτυλα, για να τὰ γλύφουμε κατόπιν ;... Θεέ μου, Άλλάχ και Γιεραμπί ! Πώς θά καταλάβης φαγητό, άν δεν γλύφης στο τέλος και τὰ δάχτυλά σου !...
—Έπεσε να πεθάνη ο Μπόζας ο Τσελένης από τὸν καϊμό του.
—Ανάθεμα την ώρα που με φέρανε έδω !... κρυφανα-έναζε.
Βασιλικοί γιατροί τὸν είδαν, γιατρικά του φέρανε, ο κόσμος άνησύχως και ή εφημερίδες γράφαν, κ' όλος ο κόσμος με ένδιαφέρον διάβαζε :

«Η Α. Ε., ο Αδύλρχης κ. Μπόζας ο Τσελένης, άσθενεί σοβαρώς από ήμερών. Ο Θεός να ξαναλήσῃ επ' αυτόν την χάριν του, και να θεραπευθί ταχέως, χάριν της Αύλης και της πατρίδος, ο εκλεκτός οστος Άλβανός».

Κι' ο Θεός λυτήθηκε ής εφημερίδες, λυτήθηκε και τὸ λαό, και έκανε τή χάρι του, και ο Τσελένης έσηκώθηκε.
Κάποιο κατάπλασμα από καλαμποκάλευρο, που τὸ είχαν για να τὸ βάλουν στην κοιλιά, με κόκκινο πλερό, τὸ...έφαγε και, συνήλθε !
Άλλά δεν είχε πλέον όρεξι, δεν είχε πια κουράγιο.
Ήταν πλέον άδύνατος σάν τή σιά. Τώρα τὸ πανταλόνι του έρχότανε πλατὺ και μπορούσε να περπατή έλευθέρως και να κάθεται σ' αεροπόδι. Τράβηξε λοιπόν κατὰ τὸν ξάδερφο, τὸν Σαλίη - Πρέντζα - Μπούρδα. Τὸν βόηκε μέσα σὲ τούρτες και γλυκίσματα ένα σορό.
—Έλα να φας και σὺ λιγάκι, ξάδερφε, τοῦ εἶπε. Μᾶς στείλαν σήμερα πολλά, γιατί έχουμε και Μπαϊράμ. Τὸ λησιμόνησες ;
—Δεν έχω πλέον, ξάδερφέ μου, όρεξι για τίποτε.
—Νά, πάρε λιγάκι απ' αὐτὸ τὸν μπακαλαδά, Ξέρεις ; Εἶνε πρώτης τάξης. Γεμάτος με κοινοκονία !...
—Μωρέ και με πρᾶσσα να ήταν γεμῆτος, δεν θέλω, ξάδερφε, να φάω... Δεν μπορώ !...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΒΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1206)

πε σκυθρωπός, κρατώντας τή λύσσα του μπροστά στην ύπρετρία.

Η Μερσεντές χλώμιασε άξαφνα και τὸν ακολούθησε σιωπηλή στο σαλόνι. Ο σενιόρ Άλβαρέζ, θέβαςιος τώρα πώς είχε μπροστά του μιὰ έννοχη, τής φώναζε άγρια:

—Γιατί χλώμιασες; Γιατί;...

—Εκείνη, άρχισε να τρέμη κ' άσυναίσθητα έφερε τὸ χέρι της στο στήθος της για να κρύψῃ καλύτερα ένα γράμμα... Ο σενιόρ Άλβαρέζ, έξω φρενών από τή ζήλεια του, δεν θέλησε να πελθῇ από καμιά άλλη απόδειξι. Έκείνο τὸ γράμμα είχε προδώσει τις άπιστίες της. Κι' οὐρλιάζοντας σάν θηρίο, τήν άπαξέ από τὸ λαϊμό και τήν έσφιξε με δύναμη, ώσπου ένοιωσε τὸ σώμα της άμορφης Μερσεντές να παραλύη μέσα στὰ ματωμένα χέρια του... Έπειτα, άφησε τὸ πᾶμα να κυλίση πάνω στο πάτωμα κ' έσκυψε άνασαινώντας θαραειά και πήρε από τὸ στήθος της άμορφης νεκρής τὸ έννοχο γράμμα.

Ο σενιόρ Άλβαρέζ τότε, με τὰ μάτια γουρλωμένα από τή φρίκη, διάβασε τὰ έξης:

«Σενιόρ, τὸ απόγευμα θά σὲ στείλω τή βέρα σας. Κόλλησα τὸ ράγιομα προσχετικά κ' έτσι ο σφύγγος σας δεν θά καταλάβῃ τίποτε. Πιρρέ, χουσοχός».

Ο σενιόρ Άλβαρέζ τότε καταλάβε γιατί είχε χλωμίσει ή γυναίκα του, μὰ ήταν πειά άργά. Τήν είχε πνίξει με τὰ ίδια του τὰ χέρια !...

Μὰ τί κομικό που ήταν εκείνο τὸ γράμμα ! Τί κομικό !... Ο σενιόρ Άλβαρέζ έξασπεσε σ' ένα ήχηρό γέλιο, παράφωνο, άτελείωτο, γέλιο τρελλού.

Η εαφνική αποκάλυψις της αλήθειας τὸν έκανε να χάσῃ τὰ λογικά του. Καί σήμερα, όπως σὰς είπα, θρίσκειται στο φρενοκομείο της Άγίας Άννας, λίγο πὸ έξω απ' τή Μαρτίρη.
ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1230)

—Μή μ' άγγίζετε !... Δεν βλέπετε λοιπόν πὸς είμαι ένας καταδικασμένος ; Έδω και λίγες μέρες δραπέτευσα από τὸ λεπροκομείο τῆς Σάν Πάμπλο... Εἶνε μιὰ άπ.λειωτή ιστορία ή ζωή μου. Δεν έχω τώρα καιρό να σὰς διηγθῶ. Ξέρω πὸς με κινηγοῦν για να με πιάσουν. Μὰ ἐγὼ εἰλιπῶ να φτάσω γρήγορα στη Λίμα. Έχω να κανόνισω κάτι λογαριασμούς με τὸν καλύτερο φίλο μου που έγινε και φίλος της άμορφης γυναίκας μου. Κι' ωστόσο μου είχε άρραστή πια θά τήν σεβόταν και θά τήν προσπατένε... «Καράχ», μου κάτετε μια χάρη ; Δανείστε μου ένα περιστροφό...
»Κι' ἐγὼ τότε, δίχως να μπορώ να προφέρω λέξι, έδωσα σάν άθροπο που μου είχε σώσει τή ζωή, τὸ περιστροφό μου, άν και ήσαν τί τὸ ήθελε... Ο λεπρός τότε έκανε ν' άνοιξη τὰ χέρια του για νὰ μ' άγκαλιάσῃ από τὰ χωρά του, μὰ γρήγορα τὰ ξανάλεισε με ένα στεναγμό πίκρας και με μιὰ βραχνή και ραγισμένη φωνή μου έπαι:

—Ευχαριστώ, «Καράχ»... Αυτή είναι ή μόνη χάρη που δεν τή άρνιέται κανείς...
Και χάθηκε πάλι μέσα στο σκοτάδι του παρθένου δάσους.
Ο Πιέρ Μωράλ ήπαι ακόμη ένα ούισον και ύστερα έπρόθεσε:
—'Από τότε δεν ξανάκοιτα να γίνεται λόγος γι' αυτό τὸ λεπρό... Μὰ έχω πάντα ένα βόρος στη συνείδησί μου, γιατί τούδωσα τὸ π.στόλι. Καί γι' αυτό πίνω τόσο αλκοόλ... Για να ξεχάσω !...
ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1219)

τρομαγμένος. Ο νεκρός ήταν...ό μυστηριώδης κύριος, με τὸν λαϊνό εἶνα κουνεντιάσιμὸ τὸ βράδυ τής προηγουμένης ήμέρας !...

Και τότε κατάλαβα για τί τὸ πρόσωπο εκείνο μου ήταν γνωστό !...

Κρύος ιδρώς με περιέλουσε.

—Από τί πέθανε ; ρώτησε μιὰ κυρία, πούλαιγς, καθισμένη κατὰ στο φέρετρό.

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

ΟΙ «ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1242)

αίματος, γιατί τὰ παιδιά που έκαναν θά τὰ βάριανε μιὰ τρομερή και φονομική και θά γινότανσαν δυστυχισμένα. Τὸ άνέφερε μάλιστα τήν περιπτωσι τὸν Τσάρεβιτς, που έπιασε από τή φροδῃ άνωστα.

Κι' έτσι ο Λαγκρέθ άναγκάστηκε να χωρήσῃ από τήν άγαστηρίον του γυναίκα, μὰ δεν έπαψε να τή λατρεύη και να ύποφέρει από τὴν χωρισμό της.

Όστόσο ή μεταγγίσις τῶ αἵματος εἶνε μιὰ από τις πιο ήρωικές πράξεις τῶ ανθρώπου. Κοίμα μόνον δι κ' αὐτήν, στην έσχῃ μας άρχισαν να τήν έμπορεύονται. Κι' έτσι, με λίγα λεφτά, μπορείς να αγοράσεις όσο αίμα θέλεις. Οι έμποροι τῶ αἵματος εἶνε πᾶντα να σὰς τὸ πουλήσουν και μάλιστα σὲ τιμή εἰςωαγίας...
ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1205)

άφήσουν πίσω μοναχό του, πὸς έτσι θά τῶθελε κ' αυτός. Τὸ ίδιο κάναν ή γυναίκες με τήν Χάδω. Πάντα κόνταζαν να φανγανε με τρόπο, να τήν άφλινουνε μονάχη, άμα ήταν κάποιος κεί κοντά ο Φώτος. Έτσι τὸ χωριό φαίνονταν να έχει και πάλι, όπως ήδὲν είχαν ακόμα ξεχωρίσει. Ο Φώτος άκουσε κάποια φορά έλαφρές περπατισιές μπροστά του, σ' ένα μικρό γύρισμα τῶ δρόμου, που σκέπαζαν πυκνοί όρνοι.

—Χάδω, έσύ 'σαι; φώναζε.

—Ναί, άπελογήθη μιὰ γλυκειά, μὰ δυνατή και σταθερή φωνή σάν άγορίσια.

—Στάσου να πᾶμε άντάμα ! Ξαναείπε ο Φώτος.

Τ' άλλαφρά πατήματα άραίωσαν μπροστά κ' άνάμεσα από τὰ εύλα πρόβαλε ή μορφή της νέας, φωτισμένη μ' ένα χαμένο γέλο παράξενο, γεμάτο άδελφ προκλήσι και και σκληρή έπι τὰ πριν άπόκρισι σ' εκείνον που θά ξεγελούσε ή πρόκλησις.

Ήτανε σὰ να τούλεγε: «Έδω είμαι. Τι με θέλεις;»

(Ακολουθεί)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Τὸ φύλλο τῶ «Μπουκέτου» και τῆς «Οικογενείας» τιμάται παντοῦ δραχμὰς 4. Η αὐθαίρετος ύπερτίμησις των παρὰ τὸν Ὑποπ. κ. τρελὸν άπαγορεύεται.

Η από τὸν άναγνωστῶν μας άποστολλομένη συνεργασία και μη ανυπομένει υπό δικαίωματος κρῖσεως εκ δραχμῶν πέρα εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται όπ' άφιν.

Πολλοί άναγνῶσται μας μᾶς γράφουν δι επιθυμοῦν να προημεθεῖν τὰς έκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομηταί τῶν περιοδικῶν μας, αλλά δυσκολεύονται εἰς τήν έκδοσιν επιταγῶν. Για να τὸς διευκολύνουμε σχετικῶς, τὸς πληροφοροῦμεν δι δεχόμεθα τὸ αντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φόλ. λιν, βιβλίων, ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ή κινητὰ χαρτόσημα, οἱ α. τίμης.

Ε Κυριακοποῦλόου, Πειραιά. Τὸ ποιήμα σας δι επιτυχμένη. Τοῦ λείπον πολλά πράγματα, τὸ λείπουν τὰ...προσόντα για να εἶνε ποιημα. Καί τοῦ :

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

Έτσι όπως καθόμινα σὺ στο άκρογιάλι, και τότε κατάλαβα για τί τὸ πρόσωπο εκείνο μου ήταν γνωστό !...

Κρύος ιδρώς με περιέλουσε.

—Από τί πέθανε ; ρώτησε μιὰ κυρία, πούλαιγς, καθισμένη κατὰ στο φέρετρό.

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

—Από κακοήθη πυρετό... "Όλη τή βδομάδα ή-αν άναίσθητος σὺ κρεβάτι... Συγγνωέθηκε χ θ ές τὸ μεσημέρι !...

—Χθές τὸ μεσημέρι !... φώναζε. Δεν εἶνε δυνατόν αυτό, άφού χθές τὸ βράδυ τὸν είδα σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τὸς φ.ρες !...

Η κυρία με κόνταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της ένα τρελλό.

Και ή αλήθεια εἶνε δ'ι ένοιωθα τὸ μυαλό μου να σωλή !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τὸ φάντασμα τῶ Όσάνν ;

... ..

IBAN ΚΟΥΡΙΝ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

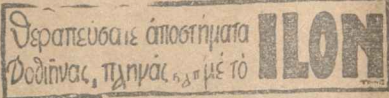

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΚΑΖΕ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Θά θρήτε τὰ ἀιμετάβλητα ὁ-
λμαλλά μαγιώ εἰς χρωματι-
σμοὺς (SOLIT), εἰς ἀπειρίαν
σχεδίων καὶ ἀπαράμυλλο γού-
στο μὲ τιμὰς ἀπὸ 90-225 δραχ.
Ἐπίσης σακκάκια Ζέρσεϋ ἔτοι-
μα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

ILON
θεραπεύει
Ἐκφυσιὰς πύσης πυρετοῦ
Ἀσθματικά, Ἀνθρακας,
Φοδιῖνας, Νυρσώδη ἔλκη,
Φλεγμοναί Πέλγας, Ἐλκῆματα,
Εὐρίστε καὶ Ἐγρήνια
Θεραπεία ἀνιδρώδους, ταχίστη.
Δοκιμάσατε, θὰ πεισθῇτε.
Πωλεῖται φαρμακεία
Ἐργοστ. **ILON S.A. FREIBURG-ZÜRICH**
Ἑλβετ. Ἀντιπροσώπων **ILON** ἡμεῖς τὸ

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιά-
νου καὶ ὄλων τῶν θεωρητικῶν μου-
σικῆς. Πληροφορίαι Πηνελόπης 8,
ὁπισθεν «Περόκε».

ΠΩΛΕΙΤΑΙ καντρινὸν Κατάστημα Σωτη-
ρῶν. Σχετικὰ πληροφορίαι διδοῦνται εἰς τὴν
Γραφεῖα μας. Λέκα 7, Ἀθήναι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία ἐμπρι-
μὲ μὲ ἀποκλειστικότητα σχε-
δίων.
Κουκουλάρικα ἀπὸ καθαρὰν
μέταξαν.
Σεμιζιὲ ὑποκαμίσων ὁλομέ-
ταξια.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3
(Πλατεία Συντάγματος)
Τηλ. 20-579)

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΑ

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου τῆς
εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονα

ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφό-
ρα ἰαματικά πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, ὅπου
ραπιδεύως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικά τεχνιτὰ Λου-
τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ - ΜΕΘΑΝΟΥ
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν.
Ἱατρικὰ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις
ᾧ ὡραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 8 π. μ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ οἰκῶν, καταστημάτων καὶ
& ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ δων. Δάνεια μὲ τὸν νόμον
Ἀγοραί, πωλήσεις, ἐνοικιάσεις ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν.

ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩ-
ΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΣΤΑ-
ΜΑΤΗΣΕ...

Νέα, ὡραία, εἶχε
ὅλα τὰ προσόντα
γιὰ ν' ἀρέσῃ, ἂν
τὸ δέγμα τῆς δὲν
γυάλιζε...

Τὸν κίνδυνον αὐτὸν μπορεί-
τε νὰ τὸν ἀποφύγετε. Οἶα-
δήποτε καὶ ἂν εἴνε ἡ κατά-
στασις τοῦ δερματός σας, ἡ

ΜΑΤΙΤΕ

ἡ πούδρα καλλονῆς L.T. PIVER θὰ σὰς δώσῃ τὸ ὑπέροχο
καὶ βελούδινο MAT χρῶμα, ποὺ τόσοι θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἡ ΜΑΤΙΤΕ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν MAT πούδρα, διότι εἶνε
χωρὶς τὰκ καὶ ὅλα τὰ συστατικά τῆς εἶνε μάτ.

Ἀρωματοποιία L. T. PIVER, Paris. «ΜΗΝΥΤΕΡ»

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΔΟΥΤΡΟΥ σκεφθῆτε τί
ἀστείον εἶναι οἱ καὶ μέντοι οἱ παχεῖς! Τού-
ναντιόν τι εὐκίνητοι ποὺ εἶναι οἱ λεπτοί. Μὴν
ἀναβάλλετε. Κάμετε χρῆσιν

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

τοῦ το συνιστοῦν ὅλοι οἱ ἱατροὶ κατὰ τῆς παχυσαρ-
κίας. Τὸ ὑπερβολικὸν πάχος ἐξαφανίζεται καὶ ὁ
ἄνθρωπος γίνεται ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, εὐδιάθετος.
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ"

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ - ΤΑΠΗΤΕΣ Κ.Α.Π.

Τους αὐτοὺς ὡς πάντοτε εὐνοϊκοὺς ὁρους συνεχίζεται ἡ
πώλησις τῶν γουναρικῶν καὶ ταπητῶν διὰ τὸν καθαρισμὸν
καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν συντήρησιν αὐτῶν εἰς εἰδικούς ψυχροθα-

λάς. Ἡ ἐπιμέλειά ἐ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἀριθμὸν 80-191. Ἐρ-
μηνεύει Πατρίων.

Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ"

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 26-369

ΑΘΗΝΑΙ

Κατάρθωσε μὲ τὰ παγκοσμίου φή-
μης βερνίκια ὀνύχων

"L' ECLAT,"

νὰ γίνῃ ὁ προμηθευτὴς τῆς καλυ-
τέρας τάξεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ
ποικιλία τῶν μοντέρνων χρωμάτων
ποὺ διαθέτει καὶ ἡ λάμψις καὶ
γυαλάδα ποὺ ἀποκτοῦν τὰ νύχια
σας μὲ τὰ βερνίκια τοῦ προσδίδουν
μεγάλῃ χάρι καὶ κομψότητα στὰ
χέρια σας.

Μιά ἀπλὴ δοκιμὴ θὰ σὰς ἐνθου-
σιάσῃ. Προσέχετε καὶ ἀποφεύγετε
τὰς ἀπομιμήσεις.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε, ἂν βάψῃτε μόνῃ
σας ἓνα περσινὸ σας μὲ τὰς ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI, αἱ ὁ-
ποῖαι κάθε παλὸ φορέμα τὸ με-
ταβάλλουν σὲ καινούριο. ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ. ΕἶΝΕ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ
πεισθῇτε. Αἱ Βαφαὶ ARTI πωλοῦν-
ται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθήναι

Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης

οὐσίας. Ἀριθ. Τηλ. 23060

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΤ' ΒΙΒΛΙΟΥ

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,"
ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Μὲ 4 τοιαῦτα δελτία μπορείτε νὰ πάρετε ἐκτὸς τοῦ βι-
βλίου «Ὁ Ἔρως θριαμβεύει» καὶ οἰονδήποτε ἄλλο βιβλίον
τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἐκλογῆς σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΚΟΜ-

ΜΩΣΕΙΣ ΕΞΑΝ-

ΤΡΙΚ ΤΩΝ ΕΡ-

ΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΕΣ ΔΙΑ

ΤΑ ΒΡΑΔΥΑ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΠΟΛΥ

ΟΠΩΣ εἰς τὰς διαφόρους παθήσεις συμβουλευέσθε τὸν πλέον πεπειρα-
μένον ἐπιστήμονα, τὸ ἴδιο ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ κάμετε καὶ διὰ τὸ ὠραιό-
τερόν σας στολίδι τὰ μαλλιά.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ τεραστίαν πείραν καθ' ὅτι μέχρι σήμερον ἔχομεν ἐκτε-
λέσει 15 χιλιάδας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἑξαιρέτως γραμμῆς δια καθε πρόσωπο.

ΔΕΝ περιοριζόμεθα εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα ἐργασίας, ἀλλὰ καθε τρί-
μη ἡμῶν ἀνανεώομεν τὸν τῶν μηχανικῶν ἐγκαταστάσεις, ὅσον καὶ φάρμα-
κα, μὲ ὅ, τι τελειότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ Κομμωτικὴ πρόοδος ΒΙΕΝΝΗΣ καὶ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρῃ κολουθήσεις καὶ προσοχὴ κατὰ τὴν ὥραν ἐκτελέ-
σεως ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἐγγυᾶται ἀπολύτως τὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν
μαλλιῶν σας.

Αἱ ΜΕΓΑΛΑΙ Μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις μᾶς ἐπιτρέπουν ὅπως ἐντὸς
1 ὥρας ἐξέρχονται ταυτοχρόνως ἐκ τῶν ἐργαστηρίων μας 10 ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.
Καὶ διὰ τὴν καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν σας, καὶ λόγῳ τοῦ μεγάλου κύκλου
ἐργασιῶν κανονίζομεν τὰς κατωτέρω τιμὰς.

PERMANANT

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ
ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ Ἐξαντρίκ.
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΔΡ. 100
» 125
» 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-341

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ